

ELLENFELEINK

ÍRTA:
DR. POSTA PÉTER

KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ R.-T.
BUDAPEST.

MINDEN JOGOT,
MÉG A FORDÍTÁS JOGÁT IS FENNTARTJUK.

Felelős kiadó: Dr. Voigt Ede.
Kultúra Könyvnyomdái Műintézet Mayer A. Géza és Társai
Pécs

ELŐSZÓ.

E munka célja egyrészt mai világnézeti harcunkban segítséget nyújtani alilioz, hogy a téves nézeteket, a tévesen gondolkozó egyéneket, álláspontjuk ismeretében gyenge pontjain megtámadhassuk, illetve hogy ezeknek támadásai és agitációja ellen könnyen védekezhessünk. Másrészt azokkal az ellenfeleinkkel foglalkozik ez a könyv, akik szándékaikat leplezve törnek kultúránk megdöntésére.

Fegyvernek készült ez a könyv. A gondolat. s szellem fegyverének, hogy világnézeti ellenfeleinkkel vívott harcimbán teljes lehessen felkészültségünk.

Sajnos a munka terjedelme a teljes részletességeket nem engedi meg és ezért főleg az összefüggések ismertetésére szorítkozik. Ez több okból mutatkozik célszerűnek. A nagyközönség a rövidebb, ' áttekinthetőbb munkát szívesebben olvassa; a papirkorlátozás is kisebb terjedelemre kényszerít és végül a mai magas papírárak és előállítási költségek mellett csak ez a terjedelem teszi lehetővé olyan ár szabását, melyet a magyar olvasó közönségünk megfizethet.

E mű természetéből kifolyólag nem önálló munka. A szerző felhasználta a legmodernebb ilyen irányú tanulmányokat, sőt egyik esetben a szerző engedélyével szóról szóra is átvett részleteket. Forrásmunkául a szerző dr. Vágó Pál, Fiala Ferenc, vitéz Moor Gyula, Málnási Ödön, Kovács Alajos, vitéz Faragó Gábor, Méhely Lajos, gr. Serényi Miklós és Temesvári László műveit és előadásait használta fel, amelyeket saját tanulmányai segítségével foglalt egységbe.

Legyen ez a kis- de e nemben a magyar könyvpiacon egyedülálló összefoglalás mindazok segítségével, akik egy új magyar birodalomért, a nemzetek békés együtt-munkálkodásából kialakult „Új Európáért“ és a keresztény kultúráért harcolnak.

I. RÉSZ
A LIBERALIZMUS.

Első fejezet.

A LIBERÁLIS VILÁGNÉZET.

1. §. LÉNYEGE ÉS HIRDETŐI.

Nem kétséges, hogy a liberalizmus világnézet. Az emberi gondolkodás minden területén nyomot hagyott, új gazdasági rendet épített fel, nemzetek, országok és az egész emberiség képét alakította át.

Mi a liberális világnézet lényege? Mik voltak kialakításának okai, s'miben gyökerezett a múlt században kétségtelen nagy hatású rendszerének sikere? Csak ha ezekre a kérdésekre válaszoltunk, bírálhatjuk el, hogy hol és miért vetélt el a liberalizmus. Miért lett a népek szabadságáért indított küzdelemből gazdasági rabszolgaság, miiként vált az egyén felszabadítása helyett erkölcsi és gazdasági rablólovagok kényuralmává.

A liberalizmus lényegét maga a szó világítja meg. A latin liber szó annyit jelent, hogy szabad. A liberalizmus lényege tehát a szabadság. Ez így szépen hangzana, ha a dogmává vált liberalizmus a szabadságot nem tévesztette volna össze a szabadossággal,

amikor az egyén korlátlan szabadságát tette rendszerének szent és sérthetetlen alaptörvényévé.

Hogy ez miért történt így, arra feleletet a történelmi előzményekben kell keresnünk.

A középkor századainak emberei a túlvilág felé fordult gondolkozásukkal és életszemléletükkel elvonták a figyelmet az ember földi életéről. Ennek a gondolkodásnak és életszemléletnek következménye volt az, hogy az ókor egyéni, hedonosztikus világszemléletében élő embert a „Respublica Christiana”¹¹ közösségi fegyelmébe kényszerítették belé. A közösségi fegyelem, az Isten iránti köteleességek állandó hangoztatása, másrészt az évszázadok óta jóformán ugyanazon a fokon álló gazdasági élet kötöttségei (céhek stb.) lassan felkeltették az emberekben a szabadság utáni tudatalatti vágyat. Ugyanekkor a legszörnyűbb szociális nyomorúság uralkodott földünkön és milyen mértékben hanyatlott az egyház világi hatalma, mind kevésbé nyílt módja a szociális igazságtalanságokba beavatkozni, illetve azokon változtatni. A szegényeknek földi nyomorúságukra nem maradt más vigaszuk, mint az eljövendő túl világi boldogság. Eközben a lelkiismeretlen kalandorok nyugodtan rabolták, fosztogatták a védtelen és fegyvertelen dolgozó népet.

A felvilágosodás szellemi mozgalmának

gondolkozói ezért az új világ (megteremtésének alapját elsősorban az egyház szellemi uralmának megdöntésében keresték. A felvilágosodás első harcosainak főtörekvése ezért nem is annyira egy új világnézet kialakítása, mint a keresztény gondolkodás elleni harc sikeres megvívása volt.

Mikor a keresztény világnézet igazságait Voltaire-nek és társainak látszólag sikerült aláásni, akkor jelenik meg a felvilágosodás gondolkodóinak második csoportja, amely már nem csak rombol és cáfol, hanem új eszmét is hirdet.

Rousseau, D'Alambert és társai olyan világnézetet hirdetnek, amely az egyház fegyelme helyett az egyén szabadságát hirdeti, s a nyomorultakat a túlvilági boldogság helyett földi örömmel kecsegteti. Ez a gondolat kielégítette a kor vágyakozását. Látszólag szép tanításuk azonban, amely az emberek egyenlőségét és a társadalomnak az emberek szabad egyezkedésén alapuló felépítésének lehetőségét hirdeti, az emberi természetet teljesen félreismeri és később nagy veszedelmeknek lesz okozója.

A Szabadság, Egyenlőség, Testvériség jelszavainak megalkotói azonban nem egyedül felelősek azért, hogy tanításuk később a világ megrontójává vált

Az eszme, az eszmét kitermelő kor erői és az eszmét megvalósító egyének elválaszt-

hatatlan egységben lévén, együttesen alakítják ki az új társadalom képét.

Az eszmét, az eszme kialakulásának okait már láttuk. Az eszme legfőbb megvalósítójának, a nemzetközi zsidóságnak szerepéről később lesz szó. Most még a liberalizmus kialakítását előkészítő korról kell ismertétet adnunk. Ismertetnünk kell, hogy a liberális eszmék elterjedése nem tanai igazságának, hanem több világformáló erő találkozásának következménye, amelyeknek lendülete sodorta magával az ép akkor felbukkant világnézetet is. A kortársak legnagyobb része, mint a pille a gyertya lobogó lángjába, esett a világáramlat búvkörébe, az okot nem igen tudta megkülömböztetni az okozattól. Először a formákat látták meg és alkalmazták azokat anélkül, hogy a tartalommal, a lényeggel törődtek volna.

2. §. FEUDALIZMUS ÉS RABSZOLGASÁG.

Az eszmei megalapozottság és a keresztény középkor szellemi és erkölcsi kötöttségén túl még egy teher nehezedett — talán mindennél súlyosabban — az emberiség vállára. A fizikai rabszolgaság kényszerűsége. Évezredeknek a múlt kódéba tűnő során át, ameddig kőbevésett írásjelek, porladozó papiruszok, eltemetett városok, megváltoztathatlan bibliai átokként nehezedett az em-

berre az írás parancsa: „Arcod veritékével keresd kenyeredet“.

A bűnbeesés büntetésének jelzi és ezzel már a biblia is átoknak minősíti a súlyos testi munkát. A természetes szükségesség, hogy az embernek létfeltételeit súlyos munkával kell megteremtenie, kétféle rabszolgaságot is szült. Egyrészt gyomrának, puszták létfenntartásának rabszolgája volt, másrészt ha szabadulni akart ettől a járomtól, másokat volt kénytelen maga helyett dolgoztatni, s így megszületett az intézményes rabszolgaság.

A rabszolgaság és jobbagyság intézményét a gazdasági kényszerűség minden nép-nél, minden államformában, minden erkölcsi belátás ellenére is fenntartotta. Próféták, lángeszű forradalmárok és államférfiak sem tudtak ezen segíteni mindaddig, amíg a szolgák vagy barmok izomerején; néhány deszkából összetákoltt vízikereken vagy szélmalmon kívül más erőforrás nem állott rendelkezésre.

A mezőgazdasági művelés még kétszáz év előtt is alig különbözött az egyiptomiak vagy más ősnépek eljárásaitól. Az uralkodó felfogás szerint nem is volt méltó tanult és szabad emberhez, hogy a termelés tökéletesítésével vagy a fizikai munka feladataival foglalkozzon.

Minden növényt kézzel vetettek. A fa-

ékével szántott földtől már nagy teljesítmény volt, ha a vetőmagért három szemet adott. A hordás a kezdetleges kocsikkal nehézkes volt. A trágyázás többnyire ismeretlen fogalom. A szemet kézi cséplővel verték ki a szalmából. A tisztítást szerszám nélkül végezték. Megvárták míg szeles idő jár, s akkor vékony sugárban öntötték magasból a gabonát, hogy a szél a pelyvát kifújhassa belőle. így azután ezek a munkák tavaszig tartottak.

Természetes, hogy a mezőgazdasági termelés ilyen kezdetleges állapotában száz- ezernyi jobbágy-tömeg munkája kellett néhány száz mezőgazdasággal nem foglalkozó eltartására. A rabszolgaság és jobbágyság intézményét és a feudumon, a földbirtokon alapuló gazdasági rendszert évezredek át elsősorban a kezdetleges iraezőgazdasági termelés állandósította.

A feudális gazdaság ezen korlátozott rendje a létminimum igényeit meghaladó életfokot csak a lakosság 3 %-át képező földesúrnak, a 2 % hivatalnoknak és katonának és 1 % kereskedőnek biztosított. De az akkori viszonyok között fényűzőnek tekintett főúri élet is nélkülözötte a ma egészen megszokottnak tekinthető használati javakat. A tizenhetedik századbeli Páris vízvezeték és csatornázás hiányában nyáron kibírhatatlanul bűzös volt. Ezért léptek fel szinte törvény-

szerűen a lakosságot megtizedelő tífusz, pestis és kolera járványok. Nem is lehetett ez másképen. Hiszen ha azt a vízmennyiséget, amelyet ma Budapest elfogyaszt, a káposztásmegyeri kutakból fuvarral kellene a főváros területére behozni és kézierővel az emeletekre felszállítani, ez a munka a főváros munkaképes lakosságát egész napra lefoglalná.

Igaz, hogy az urak birtokaikon ehettek, ihattak, amennyi csak beléjük fért, ettől eltekintve azonban mégsem volt életük sokkal különb jobbágyaikénál. Ha rossz időjárás, természeti katasztrófák jöttek, úr és paraszt együtt éheztek, járványok esetén együtt pusztultak.

Ha a történelem bármelyik lapját ütjük fel, lényeges változást sehol sem találunk.

A népek szociális struktúrája évezredek alatt alig változott. Az ember életének első fejezete: „Milliók egy miatt“ mindaddig tartott, míg az ókor technikája meg nem változott.

3. §. A GŐZGÉP ES A LIBERALIZMUS.

Mint föntebb kifejtettük, az emberi nem történetében, az emberiség szociális fejlődésének szempontjából a háborúk, békekötések és eltelt évszázadok nem hoztak lényegbevágó változást. Egyetlen évszámot kellene vörös betűkkel belenyomatni tankönyveinkbe.

s ez az 1778-as év, amely az ember fizikai rabszolgasága alól való megváltásának kezdetét jelentette. Ebben az esztendőben találta fel Watt az első gőzgépet.

Bármennyire is materiális ízű ez a megállapítás, mégis történelmi tény, hogy az emberi munkaerő megsokszorozásának lehetősége indította meg ezt a mozgalmat, amelyet „ipari forradalom“ néven ismerünk és amely a világ átalakulásához vezetett. A gőzgép feltalálását követő évszázad történelme mutatja, hogy milyen mélyreható szociális változást okozott a gőzgép mindenütt, ahol a termelésben megjelent.

Az első fonógépet 1870-ben kezdték Angliában gőzzel hajtani. Ez az időpont összeesik az angol birodalom fejlődésével. Az angol áru biztos piacra talál s így a fonó és szövőgépek tökéletesítése rohamosan következik be.

Az eddig jobbára kézierővel hajtott ipartelepeken dolgozó férfimunkások jórészt elvesztik kenyerüket, mert a gépek mellé az olcsóbb női és gyermek munkaerő is elégséges. Ezzel megindult az a szociológiai folyamat, amely végül az emberiség átrétegződéséhez vezet. 1809-ben Manchesterben ugyan még elégetik a mechanikai szövőszéket, de a felidézett szellemek erősebbnek bizonyulnak a varázslónál, s a gép legyőzi az emberi korlátoltságot.

Feltalálják a gőzhajót. Kiderül, hogy ha az új és nagymennyiségben termelt iparcikkek eladását külföldön is megszervezik, nem kell csökkenteni az eddig foglalkoztatott munkaerők számát. Vállalkozók százai kezdenek gépekkel dolgoztatni és foglalják el azt a helyet, amelyet azelőtt kizárólag a földesurak töltöttek be.

Megváltozik a gazdasági élet struktúrája is. A feudális korban a gazdagság egyetlen alapja a feudum, a földbirtok volt. Miután a föld nem volt szaporítható, gazdagodni azaz földet szerezni egyértelmű volt azzal, hogy a „másét elvenni“. Még a legtisztéletremélőbb módja a vagyonszerzésnek a katonai szolgálat volt. Legtöbben azonban besúgással, rágalmazással, pereskedéssel, talpnyalással, érdekházassággal vagy uzsorával szereztek vagyonukat. Éppen ezért a vagyonos osztály nem örvendett valami különös kedveltségnek.

Most azonban jelentkezik a gőzgéppel dolgoztató vállalkozó, aki ötletekkel, gondolatokkal, munkával keresi a pénzt és új gazdagságot teremt anélkül, hogy a meglévő gazdagságot csökkentené. Ezért tartja Adam Smith, a nagy angol közgazdász a szabad és független pénzkereső vállalkozót az emberi társadalom legérdekesebb alakjának, a szabadság zászlóvivőjének és az új koreszme hordozójának.

Az előzményekből következik, hogy a társadalom vezetői rövid ellenállás után behódoltak a gőzgépnek és a jólét új forrásainak felfakadása útjából a neofiták buzgóságával kezdtek minden akadályt elhárítani.

A gazdasági élet eddigi kötöttsége; a munkaidőt, termelést, az áruk minőségét és a munkabérek egyaránt szabályozó céhek akadályt jelentenek a vállalkozói tevékenység számára. A folyton fejlődő gazdasági élet sokasodó problémái láttára az angol kormány engedett a gyáriparosok kívánságának és az angol parlament törvénybe iktatta az ipari szabadságot.

Ezzel a törvénnyel született meg a gazdasági liberalizmus. Most már minden iparos termelhetett annyit, amennyit akart és tudott és a munkabérré vonatkozóan szabadon egyezkedhetett.

A felvilágosodás írói a liberalizmusnak csupán gondolatrendszer adtak, míg a gőzgép megindította a világ termelési rendjének a liberális elvek alapján történő átszervezését. A liberális gondolatrendszer és a gőzgép feltalálása nyomán megkezdődött ipari forradalom világformáló ereje adta a liberális tanoknak azt a lendületet, amely azoknak elterjedését az egész világon lehetővé tette.

4. §. A LIBERALIZMUS ES A NÉPI ERŐ.

A liberális tanok térhódítását még egy másik történelmi erő is elősegítette. A folytonos háborúk és a hihetetlen szociális nyomorúság következtében felébredő népi erő.

A francia forradalom volt az első, amely véres hullámaira ültette a Szabadság, Egyenlőség és Testvériség jelszavait. Ennek a forradalomnak története nem igazolja azt, hogy a felvilágosodás tanai nyomán bekövetkezett 'eszmei harc robbantotta volna ki. Az az elkeseredett vérengzés, amely az eddig uralkodó osztály ellen irányult, arra enged következtetni, hogy a forradalom legmélyebb és valódi oka az elnyomásban, a szociális nyomorúság kibírhatatlan súlyában keresendő.

Az arisztokraták százainak és ezreinek lemészárlása, az idegenből jött királyné lefejezése, mind-mind arra mutatnak, hogy egy túlfűtött szociális atmoszféra kirobbanása volt a francia forradalom, mely Rousseau és társai tanítását csupán öngigazolásként tűzte zászlajára. A jelszó volt „el mindennel, ami régi, ami eddig szent volt, mert mindebből reánk csak szenvedés és nyomorúság származott“. Igazi forradalom volt ez, melynek az építő forradalmakhoz, a tervszerű korformáló mozgalmakhoz semmi köze. Az ilyen forradalmakat mindig az uralkodó osztályok

ostobasága, rövidlátása és mérhetetlen kapzsisága okozza.

A magyarországi 1848-as megmozdulás a magyarság és az uralkodóház évszázados érdekellentétében gyökerezett. A mi forradalmunk a szó legszorosabb értelmében népi szabadságharc volt. A liberális eszmék itt is a szabadságharc zászlaján lobogtak, de azok az erők, melyek a harcosokat fűtötték, más talajból fakadtak.

Az ok nem a liberális eszmék elterjedésében és megcáfolhatatlan igazságában rejlett, hanem abban, hogy a francia forradalom sikere felbátorította az elnyomottakat. És Európa mely országában nem voltak ez időben elnyomottak?

Nem a felvilágosodás eszméi söpörtek végig Európán, hanem egy sikeres fellángolás nyomán új és új tüzek keletkeztek. A tüzek anyaga, a megmozdulások forrása más és más volt, de mindabból a hitből táplálkoztak, hogy ha az egyiknek sikerült leráznia a szolgaságot, miért ne történhetne ez meg másutt is. Az uralkodó osztályok látva a mindenütt fellángoló tüzeket, hatalomféltésük ostobaságában elragadtatták sok helyütt magukat, ami ismét csak olaj volt a tűzre.

Az ipari forradalom vívmányai nyomán feltáruló új világ ígérete, a francia szociális forradalomból fakadt lendület, felébresztette a népeket. A történelem valódi erőit, a

nagy összefüggéseket csak kevesen látták és a nagy tömegek vágyaik bódulatában vakon hittek a zászlóra írt jelszavakban, anélkül, hogy ezeket megvizsgálták volna.

A gazdasági és népi erők által okozott változásokat a legtöbben homályosan érezték ugyan, nem akadt azonban senki, aki megfogalmazta volna azokat. A nagy változások sorában egyetlen gondolatrendszer állott készen, a felvilágosodás liberális gondolkodóié. Minthogy ez kiválóan megfelelt az elszabadult tömegösztonöknek, és a korlátáiból kiszabadulni vágyó gazdasági szerzésvágynak, megtették hát minden törekvések indokolásának, mindazon mozgalmak jelszavának, mely egyazon időben bár különbözőből származtak.

Így lett az ipari forradalom világformáló, szociális és népi forradalmak országalakító erőinek segítségével a liberális világnézet uralkodó szellemi áramlattá. Ha ez a gondolati rendszer nem a történelmi erők találkozásának gyújtópontjában születik, — azok nem ragadják magukkal, — ma épen úgy porosodna a filozófiai könyvtárak mélyén, mint sok más egyéb filozófiai munka.

Ez a véletlen azonban az emberiség szempontjából a történelmi tévedések sorozatának vált okozójává. Az elmúlt és a jelenlegi világháborúhoz vezető tömegkatasztrófák, a liberális elvek alkalmazásának a következmé-

neyei. Az angol és amerikai zsidó kapitalista gazdasági rendszer, valamint az ennek túlkapásaiból megszületett marxizmus, a liberális elvek gyakorlati alkalmazásából, a társadalom alaptörvényeinek felismeréséből keletkeztek.

5. §. A LIBERÁLIS VILÁGNÉZET KRITIKÁJA.

Ha a világtörténelem során kialakult társadalmi rendszereket vizsgáljuk, alapján véve két nagy gondolatrendszer váltakozását követhetjük. Az egyik a közösségi világnézet, a kollektív hangsúlyozású életszemlélet; a másik az én, az egyén, az individuális szempontokat előtérbehelyező individualista világnézet.

Ahol társadalmak épültek, népek, nemzetek fejlődtek, erősödtek, ott mindenütt a közösség érdeke szerepel legfőbb jóként. A görög világ hősei, az athéni és spártai államférfiak mind a közösségért hozott, vállalt áldozatokban látták a követendő életideált. Csakhogy az ő áldozatos munkájuk nyomán fakadó jólét, biztonság felejtette el az utódokkal azt, hogy ezt a kellemes állapotot minék is köszönhetik. Csak a második, a biztonság korszaka fejlesztette ki az individualista nézeteket, a hedonizmust, epikureizmust, melyek végül is előbb a görög, majd a római világ pusztulásához vezettek.

A kereszténység kollektív világnézete ismét helyreállította az egyensúlyt, de természetesen bizonyos idő múlva ismét elkövetkezett az egyéni önzés lázadása a kollektív fegyelem ellen.

A liberális világnézet gyökerei alapján véve ennek a lázadásnak tényében keresendő. Igen jól jött azonban ez a tan az ipari forradalom haszonélvezői számára is, mert ennek segítségével indokolhatták meg a gazdasági élet korlátait ledöntő rendszabályokat.

A liberális világnézet zászlóvivői azonban elfeledkeztek arról, hogy amióta a világ, világ, önzés még sohasem épített kultúrát, nem teremtett nagyszerű alkotásokat. Az önzés egyetlen eredménye a vagyon, amely azonban csak az ember állati részét elégítheti ki. Vagyonnal szellemi javakat, kultúr és technikai javakat megszerezni lehet, de megteremteni nem.

Alapvető tévedést követtek el a felvilágosodás gondolkodói, midőn az emberi szabadságot, mint a természet alaptörvényét szent és sérthetetlen liberális dogmává emelték.

Az ember társas lény. Nem egyedül él a világon, hanem sokadmagával. Az ember társas lényvoltának éppen olyan törvényei vannak, mint az egyén belső életének. Épp olyan tévedés tehát az egyéniség jogainak túlzott hangsúlyozása, mint az embernek kizárólagosan kollektív alapokon épült élet-

formába szorítása.

Az ember társas mivoltának következménye, hogy semmiféle szabadság nem lehet korlátlan a társadalmon belül. Az egyén szabadsága csak addig terjedhet, amíg mások jogait nem sérti. Saját lakásomat sem használhatom korlátlanul, mert ha túlságosan nagy zajt csapok, akkor szomszédaim nyugalomát zavarom. Az úttesten sem közlekedhetek szabadon, mert a forgalom bizonyos rendet követel meg. Az egyén szabadságának korlátlansága gyakorlatilag a legliberálisabb államban sem vihető keresztül. S ha az elv nem helyes, miért próbálkoztak azt mégis végigvinni más oldalakon. Miért volt elvetendő a gazdasági élet szabadságába való mindenemű beavatkozás.

Miért volt az egyes ember gazdasági tevékenysége a „szabadság“ téves tabujának oltalma alatt. Azért, mert kitűnő alkalom nyílt ezzel, hogy a lelkiismeretlen vagyonszerző kalandorok korlátok nélkül űzhessék a középkori rablólovagokat megszégyenítő tevékenységüket.

A liberális állam nem vezetője, oltalmazója kívánt lenni az emberi közösségnek, hanem csupán laza keret oly együttélés számára, melyben az „erők szabad játéka¹“ korlátlanul érvényesülhetett. Nem merete elveit teljesen keresztülvinni, mert tudta, hogy az anarchizmusba vezetne.

Még a liberális büntetőtörvénykönyvek sem mennek el odáig, hogy jogos vagyonszerzésnek ismerjék el, ha a díjbirkózó egy 10 éves kislány nyakából letépi az aranyláncot. Jógosnak tartja ellenben azt, amikor a pénz gazdasági üzletekkel évszázadok óta foglalkozó zsidó, hitelüzletekbe, váltó aláírásra, üzletvásárlásba csábítja az írástudatlan parasztot, s azután az első formahibába beleakaszkodva, azt vagyonából kiforgatja, elárvezteti. A mai közgazdaság komplikált mechanizmusában nem ugyanolyan védtelen-e a földműves a pénzemberrel szemben, mint kislány a díjbirkózóval szemben?

Itt azonban már a gazdasági szabadság elvét akarták érvényesíteni és jaj volt annak, aki a logika lámpásával világított bele a liberális gondolatrendszeren alapuló államberendezések önellentmondásaiba.

A korlátlan szabadság elvének alkalmazása minden vonalon bajt okozott. Társadalomellenesnek kell és lehet ezt a felfogást minősítenünk, mert alkalmazása nem egészséges fejlődést, hanem a közösség erőinek szörnyű sorvadását eredményezte. Mennél inkább teret engedtek ennek az elvnek, annál inkább bomlott az a fegyelem, mely a társadalom fenntartásához szükséges. Kevesek kényuralma fejlődött ki, mert a korlátlan szabadság csak a lelkiismeretlen kalandoroknak kedvezett, a teremtő és alkotó egyéni-

ségek a kíméletlen és aljas eszközökkel megvívott gazdasági harcba nem bocsátkoztak bele.

Nagy egyéni és közösségi értékek elsikkadását tapasztalhattuk a liberális évszázadokban, ahol minden találmány, egyén és tehetség mértéke az volt, mennyi haszon származik működésükből a tőke pillanatnyi urai számára.

A legnagyobb kár azonban, ami a korlátlan szabadság elvének hirdetéséből származott, hogy ennek gazdasági téren való alkalmazása vezetett a kapitalizmus gazdasági rendszeréhez. A kapitalista gazdasági hatalom pedig lassan odáig jutott, hogy az emberi értékek rangsorába elsőnek a pénzt, az anyagi javak mennél nagyobb mennyiségben való birtoklását tette, s ezzel bezárta a kaput az emberiség szellemi és erkölcsi fejlődése előtt.

A liberálkapitalista kornak materiális szemlélete szülte a technikai civilizációt, amelyben a fürdőszoba és az autó jelentik a kultúra fokát, a szellem és a lélek csupán másodrangú tényezők. A kapitalizmus rendszerének és rombolásainak vizsgálata hosszabb megfontolást igényel és ezért külön fogjuk tárgyalni, most csupán azt állapítjuk meg, hogy a kapitalista gazdasági rend is a liberális világnézet szabadságelvének alkal-

mazasából, az emberi önzés, ostoba trónraül-
ietéséből származik.

A második alapvető hiba ebben a világ-
nézeti rendszerben az emberi egyenlőség el-
vének hirdetése. Az embereknek legfeljebb
lehetőségeik egyenlők, a felemelkedés útjá-
nak kell minden állampolgár számára nyitva
állnia, a való helyzetet azonban félreismerni
nem szabad. Gyakorlatban az emberek nem
egyenlők. Sem tehetség, sem tanultság, sem
munkakészség tekintetében. A liberális gon-
dolat és államrendszer önmagának mond el-
lent ebben a kérdésben, amikor a nagyobb
kereset, a nagyobb vagyon szülte különbsé-
geket elismeri, sőt oltalmazza. Ezeket a kü-
lönbségeket a gazdasági verseny követke-
ményének tartja, de közben elfelejti, hogyha
az emberek egyenlők, akkor miért van szük-
ség versenyre.

Ha ennek a gondolatnak a gyakorlati
alkalmazását vizsgáljuk, akkor megint azt
látjuk, hogy az egyenlőség elve csak bizo-
nyos területeken érvényesült. S hogy melyek
ezek a bizonyos területek, azt már azok szab-
ták meg, akiknek az irányítás a kezükben
volt. A liberális egyenlőség gondolat követ-
kezetes alkalmazását sehose látjuk. Egyik
helyen, a forradalmi Franciaországban eltö-
rölték a születési előjogokat és behozták a
törvény előtti egyenlőséget. Angliában a
munkás és munkaadó lett látszólag egyenlővé

azzal, hogy a munkabér kérdésében szabadon egyezkedtek. Magyarországon a jobbágy és nemes közti jogi különbség szűnt meg, ezután már mindketten választottak. Hogy a vagyoni cenzus bevezetése új különbségeket hozott létre, új előjogokat és új hatalmat alapított meg, azzal a liberális világnézet már nem törődött.

Az egyenlőség elvének ostoba és kritika nélküli alkalmazásából két óriási társadalompolitikai tévedés származott.

Az egyik a demokrácia politikai, államvezetési rendszere, a másik a zsidóság emancipálása középkori gettóiból.

Mindkettő az egyenlőség elvének, alkalmazásából folyik. A demos szó görögül tömeget jelent, a nép tömegét és a demokrácia azt a politikai rendszert, amelyben az államvezetés a demos, a tömeg, a nép többsége kezében van. A többségi elv az államvezetésben azóta került újból uralomra, mióta a liberális rendszer az egyenlőség elve alapján minden állampolgár részére szavazó jogot, s ezzel beleszólást biztosított az ország dolgaiba. A többségi elv a legkirívóbb példája annak, hogy az egyenlőség helytelen elvének alkalmazása hova vezet.

Az emberek nem egyenlőek. Az Úristen csak egyforma lehetőségeket és egyforma erőt adott a keresztény erkölcsi eszmény elérésére, de nem egyforma képességeket az

emberi élet különböző feladatainak betöltésére. Teljesen elhibázott tehát az a feltevés, mely az államvezetéshez szükséges szellemi és erkölcsi képességek meglétét minden állampolgárban feltételezi s ezzel lehetővé teszi a hiányos értékűek számára az állam életébe való beleszólást.

Az emberek nem egyenlők, legnagyobb részük nem rendelkezik a szükséges szellemi és erkölcsi képességekkel, amelyek egy ország, egy nemzet sorsának felelős vezetéséhez szükségesek.

Az emberiség fejlődésének menetében ugrás a demokrácia politikai rendszere, amely minden emberről feltételezi az államvezetésre való tökéletes alkalmasságot. Ez a feltételezés teljesen téves. Annyira téves, hogy tulajdonképpen az ellenkezője az igaz. Az államvezetésre alkalmas egyének száma oly kicsi, hogy azokat a leg gondosabb kutatás után is nehéz kiválasztani, nemhogy azt feltételezhetnénk, miszerint egy demokratikus testületben az alkalmas egyének lennének többségben.

A többségi elv alkalmazásának minden formája arra az állampolitikai tévedésre vezetett, amely az államvezetésre alkalmas egyének intézményes kiválasztása helyett, ezeknek esetleges felemelkedési lehetőségét nehezíti meg. A több mint százéves demokratikus rendszerek vizsgálata után megállapít-

ható, hogy bárhol tűnt is fel erőteljes vezető egyéniség, annak minden igyekezete a többségi befolyás lerázására, vagy egy engedelmes többség megszerzésére irányult.

Ezt éppúgy igazolja az angol parlament története, mint Bismarck kormányzása. Az ellentételt viszont, hogy egy erőteljes férfiú vezetése nélkül az esetenként összejevő többségek alkotó kormányzásra képtelenek, a nemrég összeomlott Franciaország utolsó tíz demokratikus éve bizonyítja. A hozzá nem értők állandó véleménymegosztása a teendők tekintetében állandósult kormányválsághoz vezetett. A kormányférfiaknak a többséggel való legkisebb ellentét esetén távoznik kellett s így sem idejük, sem módjuk nem maradt a alkotásokhoz szükséges cselekvésre.

Most, hogy Franciaország elbukott, bűnbakot keresnek, és még mindig nem akarják belátni, hogy az ország romlásának legfőbb oka a liberalizmus téveszméiből fakadt demokratikus államvezetés, mely intézményesen akadályozta megfelelő és tetterős államvezető élrekerülését.

A logikai sorrendben utolsó folyománya a liberális egyenlőségi téveszme alkalmazásának az évszázadokon át gettóbazárt zsidóság felszabadítása volt.

Az emberek, népek, fajok egyenlőségének hirdetésével szörnyű veszedelmet szabaddítottak rá az emberiségre. Szörnyű veszedel-

met nemcsak azzal, hogy a zsidóságot gettóiból kiengedték és gazdasági hatalomra jutásukat eltúrték, hanem, hogy ostoba tanaik hirdetésével elterelték a figyelmet a faji kérdés jelentőségéről. Az egyenlőség, testvériség, emberiség jelszavaival sokhelyt elaltatták a népekben a természetes faji öntudatot s ezzel kezdetét vette fajidegen népek oly keveredése, mely száz év alatt nemzeti katasztrófákhoz vezetett. Megint csak Franciaország példájára kell hivatkoznunk, a néger-zsidó vérkeveredésből származó következményekre. Saját népünk példája ugyanezt bizonyítja. Az 1867-es emancipáció óta olyannyira elhatalmasodott a liberális jelszavak hatása alatt a fajidegen zsidó vérkeveredés, hogy törvényileg kellett gátat vetni a faji öntudatukban gyenge magyarok mindjobban elharpózó nemzetrontásának.

Az ember és fajegyenlőség természetellenes tanának hirdetése egyedül a liberális gondolatrendszer hibája és alkalmazása mindazok bűne, akik kritika nélkül fogadtak el jelszavakat anélkül, hogy azoknak a társadalomra, a nemzeti közösségre gyakorolt hatását megvizsgálták volna.

Azokat a károkat, melyeket a liberális egyenlőség jelszó a zsidóság emancipálásával az egyes népek politikai, szellemi és gazdasági életében okozott, a zsidóságról szóló részben külön tárgyaljuk.

Második fejezet.

A KAPITALIZMUS:

6. §. AZ ANYAGELVŰSÉG, MINT A KAPITALIZMUS ÉLETRENDSZERE.

A liberális világnézetnek talán legkáróssabb eredménye a kapitalista gazdasági rend kialakulása volt. Külön tárgyalást és alapos vizsgálatot érdemel ez a kérdés, mert az elmúlt évszázadot és napjaink néhány nagy országát ez a rendszer jellemzi legjobban. A legnagyobb figyelmet azonban azért érdemli a tőkés gazdasági rend, mert alapjában véve neki köszönhető a materiális szellemű technikai civilizáció kialakulása és az az életfel-fogás, hogy minden hatalom, jog forrása a tőke, a vagyon.

A liberális szabadságeszmének gyakorlatba való átültetése gazdasági téren járt a legtöbb új következménnyel. Az ipari és kereskedelmi vállalkozások száma és anyagi ereje a gőzgép fellépéséig a földbirtokhoz képest elenyésző volt. Új termékek, áruk szaporodása és azok messze országokba való

szállítása vált lehetővé a gőzgéppel és így máról-holnapra vállalkozók és vagyonok ezrei születnek. A gép az ember felszabadítására és az élet megkönnyítésére nyújtott lehetőségeket, és éppen az államvezetés feladata lett volna, hogy ezeket a lehetőségeket a közösség érdekében hasznosítsa.

Ebben a lélektani pillanatban lépett a történelem színpadára a liberális gondolatvilág, mely az egyén számára korlátlan cselekvési szabadságot igényelt. A technika fejlődését a közösség szolgálatába való állítása helyett egyéni célokra használták fel. A gépet, amely a liberálizmus eszméinek uralomraj utasáihoz a döntő lökést adta, a liberális eszmék szolgájává süllyesztették.

A technikai gondolat kicsúszott a közösség hatósugarából. Az angol parlament 1813-ban törvénybe iktatta az ipari szabadságot. Az elmélettel szemben kialakult gyakorlat alapján az ipari szabadság, a munkabéreknek szabad egyezkedés alapján történő megállapítása mindig a munkaadónak kedvezett.

A bérek mindig csak lefelé mentek. Az eredmény az lett, hogy az angol munkások abban az időben napi 16 órát dolgoztak, a munkástanyákon mégis napirenden volt az éhhalál, a tífusz és a kolera és a gazdag Angliából a XIX. század derekán 20 millió ember vándorolt el boldogabb hazába. Hiába próbáltak a munkások ez ellen szervezkedni,

a liberalizmus klasszikus korában a szerződés szabadságát oly komolyan vették, hogy azokat, akikről kiderült, hogy titkos társaságok, munkaszervezetek tagjai, bebörtönözték. Végül is az angol törvényhozás, nem sokat törődve az angol munkaadók teoretikus fejtegetéseivel és befolyásával, már 20 évvel a liberalizmus megszületése után, tehát 1833-ban törvényt hozott, amellyel korlátozta a munkaidőt és iparfelügyelőket állított az ipari üzemek élére, a törvény végrehajtásának ellenőrzésére.

További rést ütött a szabadszerződés elvén az 1842. évben hozott angol törvény, amely megtiltotta, hogy a bányákban asszonyokat alkalmazzanak. De még nagyobb haladás volt az 1870-es években hozott az angol törvény, mely mikor már a titkos szervezetekkel nem bírtak és azok tagjait ezerszámra kellett volna bebörtönözni, végül is kimondotta a szervezkedési szabadságot. Ennek eredménye azután az angol gazdaság történetében a kollektív szerződések egész sora, amelyek egy szerződési okmányal a munkások százezreinek bérét állapították meg.

Leglényegesebb az az 1909-ben bekövetkezett lépés, mellyel az angol kormány megszervezte a szakszervezeti tanácsokat, melyekben a munkaadó és munkavállaló képviselői mellett a kormánynak egy kiküldöttje

is helyet foglal. Ezek a tanácsok jogot kaptak a munkabérvizonyok szabályozására, sőt a gazdasági viszonyok következtében a munkabér emelésére is. Az önzés szelleméből, a vagyonszerzés egyoldalú életideáljából fakadt liberálkapitalizmus szükségszerű következménye lett a munkásság jogos önvédelmi harca, a szakszervezeti mozgalom és később az osztályban;. A munkásság minden bizonynyál ennek köszönhette azt a viszonylagos jólétet, melyet a kevésbbé szervezett földmunkássággal szemben el tudott érni.

Ez a folyamat szemléltetően mutatta be, hogy a liberalizmus korlátlan szabadság eszméjéből fakadó egyéni önzés, a gazdasági élet új lehetőségeinek kihasználásán át hogyan vezet el a tömegönzésig, ahol egyesek helyett most már osztályok akarták a jólét forrásait kisajátítani.

A kapitalista pénzgazdálkodási rendszer legnagyobb bűne és hibája azonban az, hogy a liberális alapgondolat továbbfejlesztésével minden emberi érték, teljesítmény mértékévé a vagyonszerzést tette. Az államberendezkedéstől kezdve a sajtón át a művészetig mindenre kiterjesztette befolyását és ezt a befolyást arra használta fel, hogy átalakítsa az emberiség ideáljait.

A gépesítés fellendülésével mindjobban elszaporodó gazdagok látván, hogy a közöség tevékenységüknek határt és irányt nem

szab, minden irányba kiterjesztették befolyásukat. A vállalkozó, a bankár, a kereskedő bevonult a politikai életbe, ellátta megrendeléseivel a művészeket, palotákat építtetett, kórházakra adományozott, természetesen mindenütt a saját érdekeinek szemmel tartásával. Az irányított sajtón keresztül a kapitalisták úgy vonultak be a világ közvéleményébe, mint a kultúra élharcosai, a haladás terjesztői, a civilizáció zászlóvivői.

Holott nem voltak egyebek, mint a technikusok találmányainak haszonélvezői, s a technikai fejlődés nyomán kialakult nemzetközi hitelélet vámszedői.

A félrevezetett közvélemény nem látta a kapitalista gazdálkodásban rejlő veszedelmeket és mindjobban hajlott az új ideálok felé. Anglia és Amerika fiatalságának szeme előtt ideálként a gyors vagyonszerzés lebegett, a katonák, orvosok, mérnökök, tanárok, papok és művészek háttérbe szorultak. Egy cipőzsinórkirály vagy nemzetközi bankház feje több volt az új világ szemében Caesár, Horatiusnál, Semmelweiss, Newtonnál. A kapitalista refidszer elterjedéséből a vagyon után való eszeveszett hajsza alakult ki. Ebben a versenyben leomlott minden korlát, amelyek egykor az erkölcs, a jog, a tisztesség felállítottak. Külön kereskedői, gazdasági erkölcs alakult ki, amely a vesztegetést, megtévesztést és később még nagyobb bűnö-

kel is csupán jogos üzleti fogásnak tartott.

Minden eszköz megengedetté vált, ha a tőkés társadalom állította szolgálatába. A vagyon urai végül is oly magaslatokra emelkedtek, ahol azelőtt csak az emberiség legnagyobbjai voltak. Társadalmi megbecsüléstől kezdve a hatalom minden formájáig kezükbe került a közösség élete.

A liberális államvezetés, mely először csak szabad teret nyújtott tevékenységüknek, nem ismerte fel, hogy a gazdasági tevékenység csak egyik és nem kizárólagos formája az anyagi javak szerzésének. Egy nagykereskedő, vagy vállalkozó semmivel sem teremt több értéket, mint egy életen át kísérletező technikus, vagy gyógyító orvos, mégis elfogadta azt a tételt, hogy a vagyonszerzés legfőbb jogcíme a gazdasági tevékenység. S az érték mértéke a megszerzett pénz.

Pedig a pénz megszerzése sem igényel több munkát és tehetséget, mint pl. komolyabb irodalmi és zenei tudás megszerzése. De, aki ilyenmű tudásával akar anyagi javakhoz jutni, mégis alig viszi valamire, míg aki tőzsdéüzletekkel foglalkozott, 1—2 év alatt vagyonhoz juthatott.

Ebben a szemléletben rejlik a kapitalista rend lényege, amely mikor Anglia és Amerika iparosodása kialakult, bonyolult az állam életében is, és kialakította a liberálkapitalista államot.

Míg tehát az állam csak liberális állami volt, rövidlátásból engedte a technikai haladást az egyéni önzés szolgálatának útjára terelődni, mikor azonban a kapitalizmus kifejlődött, már nemcsak engedte, hanem egyenesen elősegítette, védelmezte, magáévá tette a kapitalista rendszert. Ezzel végül is oly életrendet teremtett az emberiség számára, melyben az anyag, a gép és a pénz uralkodnak, a szellem és a lélek csak szolgálnak.

A kapitalista gazdasági rend elhatalmasodása tette végeredményben a múlt század idealista liberáliszmusának helyébe a teljesen materiális gondolkodást. Az eluralkodó materializmus azért foglalt mindinkább állást a vallás ellen, mert a keresztény erkölcsi eszmékben saját tél-foglalásának akadályát látta.

Legvégül, de nem utolsósorban a kapitalista gazdasági rend eluralkodásából fakadt az a hihetetlen erkölcsi romlás, mely végül még a háborúk felidézését is alkalmasnak tartotta a fegyverkezési ipainak fellendítésére.

Ez a kizárólagos anyagelvűség és vagyonliajzolás osztotta meg végül a társadalmakat kizsákinányolókra és kizsákmányoltakra, amely belső ellentétek, belső harcokat, majd egyik vagy másik társadalmi osztály pusztulását, s ezzel a közösség életfelbomlását eredményezték. (L. Oroszország.)

7. §. A KAPITALISTA GAZDASÁGI KEND KIALAKULÁSA.

Annak megértéséhez, hogy a tőke hogyan lett a gazdasági élet és később az egész társadalom irányítójává, kissé vissza kell mennünk a modern közgazdaság kialakulásához.

Valaki régen üzletet, műhelyt csak akkor nyithatott, ha a befektetéshez szükséges pénzt vagy előzetesen megtakarította, vagy kölcsönkapta, azaz a visszafizetés során utólagosan takarította meg. Ez a megtakarított összeg volt az úgynevezett tőke. Ahhoz, hogy ez az évszázadokon keresztül különösebben nem jelentős tőke egyeduralmódóvá válhassék, az ipari forradalom és a gazdasági liberalizmus kellett. Az egyik azért, mert az alábbiakban előadandó okokból megnövelte a tőke jelentőségét, az utóbbi pedig, mert a megnövekedett tőke szükséglettel járó következmények levonását és a szükséges rendszabályok megtételét az államvezetésben elhanyagolandónak ítélte.

Hogy lett a tőke nagyhatalom?

A feudális korban a kereskedelmi vállalatokat nem bankok finanszírozták, hanem egyes pénzes emberek. A nagykereskedelemnek legtöbbször az volt az alapja, hogy kistőkés magánosokból kereskedőcsoportok alakultak, amelyek saját pénzüikkel dolgoztak olyképen, hogy maguk vásárolták össze

egy hajó vagy karaván rakományhoz szükséges árut.

Ez abban az időben lehetséges volt, mert a kereskedelem méretei kicsinyek voltak. A német Hansa városok évi forgalma az 1700-as években mindössze 3000 tonna gabona és 400 tonna gyapjú volt, tehát annyi, mint amennyi Hamburg kikötőjének modern forgalma rendes időkben egy óra alatt. Még kisebb méretekben mozgott a szárazföldi kereskedelem. Egy modern gyorstehervonat könnyen teljesít egy nap alatt 1 millió tonnakilométert. Ugyanezt a munkát a XVIII. század karavánjai 2.000 lóval 100 nap alatt tudták csak elvégezni. Egész Európa távolsági áruforgalma nem volt nagyobb, mint ma ó—6 gyorstehervonat teljesítménye 24 óra alatt.

A gőzgép megjelenése ebben a tekintetben is döntő változást eredményezett. Az export kereskedő, aki szövetet, vasárut, gépeket és egyéb iparcikkeket vásárolt, a gyáraknak kezdetben készpénzzel fizetett. A gőzhajó feltalálásával a hajótér olyan rohamosan nőtt, hogy a magánkereskedőknek most már nem volt annyi pénzüik, hogy egy egész hajórakomány árut készpénzzel vásároljanak össze. Ezért áruhitelt kellett igénybevenniök, hogy a hajót megtölthessék.

Így nyomult előtérbe egyrészt a mind nagyobb hitelműveletek szüksége, másrészt

oly intézmény szüksége, amely a gazdasági ügyletekkel nem foglalkozó takarékosok pénzét összegyűjtötte, kamatot fizet, viszont az összegyűjtött pénzt magasabb kamatra másoknak gazdasági vállalkozásukhoz kihitelezi. Így alakult ki a bank és a bankár szerepe, akiknek segítségével a kereskedelmi forgalmat és az ipari termelést hitelműveletekkel segítették és fokozták.

Angliában már 40 évvel a gőzgép feltalálása után az új termelési rendszer, a gőzhajók építése, kikötők szabályozása, vasútépítés stb. oly nagy műszaki problémákat vetettek felszínre, amelyeknek megoldásához az akkori fogalmak szerint csak kölcsönügyletek útján lehetett az anyagi eszközöket előteremteni.

Állam és város tehát kölcsönöket vettek fel, magánosok pedig részvénytársaságokat alapítottak, hogy a nagy műszaki nehézségeket összetett anyagi erővel oldhassák meg. Az élesszemű bankárok a beruházások finanszírozásában is meglátták a hitelezés előnyeit és mikor néhány sikeres üzlet alapján rájöttek arra a módszerre, hogyan lehet a beruházások finanszírozásából hasznot húzni, 1830-ban megalapították az első emissziós bankot.

Az állam is felismerte a gőzgép államépítő hatását és ugyanazok, akik néhány év előtt a gépet lerombolták, most ünnepélye-

sen visszahelyezték jogaiba. Megszületett Angliában az az imperialisztikus export ipar, amely ha kellett, fegyverrel tört utat magának távoli új piacaihoz. Így született meg a brit világhatalom, amelynek szervező erőforrása és fejlődésének legfőbb eszköze, a tőkésített pénz és az ebből folyósított hitel volt.

Egész Anglia hitellázban égett épp abban az időben, amikor Széchenyi István ott járt. Az első gőzvonat látása, és az azt létrehozó technikai és közgazdasági eszközök hatása alatt írta meg ő a „Hitel”¹ című munkáját.

Így lett a hitel a gépesítés fejlődése következtében a gazdasági életet szabályozó hatalommá.

Mit jelent valójában hitelt nyújtani. Annyit jelent, (mint az illető számára bizonyos gazdasági feladatok megoldásához szükséges eszközöket megadni. Ennek folytán a hitel megvonása vagy súlyosabb kamat melletti hitel nyújtása annyit tesz, mint az illetőt a gazdasági fejlődés tempójában korlátozni, tőle az élethelehetőségeket megvonni.

Ez az oka annak, hogy aki kedvezőbb lii telfeltételekkel rendelkezik, az a gazdasági életben egyébként azonos feltételek mellett még a legszorgalmasabb ellenfelét is leteperi. A zsidóságnak a térfoglalása, amelyet gazdasági és politikai téren elért, ennek a felismerésen alapul. A zsidóság évszázadok óta hi-

telüzetekkel foglalkozott, kellő időben megszervezte befolyását, s hatalma a hitelszervezetek gazdasági befolyásával együtt nőtt.

Mínthogy a hitel a gazdasági élet szabályozója lett, a hiteleszközök birtokosa, a bankár irányítja a gazdasági életet. A bankár ezt a hatalmát sokféleképpen használhatná fel. Adhatna hitelt pl. a termelés fellendítésének céljaira is. Költségeinek megtérítése mellett, kis haszonnal. A bankár azonban liberális szellemben dolgozik, saját magán kívül senkivel sem törődik, egyetlen célja a minél nagyobb haszon -megszerzése — a profit. Ezért használja ki a kezébe került hatalmat a népek gazdasági teljesítőképességének végső határáig, sőt azontúl is. A hitel-feltételeket tetszése szerint szabja meg. S a hitel feltételei között első helyen szerepel a kamat fizetésének kötelezettsége.

8. §. A KAMAT SZEREPE A GAZDASÁGI ÉLETBEN.

A kamat végeredményben nem egyéb, mint a hitelbe, a kölcsönadott tőke használatáért fizetett pénzösszeg. Ez a kölcsön visszafizetésének idejével és a kamatláb nagyságával arányban óriási összegeket tehet ki és nem nehéz megérteni, hogy a kamatszedés jogán hogyan szerzi meg a kölcsöntőke a gazdasági élet feletti uralmát.

Közismert a kamatszámításnak az a példája, mely szerint a Krisztus születése idején kölcsönadott egy fillér, ha kamatos kamataival számítja a tőke, az eredmény az lesz, hogy ez az egy fillér 15 évenként megkétszereződik és napjainkig oly összegre nő, amit annyi arannyal sem lehet kifizetni, mint amennyi naprendszerünk együttes tömege.

Pénz öfelsége tehát a kamattal minden határon túl növelhető követelést támaszt a gazdasági élettel szemben. Minthogy a liberális gazdaság elvei szerint a hitel és ezen keresztül a kamat vált a gazdasági élet szabályozójává, az a kérdés vetődik fel, hogy vajon a gazdasági élet valóságos értékei, reáltőkéje is korlátlanul növelhető-e. Legyen az a feltaláló, vagy iparos, vagy vállalkozó a legnagyobb zseni, akár Ford, vagy Siemens, képesek-e ők tudásuk és szorgalmuk által vagyonukat minden határon túl növelni. Erre a csodára még a gépek titáni ereje, semmiféle technikai művészet nem képes. Az iparosodás története azf bizonyítja, hogy míg a pénztőke kamatkövetelése korlátlanul nő, addig az iparban elhelyezhető reáltőkék nem növelhetők végtelenül.

Még a békés, rázkódásmentes viszonyok mellett is eléri egyes iparágak a telítettség állapotát, melynél már több tőke befektetése nem hozza meg az arányos haszontöbbletet. Nemcsak a piac felvevőképessége akadály,

hanem az is, hogy a technikai fejlődés során olyan új találmányok jelennek meg, melyek az illető iparág terjeszkedését gátolják, s így az ipari tőke fejlődése bizonyos határokat át nem léphet. A vasútépítőipar pl. 1850—1900-ig rohamosan gyarapodott. Ma Európa vasúthálózatai elérték a telítettséget, a közlekedés további fejlesztése most már a gépkocsira és a repülőgépre vár.

Ha tehát az ipari és kölcsöntőkék gyarapodását vizsgáljuk, azt látjuk, hogy az ipari tőke kezdetben a találmányok megjelenését követő időkben rohamosabban gyarapszik, mint a beléje fektetett kölcsöntőke. A frissen induló, erőteljes új iparágak könnyen fizetik vissza tartozásaikat és függetlenségüket megőrizve, úttörő iparalapítóik vezetése alatt egészségesen gyarapodnak. Később ez a fejlődés ellanyhul, sőt visszahanyatló irányt is mutathat.

Ezzel szemben a tiszta kölcsöntőke kamatos kamatösszege kezdetben lassabban emelkedik ugyan, mint az ipari tőke, emelkedése azonban állandóan megmarad, sőt egyre gyorsul, úgyhogy végül utoléri, sőt el is hagyja az ipari tőkét.

' Ez az időpont, amelyben a vállalkozó a pénzüintézettel függő helyzetbe kerül. A gyárak élén az alkotó szellemű mérnök stb. vállalkozókat a rendszerint zsidó bankárok váltják fel. Az ipar s a gazdasági élet irányítá-

sába ezzel bevonul a banktőke egészségtelen szelleme, amely az üzlet életével semmi lelki közösségben nincsen, keletkezésének rugóit nem ismeri, s a gyár tulajdonjogát pusztá könyvelési tételnek tekinti.

A bankár tudja, hogy a matematika törvényszerűségei alapján a világ ura lesz bilőle, ha sikerül pénzt állandóan kamatos kamatra kölcsönözni, a vállalkozás kockázatában részt nem vesz, és ugyanakkor megakadályozza, hogy a vállalkozás más forrásból, mint tőle vehessen fel hitelt.

Hogy a hitelforrás kizárólagosságát a bankárok érdekszövetsége magának biztosíthassa, a liberális gazdasági rend idején a magánbankárok részvénytársasága megszerzte magának a pénzkibocsátás kizárólagos jogát. Ezzel kezükbe került a hiteleszközök felhasználásának és a hitelfeltételek megszabásának kizárólagos joga.

Mindaddig, amíg a pénzkölcsönzéssel foglalkozó szervezetek, bankok a pénzkibocsátó jegyintézet politikájában döntő szerepet játszanak, addig az ilyen gazdasági rendszer hitelszervezetei a gazdasági élet tulajdonképeni urai lesznek. Nem kell egyebet tenniük, mint pénzt kölcsönözniök kamatos kamatra anélkül, hogy az adós kockázatában részt vennének és a hiteléletet szabályozó törvényhozásra gyakorolt befolyással gondoskodniok kell olyan törvényekről, amelyek a

hitelező követelését feltétlenül érvényesítik az adóssal szemben. Az ilyen gazdasági rendszerben, amelyben a hitel forrása kizárólag a pénzintézetek kezében van, a pénzintézeteknek a gazdasági élet munkásaival szemben támasztott követelése mindig gyorsabban fog nőni, mint a nemzet reáltőkéje. Az ilyen rendszer mellett tehát az iparvállalatok és földbirtokuk tulajdonjoga fokozatosan, de feltartóztathatatlanul átmegegy a pénzintézetek birtokába.

A hiteléletnek ez a konstrukciója és az a körülmény, hogy a pénzkibocsátás felségjoga a hitelintézetek befolyása alatt álló magánérdekeltségnek, a jegybanknak a kiváltságát képezi, — a liberális gazdasági rendszernek lényege.

Ebből érthető pl. az, hogy miért nem volt képes a szociáldemokrácia a liberális gazdasági rend szociális betegségeit gyökeresen orvosolni. A magyarországi szociáldemokrata párt 1903-ban elfogadott programjában pl. azt olvassuk, hogy minden társadalmi nyomorúság végső oka az, hogy a termelő eszközök: a föld és a tőke egyesek magántulajdonába kerültek, míg a nagy sokaságnak, a munkásosztálynak nem maradt egyebe, mint a munkaereje, amelyet azoknak áruba bocsátani kénytelen.

Ez a megállapítás helyes, de annál hamissabb az a magyarázat, hogy azok, akik mun-

kaerejüket áruba bocsájtják, (ami pedig ma már csaknem kivétel nélkül mindnyájunk sorsa) miért kapnak a munkaalkalmak hiánya folytán oly kevés bért, áruba bocsátott munkaerejükért, hogy abból tőkét nem gyűjthetnek.

A szociáldemokrácia már ontotta dühét a magántulajdon minden formája, és annak minden birtokos rendje ellen. Soron voltak már az ipari vállalkozók, a mezőgazda, a háztulajdonos, az egyház stb., pedig a tőke ezen formái dolgozó és (munkaalkalmat nyújtó) formák. Csak egyről hallgat mélyesen és következetesen: arról a tőkéről, amely önmaga sohasem dolgozik, a kölcsöntőkéről!

9. §. AZ ARANYFEDEZET ÉS A JEGYBANKOK.

A pénz nemzetközi hatalma csak abban az esetben képes a világ gazdasági birtokbavételére törő terveit megvalósítani, ha megakadályozza, hogy a termelő munka más forrásból és kedvezőbb feltételek mellett jusson hitelhez, mint azok a feltételek, amelyeket ő szab meg. Mi lehet az a „más“, az állam minden fiát igazság szerint megillető hitelforrás? A nemzet hitelforrása, amely a nemzeti munkaszolgálat ki nem apadó erőtartalmából fakad: a pénzkibocsátás felségjogának gyakorlata. Közvetlenül világos, hogy a pénz

értékét — még az aranyét is — az érette kapható árumennyiség, pontosabban az a munkaszolgálat határozza meg, amely szükséges volt, hogy az árut előállítsa és a fizetést teljesítő vásárlóhoz juttassa. Sem az arany, sem a pénznek nincsen semmiféle hozzátapadó értéke a nemzeti munkaszolgálat megtermékenyítő folyamata nélkül. Ha a Nemzeti Bank és a nemzet összes aranykészletét egy csodatévő puttonyba a Góbi sivatag közepére helyeznénk, ahol senki egy liter vizet nem ad érte, ott ily körülmények között a színarany értéke is egyenlő lenne a sivatag homokjával. A papírpénz értékét a nemzet termelő munkáján kívül az állam végrehajtó hatalmának az a gyakorlata biztosítja, amellyel az államhatalom a pénzkibocsátó jegybank szabadalmát, a bankjegyek hamisításának üldözése és azok teljes névértékben való elfogadása által megvédi. Az a csoda tehát, hogy a Nemzeti Bank által megindított bankópréson mondjuk 10 fillér költséggel nyomott bankjegyet 100 aranypengő értékben fogadja el a gyakorlat, — egyedül és kizáróan a nemzeti munkaszolgálat és az államhatalom gyakorlatának kettős tövéből fakad és így a papírpénz kibocsátásának gyakorlata vitánfelül a nemzet tulajdonát képező hitelforrás. Abban a pillanatban, amelyben ez a nemzeti hitelforrás a nemzeti termelő munka rendelkezésére áll és csak annak érdekét

szolgálja, megszűnik a pénztőke egyoldalú túlsúlya és kizsákmányoló hatalma a nemzeti munka felett. Ez a felismerés teljesen hiányzik a szociáldemokrácia tanításában és ebben rejlik a nemzetiszocialista és a liberális plutokrácia felfogásnak alapvető és feloldhatatlan ellentéte, mert a nemzeti hitelforrás felszabadítása a plutokrata egyeduralom végét jelenti. A liberális plutokráciák által uralt demokráciák egész gazdasági rendszere tehát azon a pénzuralom alapját képező szabadalmakon épült fel, amelynek értelmében a pénzkibocsátás és a kamatláb megszabásának jogát bár állami felügyelet alatt álló, de olyan Jegybank gyakorolja, amely bár közérdekűnek elkeresztelt, de magánvállalat jellegű, sőt a pénzintézetek által alapított és ezek befolyása alatt álló részvénytársaság formájában működik.

A liberális demokrácia e berendezkedését a liberalizmus áldásaival és átkaival együtt szintén Angliából vettük át, mert Anglia nem restelte presztízsen kívül a beavatkozás enyhe formáját gazdasági nyomás alakjában igénybevenni, hogy a világgazdaságot saját képére és hasonlóságára alakítsa át. Az aranyvalutát és ezzel kapcsolatban aranyfedezetes jegybankpolitikát a világ államai tényleg Anglia nyomására és az angol példa alapján vették át. Angliában pedig a pénzkibocsátás jogát az Angol Banknak

1694-ből származó: „Angol Bank Társasága és önkormányzata“ szabadalma gyakorolja. Ezzel a szabadalommal lépett életbe az aranyfedezetes jegybankpolitika.

III. Vilmos angol királynak ugyanis, hogy háborút folytathasson XIV. Lajos francia királlyal: a háború költségeinek fedezésére egy millió kétszáz ezer font sterlingre volt szüksége és pedig nemzetközi viszonylatban elfogadott ércpénzben. Ezt az összeget az angol bankárok és ékszerkereskedők kölcsönözték, de annak a pénz történetében korszakot jelentő feltételnek ellenében, hogy a király megadja nekik az „Angol Bank Társasága és Kormányzata“ elnevezéssel a kizárólagos jogot arra, hogy a bank birtokában levő arany háromszoros értékének megfelelő bankjegyet, illetve papírpénzt bocsáthassanak ki és tarthassanak forgalomban kimondottan forgalmi eszköz gyanánt.

Az 1694-ben megadott szabadalom ellenében a hitelező bankár csoport vállalta ugyan azt a kötelezettséget, hogy a papírpénzt bárkinék kívánatára aranypénzre azonnal beváltja, de arra számított, és nem is csalódott, hogyha a papírpénzzel köztartozást, adót fizetni lehet, akkor a közönség ezt a forgalmi eszközt megszokja és úgy megkedveli, hogy a magángazdasági forgalmat is általa bonyolítja le és csak kevesen lesznek azok az aggodalmaskodók, akik a beváltást köve-

telik. A kevesekkel szemben aztán az azonnali beváltás ténye, a papírpénz és az Angol Bank iránti bizalmat pedig megszilárdítja.

Ily módon született meg a papírpénz, mint a nemesérből vert valóságos pénzt helyettesítő forgalmi eszköz. De mert e bankjegyeket a jegykibocsátó bank elhatározásától függő kamatra kölcsönözték ki, ezért nekik ez a háromszor annyi ércpénzthelyettesítő papiros éppen úgy jövedelmezett, mintha csupa ércpénzt adtak volna kölcsön. Jövedelmezett azért, mert a banknak volt kizárólagos hatalma (kiváltsága) a papírpénz kibocsátására. Ez a jövedelemtöbblet azonban, amelynél a banknak csupán eszményi, de a valóságban meg nem levő háromszoros aranypénz tőkéjéből származik, a valóságban nem a bank vagyonából, hanem abból az eszményi tőkéből fakad, amelyet az állam hatalmával biztosított szabadság adott hozzá és így Adtán felül áll, hogy ennek a többlet tőkének a jövedelme igazság szerint nem a bankot, hanem az államot illette volna meg.

Ebből a gyakorlatból származott a világ pénzgazdaságát egészen az 1933-i londoni világgazdasági konferenciáig irányító, megdönthetetlennek hitt dogma, amely szerint a papírpénz értékét a rendelkezésre álló aranyfedezet biztosítja. A nemzetközi pénzpolitikát irányító azt a felfogást, hogy a papírpénz elveszti értékét, ha a forgalomban lévő

papírpénz névérték összege a rendelkezésre álló aranyfedezet bizonyos többszörösét meghaladja, Ricardónak és a metallistáknak az az elmélete népszerűsítette, hogy valóságos pénz-értéke csak nemesfém-ből vert érmének, illetve nemesfém érme beváltására jogosító utalványnak van. Ebből Ricardo iskolája azt a következtetést vonta le, hogy a papírpénz forgalom növelésével, valamely ország hitel-volumenét növelni nem lehet, mert a világ aranyterimelése oly csekély, hogy a világ aranykészlete huzamos időn át gyakorlatilag állandónak tekinthető és így a papírpénz forgalmának például kétszeres növelése a papírpénz értékének felére csökkenését eredményezné és így a forgalomban lévő pénz értéke semmivel sem változnék.

Ez a dogma alapjában volt hamis, mert a pénz értékét egyetlen áruhoz, az aranyhoz kötötte, holott a pénz értékét, amint ezt pl. Iving Fischer „A pénz illúziója“ címen írt értekezése' is bizonyítja, az érette kapható áruk nagykereskedelmi indexének középértéke határozza meg. A stabil indexvalutának legalább is belföldi forgalomban lehetséges megvalósulását a legutóbbi évek során a német márka igazolta. A közvélemény azonban szívesen ragaszkodik hamis tanokhoz is, különösen, ha ez egy befolyásos csoport érdekének kedveznek. Az. aranyfedezetes pénzrendszer pedig kedvező volt Anglia gazda-

sági imperializmusa, illetve a világgazdaságot irányító angol és az aranyban gazdag államok plutokráciája szempontjából.

A világ népei az aranyvalutát tényleg csak az 1867-es párizsi nemzetközi valuta kongresszuson, Anglia hatalmi szavának súlya alatt fogadták el, mert Anglia csak olyan nemzetközi valutáris egyezményekhez volt hajlandó hozzájárulni, amely az aranyat fogadta el a valuta alapjául. Ennek az egyezménynek káros következménye a világkereskedelem szabadságának állapotában a világ gazdasági életét irányító nagy demokráciák gazdasági életében, főképp Franciaországban az Egyesült Államokban, amelyek maguk is bőséges aranytartalékokkal rendelkeztek, nem jelentkezett. Az arannyal nem rendelkező államok gazdasági függésének azonban éppen ez az aranyfedezetes, az aranyban gazdag államok számára kedvező és tudományosan helyt nem álló tan volt a tulajdonképpeni oka. Ez a körülmény azonban csak a világháborút követő parancsbékék hatására tűnt ki, amidőn a jóvátételek és az ezzel felidézett pánik Németországot úgyszólván összes aranyától megfosztotta és így Németország, ha élni akart, kénytelen volt aranyfedezet nélküli pénzügyi és hitelrendszerre berendezkedni. E kényszer gazdálkodás gyakorlati eredményei megmutatták, hogy a gazdasági életben az aranyat attól a pillanattól lehet

nélkülözni, mihelyt megtagadjuk tőle azt az illúziót, amelyet neki tulajdonítottunk. Az arany uralma valóban egy kényszerképzet, egy fikción alakult csupán és ezt a fikciót oszlottá szét az aranyfedezetmentes nemzeti szocialista gazdasági rend.

Hogy az aranyfedezetes pénzrendszer szükségszerűen az arannyal nem rendelkező államok eladósodásához, illetve gazdasági válságához vezetett, azt a következő megfontolás bizonyítja.

Az aranyfedezetes pénzkibocsátó jegyintézetek alapszabályai a pénz értékállóságának megóvása végett kimondták, hogy a forgalomban levő bankjegyek összege a bank birtokában levő aranyfedezet bizonyos többszörösét túl nem lépheti. A pénzforgalom ezen kívánt mértékű szabályozását a Jegybankoknak úgynevezett diszkontkamat politikája biztosítja.

A Jegybank ugyanis a pénzt az általa meghatározott leszámítoló vagy diszkont ka-

nélkülözhetetlen eleme, akár a vér a szervezetnek, a Jegybank ezen szerepénél fogva a nemzet gazdasági életének tulajdonképpeni hitelforrása, a nemzet gazdasági életének a szíve. Ha a Jegybank csökkenteni akarja a pénzforgalmat, akkor felemeli a váltó leszámítoló kamatlábát, vagyis drágábban adja a pénzt. Ha a pénz drága, hitellel versenyképesen dolgozni nem tudnak és azok is, akiknek váltótartozásuk van, igyekeznek pénzüket az üzletből kivonva, azt visszajuttatni a Bankba. Viszont, ha a pénz olcsóbb, úgy többen lesznek, akiket az olcsóbb hitel a vállalkozásra ösztönöz, tehát többen veszik igénybe a bank hitelét és a pénzforgalom nő. Látható tehát, hogy a nagy leszámítoló kamat mindenképpen káros a gazdasági életre, mert csökkenti a vállalkozó kedvet és így csökkenti a munkaalkalmakat. A kamatláb nagysága tehát döntő tényező a szociális nyomorúság felidézésében. A kamat ugyanis a legnagyobb árdrágító, gazdasági tényező. A kamatláb annyiszor foglaltatik minden piaci árban, ahányszor az áru előállítása és forgalmazása tőkebefektetéssel kapcsolatos. Másrészt pedig az üzleti haszonnak az a hányada, amelyet a vállalkozó tőkeszolgálat címen szolgáltat vissza a pénz urainak a munkabérekéből, illetve a munka hasznából fog hiányozni. Nagy kamat eredménye tehát nagy drágaság és megcsappant munkaalkal-

inak, a tömegek vásárlóképességének hanyatlása, pangás és ezzel kapcsolatban további kereseti lehetőségek, munkaalkalmak megszűnése. — Lavinyszerűen meginduló krízis.

Az aranyfedezetes Jegybankpolitika tehát sajátos aranyforrással vagy aranytartalékkal nem rendelkező államok számára azal a veszéllyel jár, hogy a Jegybank aranykészletének bármely okból történő lecsökkenése a pénzforgalom kényszerű korlátozása következtében megbéníthatja az ország gazdasági életét. A gazdasági válságnak Magyarországon az 1930-as évet követő rendkívüli kimélyülése tényleg erre az okra vezethető vissza. A világgazdasági krízis elsősorban a mezőgazdasági terményárak katasztrofális árzuhanásában jelentkezett. A 32 pengős búza ára máról-holnapra 6 P-re, az egy pengőn felüli bor ára 16 fillérre és így tovább zuhantak. A gazda nem volt képes terményeit értékesíteni és így nem volt képes adót fizetni. Az állam az adóbevételek hiányában kijelentette, hogy nincs pénze, tehát takarékoskodnia kell. Megszüntette az amúgyis vérszegényen adagolt közmunkákat, szélnek eresztette a munkásnép ezreit, leszállította a tisztviselők illetményeit és ezáltal tovább csökkentette a mezőgazdaság fogyasztóinak vásárlóképességét. Takarékoskodott tehát azzal, aminek eladhatatlansága

szerencsétlensége volt a termelőnek, a gazdának, iparosnak és pocsékolta a nemzeti termelés pótolhatatlan tőkáját: a nemzet munkaerejét. Nem volt hitel, mert mezőgazdasági exportunk devizaértékének a világpiacon zuhanása következtében beállott csökkenése miatt nem tudtuk megszerezni a magyar gazdasági életet a 30-as évek elején jórészt a Bethlen korszak-pénzgazdasági balfogásai miatt terhelő két és fél milliárd pengőre becsülhető külföldi tartozásaink tőkeszolgáltatáshoz szükséges devizákat. Fentálló nemzetközi kötelezettségeink miatt kénytelenek voltunk a moratórium elrendeléséig a külföldi tőkeszolgáltatást a magyar pénzüzetek arany és devizakészleteiből fizetni. Emiatt csökkent a Magyar Nemzeti Bank 1928 június 30-i 279.968.000 P értékű aranyfedezete 1934. június 30-ig 90,273.000 P-re. Emiatt természetesen csökkent ugyanilyen arányban az alapszabályszerű bankjegykibocsátási képesség is. Emiatt állott elő a pénznek, mint forgalmi eszköznek hiánya. Emiatt majd, hogy teljesen eldugult az egyetlen szabadalmazott pénzforrás. Amikor minden magyar dolgozó: tisztviselő, iparos, gazda, munkás egy lyukkal összebb húzta a nadrágszóját, üdén virult az uzsora, a kamatláb felnőtt 15—20 %-ra. Emiatt alakult át az ország egyetlen egy nagy árverési csarnokká, maradtak el a beruházások, hatalmasodott el a

munkanélküliség és annak minden erkölcsi és vagyoni káros következménye. Emiatt maradtak hátralékban az adók, az illetékek és az adósságok kamatai.

„Jegybank tudósaink azután a bankvezérekkel együtt minden pénzügyi reform tervszettel szemben mégis ezt a rendszert, mint régen kipróbált és bevált rendszert, az eddigi „jól kitaposott utat“ és az immár az egész világon csődöt mondott aranyfedezetes jegybank tudományt, mint a pénzgazdaságnak „klasszikus tételeit“ védelmezték. Védelmezték gr. Széchenyi Istvánnal szemben, akire közgazdászaink naponként esküsznek, védelmezték Kossuth Lajossal szemben, akit elfeledtek.“ (Varga Lajos dr.)

Ha semmi más, de a trianoni Magyarország gazdasági története szomorúan igazolja tételünket, hogy a gép feltalálója felszabadította ugyan az embert a fizikai rabszolgaság alól, a gépet kisajátította, a fizikai rabszolgaság helyén új rabszolgaságot emelt, a kamatrabszolgaságot. Valóban, ha a magyarországi mezőgazdasági proletáriátus mai keresetét összehasonlítjuk a középkori Magyarország jobbágyainak keresetével, meg kell állapítanunk, hogy magyar véreink széles tömege semmi hasznát nem látta a liberalizmus gazdasági fejlődésének.

Miután a Jegybank aranytartaléka maga is külföldi adósság, amely után kamatot kell

fizetni, nyilvánvaló, hogy a kölcsön formájában biztosított aranyfedezetes rendszer a magyar állam egész hitelgazdaságát megdrágítja, mert hiszen gazdasági életünk egyetlen pénzforrása, a jegy intézetünk kénytelen a leszámítoló kamatlábat annyira felemelni, hogy a leszámítoló üzlet jövedelméből a külföldi hitelezőket kielégíthesse. Ugyancsak megdrágítja a jegybank által nyújtható hitelt a Jegybank részvénytársasági szerkezete és az alapszabályok szerint a részvényeseknek fizetett osztalék. Hogy minő eredménnyel hasznosította a Nemzeti Bank a papírpénz kibocsátásának reá adó és illetékmentesen átruházott gyakorlását, ezt a következő számadat bizonyítja. Az évenkénti számadások, mint közokiratoknak tartalma szerint az 1926—1937. évi, tehát 12 évi tiszta nyereségeinek összege, 80,286.360 P, ami a 34,756 ezer P alaptőkének 231 %-a. Ebből a 231 % tiszta nyereségből az ismeretlen bel- és külföldi részvényesek részvényosztalék címén és teljesen adómentesen 40,316.960 P-öt kaptak kézhez.

Ez az oka annak, hogy míg pl. az Egyesült Államok gazdasági életét tápláló pénzforrás, a Federal Reserve Board 1 %-os, a Bank of England 2%-os váltóhitelt ad. addig a Magyar Nemzeti Bank leszámítoló kamatlába az utolsó 10 év folyamán 9—4% között mozgott. A magyar állam egész hitelgazdasá-

gának ezen alapvető megdrágítása vezet a többi között a magyar életszint és kereseti lehetőségek lecsökkenéséhez és a munkanélküliség nagymértékéhez. A leszámítoló kamatlábat ettől eltekintve már csak azért sem lehetett mérsékelni, mert az aranyfedezetes bankpolitikát visszatükröző alapszabályok tiltották a pénzforgalom nagyobbarányú növelését, ami a leszámítoló kamatláb csökkenését eredményezhette volna. E rendszabályok kritikanélküli alkalmazása vezette azután a „szegényország“ és a „gazdag ország”¹ megkülönböztető tévképzetéhez, holott az ezzel megnevezett országok szegénysége nem a reáltökében, nem a természeti javakban és munkaerőkben, hanem a gondolatokban jelentkező szegénység volt; amellyel nem vetették észre, hogy gazdasági függésük merő fikció csupán.

Az ismertetett és fennálló jogszabályok erejénél fogva tehát a liberális állam gazdasági életének alkotmányos felelősséggel nem korlátozott, a szószeres értelmében vett diktátora a látható államhatalom mögött álló láthatatlan hatalom: a bankár. Nem felelős államférfiak, nem tudósok, nem gyakorlati vállalkozók, hanem végsőfokon a bankár dönt afelett, hogy lángeszű feltalálók, vállalkozók, közgazdászok korszerű tervei az íróasztalon porosodjanak-e, vagy pedig milliók javára az ország történelmi feladatainak biztosítá-

sára megvalósulnak-e? Joggal kérdezhettek, hol vannak azok a történelmi sikerek, amelyek a gazdasági életben való szuverén uralkodás; létjogosultságát igazolhatják? Mint köztudott tényt állapíthatjuk meg, hogy a liberális plutokrácia és az általuk sugalmazott kormányzatok még a világ leggazdagabb és a világ aranykincseit tixlnyomóan birtokló államokban, Angliában, Franciaországban és az Egyesült Államokban sem voltak képesek a munkanélküliséget és a tömegnyomort intézményesen orvosolni és a nemzeti munkakifejtés csúcsértékét biztosítani.

Ez a tény önmagában is elégséges annak megállapítására, hogy a liberálkapitalista gazdasági életnek ez az egyeduralma sem észszerűség, sem gazdasági, sem erkölcsi okokkal nem igazolható.

III. Fe j e z e t.

A LIBERAL KAPITALIZMUS MAGYAR- ORSZÁGI BŰNEI.

A liberális társadalmi és gazdasági rend érvényesüléséről magyarországi viszonylatban igen nehéz beszélni, mert azt nálunk csak erősen eltorzított formában alkalmazták.

1948 felszabadulást ígérő korszakának gyakorlati megvalósításokra alig maradt ideje. A súlyos harcok után a nemzet érdekében hozott reformokból Bécs csak azokat valósította meg, amelyeket magyarságelnyomó politikájuk érdekében a nemzet gyengítésére alkalmasnak látott. A magyar államot fenntartó erők közül lebontották a nemesi ellenállás fellegetékeit, a nemesi birtok nagyrésztét, de a helyükbe lépő parasztság megerősítése helyett a zsidók emancipációjával a nemzetközi kapitalizmus alapjait fektették le.

Az ősiség és a magyar zálog eltörlése következtében a forgótőkével nem rendelkező középbirtokosok 30—40 százalékos hitelt kényszerültek igénybevenni, eladósodnak és egyetlen nemzedék alatt mintegy húszezret

árvereznek el közülük. A politikailag üldözött gazdák termelése pedig megakad. A Tisza szabályozás nagy hibái folytán a Tiszántúlon évenként legalább százezer holdat pusztít el az árvíz, ami a tiszántúli gazdák váltságát teszi elviselhetetlenné. Állami segítségről persze szó sincs, mert a liberális állam, — Isten ments! — a „gazdasági erők szabad játékába“ nem akar beavatkozni.

A délnémet, majd az északnémet piacokon is nagy tömegekben jelentkezik a magyar búza. De a modern üzemi kultúra kibontakozásából, a gabonatermelésnek árutermelésre való átállításából, a csak politikai szónoklatokhoz szokott köznemesi birtokosoknak és a közgazdasági ismeretek híjján élő, s csak nemrég földhöz jutott parasztságnak semmi haszna sincs, mert a piacok megszerzéséhez nem értenek.

Kétezer kilométer vasút épült a magyarországi liberalizmus idejében, közutaink meghatszorozódtak, de a rajtuk lüktető forgalom bécsi bankérdekeltségek, a Rotsohildház számára biztosít minden hasznot.

A kereskedelem egész területén korlátlan érvényesülési lehetőséget nyert zsidók magasabb gazdasági kultúrájukat új, kapitalista nemzedékük megizmosítására használják fel. Tértfoglalásuk oly rohamos, hogy csak Budapest zsidó lakossága egyetlen nemzedék életében megkétszereződik. Felismerik a magyar

terület gazdasági védtelenségét és tudják, hogy sietniük kell. Be is fejezik a magyar gazdasági élet elfoglalását egy nemzetek alatt s a feudalismusból kiszakadt, gazdasági képzettségű és érdeklődésű második magyar nemzetek az 1900-as évek táján már mindenütt zárt ajtókra talál.

Ugyanakkor, amikor a korlátlan gazdasági szabadság, korlátlan magántulajdonjog és korlátlan szerződési szabadság Európa sok országában gazdasági fellendülést hozott, nálunk a liberalizmusnak csak kinövésai érvényesültek. A kifejlődő nagytőke — az évszázadokig elnyomott magyarság gazdasági járatlansága folytán — majdnem teljes egészében zsidó kézre került.

Ez a liberalizmus a magas gazdasági kultúrájú németsegtől átveszi — szinte változtatás nélkül — 1875-ben a teljes gazdasági szabadságot törvényesen biztosító kereskedelmi törvényt, majd a csőd- és váltótörvényt, melyek azután teljessé tették a gazdasági életben járatlan magyarság kálváriáját.

Bár Németországban az általunk átvett törvényeket már 1897-ben elavultnak tartották és gyökeresen átdolgozták, a liberális magyar törvényhozás tagjai ezidőben a törvények magyar módosítását mellőzték.

A zsidóságnak az 1890-es években történt vallási egyenjogúsítása és rákövetkezően a polgári házasság bevezetése utat nyitott a

magyar vér óriási mértékű megrontására. A liberális „minden ember egyenlő” gondolkozása, a magyar vezető rétegek és a középosztály zsidofertőzöttségét idézte elő, ami napjainkig odáig fajult, hogy átlag minden harmadik-negyedik polgári vagy arisztokrata családban van zsidó rokon, vagy zsidó vérbeütés.

Míg a múlt század Európában a versenykapitalizmus dinamikus fejlődésének korszaka, addig Magyarországon az érintetlenül átmentett nagybirtok és a kifejlődő nagytőke szerelemmentes érdekházasságából csak a feudalkapitalizmus terhelt gyermeke születik meg. A közjogilag megszilárdított államban a külföldi tőke özönlik. A gyors tőkebeözönlés az 5 éves pesti tőzsdén már 25 bank számára hoz krach-ot. (1869. és a nagy grüндolási láz az 1873-as világválságban 55 millió forint árfolyamvesztést idéz elő. Közben a londoni Rotschild ház veszi át a centralizált nemzetközi hitelhálózatok irányítását és Bécsen keresztül Magyarország a City kamatgyarmatává süllyedt. A tőkekölcsonzés okozta válságban a nagybirtok jól állja helyét osztrák-germán befektetést igénylő tőkefeleslege számára a Magyar Földhitelintézetten keresztül megtalálja a kapcsolatot a kapitalizmussal; ennek alelnöke a korszak első pénzügyminisztere, Lónyai Menyhért. A Hitelbanknál egy örgróf vállalt vezérigazgatóságot. Az

uralkodó mindkét államban szívesen pártolja a nagybankokat, mert hosszú uralkodása alatt a közismerten szerényen élő császár közel másfélmillió koronát vesz fel udvartartásának költségeire a kei állam pénztárából.

A külföldi tőke beözönlésének első évében a versenykapitalizmus vezetőinek világszövetsége kelti életre a két szabadkőműves páholyt, amelyet 1886-ban a Szimbolikus Nagypáholy egységes keretbe foglal. A magyar birtokos mágnások mellett egyenrangú félként lép fel az uralkodó által bárói rangra emelt 26 zsidó tőkemágnás és 280 nemességre emelt zsidó család. A három kaszinóban egymást túllícitálva elkülönülnek ugyan a feudális és tőke mágnások, a köznemesek és pszeudodzszenrik, de az egyre szaporodó bankok és részvénytársaságok igazgatósági tanácsstermeiben a legharmonikusabb érdekközösségbe jutnak. A rendiség évszázados adómentes hazafisága következtében elmaradt polgárosulás a kapitalizmus számára olyan mohó érvényesülési lehetőségeket biztosít, amelyek eleve kizárják azt, hogy Magyarországon a tőke a nemzet egyetemes érdekeit szolgálhassa.

1895-ben újabb tőzsdei válság jelentkezik. Az üzleti válság állandósul. A válságok következtében a nagytőkék koncentrálnak, a kistőkések elvéreznek és a kisüzemek a nagyüzemekbe olvadnak. A nagyüzemek viszont

csekély kivétellel a nagybankok érdekkörébe sodródnak. A századunk kezdetén alkotott összeférhetlenségi törvény a legkisebb mértékben sem tudja megakadályozni a képviselők nagyon jutányos érdekeltség vállalását. A korszak végén 2038 banknak 14 milliárd aranykorona bevallott vagyona van; a nemzeti vagyon negyede. A bécsi családi intézeten keresztül a londoni Rotschild csoport tőkehierarchiája alá tartozik három nagybank 1900 millió aranykorona alaptőkével, a londoni City rokonérdekeltségébe egy másik nagybank 300 millió korona alaptőkével és a Wall Street-City vegyes érdekeltségébe pedig 3 további nagybank 1600 millió korona alaptőkéjével. Ezekkel szemben a közvetlen állami beavatkozást képviselő O. K. H. erőteljen kisebbséget képviselt.

A nagymérvű tőkebeözönlés következtében a magyar ipar átugorja a korai kapitalizmus fejlődési időszakát és egyszerre a nagybankok érdekkörében nagyüzemesül. Az önálló kis- és középbirtokosok elvéreznek. Az új gazdasági erők szétfeszítik az iparüzés eddigi kereteit, a céheket, de a munka védelmére új szervezetet és rendezést nem alkotnak. Bármekkorák is azonban az ipar fejlesztésére irányuló erőfeszítések a tőke és az államhatalom részéről, a rendiség mulasztásaiból eredő hibák és cseh-nagyiparnak a magyar piacra gyakorolt nagy befolyását nem

tudják korlátozni és a magyar nagyipart az üvegházi növény sorsára juttatják. Külkereskedelmünk évről-évre jobban kiszorul a világpiacon és Ausztriára korlátozódik.

A gyors tőkeszaporodás és felhalmozódás, a gyáripar fejlődése a munkapiacokon hatalmas kínálatot teremtett és az elszegényedés a megsokszorozódott számú ipari munkásokat, a liberalizmus természetes társadalmi ellenképébe: a szociáldemokráciába terelte.

A kapitalista zsidó kizsákmányolás ellen ezek a munkavállaló tömegek, — pártatlan állami beavatkozás hiányában — csakis a szakszervezetekben védekezhetnek. — A magyar szakszervezetek 1910-ig csak a parlamenten kívül működtek. A magyarság vélt vagy valóságos alkotmányjogi sérelmek elleni harcban éli ki önmagát és. iskolájában már kitanult zsidóság vette kezébe a magyar munkásság irányítását.

A gyáripar olcsó tömegcikkeivel kiszorítja a népképviseletet. A városi anya háztartási tevékenységének lebontásával a család gazdasági autarchiája végétért. A megbomlott családi munkaközösségből a kedvező vagyoni vagy jövedelmi helyzetű nőknek jelentékeny hányada kiválik a csak fogyasztók, mások munkájából élők oldalára és ezzel már a család meleg hajlékába is becsemésződik a túlnyomóan fogyasztó feleségek családi

kötéléket szétfeszítő osztályellentéte. Az ártermelés fejlődését kifejező grafikon a válóperekével párhuzamosul.

A hosszú időn keresztül stagnáló polgárisulás a városok fajképek kifejlesztésében természetes következményekkel jár. A külföldi tőke beözönlése úgy rétegi át a társadalmat, hogy a közgazdaságilag teljesen tájékozatlan kisműveltségű köznemesség helyét pénzes és életműveltséggel rendelkező idegen iparosok és kereskedők foglalják el. A városok túlnyomóan alpin, dinári és sémi fajú idegen ajkú polgárai a fogyasztó falusi magyarságnak csak a nyelvét tanulták meg, de azzal népi érdekközösségbe, lelki egységbe alig-alig olvadtak. A fajkeveredés a legnagyobb a fővárosban, ahol a fajilag vegyes házasságok, a válóperek ijesztő száma, az új nemzedékek testi satnyulása, a neurózisok elterjedése, és indokolatlanul magas bűnözési arányszámot eredményez.

A nevelési kérdésekben is megnyilatkozik a liberális állam bűnös könnyelműsége. A polgárok gazdaságpolitikai tájékozatlanságára felépített zsidóliberális közgazdasági rendszer haszonélvezői befolyásukat oly irányban érvényesítik, hogy a közgazdaság és társadalomtudomány középfokú tanítása ne fejlődhessen.

A korszak legnagyobb passzívumát a birtokpolitika jelenti. 1871-ben megszűnik

ugyan a nemesi és jobbágybirtok közötti jogi különbség, de a gyorsan kialakuló liberális érdektársaság megtalálja a nagybirtokosokhoz is kapcsolatot, egymást támogatva fennmarad továbbra is a kötött birtokok rendszere, sőt az uralkodó 1867—1912-ig 60 új hitbizományt ismer el. Az ország területének közel 40%-a kötött birtokká válik és mi sem természetesebb, hogy a nagybirtok érdekképviselei ennek ellenében szívesen szolgálják a liberális gazdaságpolitika egyéb célkitűzéseit.

A nagybirtokrendszer akadálya a tiszta liberalizmusnak is, de ez az ú. n. feudalkapitalizmus jobban alkalmas az arisztokratizsidó érdekközösség érvényesülésére és ezért senkinek se jut eszébe, hogy itt tulajdonképen nincs is igazi liberalizmus.

Éppen a nagybirtok és nagytőke szerelemmentes, de annál szorosabb érdekházasságából született meg a liberálizmus politikai kifejezési formájának, a parlamentárizmusnak csodálatos magyarországi Vrzsüleménye, a parlamentáris diktatúra.

Már Tóth Kálmán a híres inultszázadvégi író a „Nők az alkotmányban”¹ c. színdarabjában kigúnyolja a választási rendszert. A nyílt szavazás, a minden elképzelhető korrupció és a közigazgatási gépezet felhasználása csak álparlamentarizmus, áldemokrácia kialakulásához vezethetett. A vagyoni és ér-

telmi cenzus alkalmazása folytán az ország lakosainak mindössze 6—7 %-a választópolgár.

A népképviselőlet gondolata s ezzel a valószínűségű demokrácia már a vagyoni és egyéb cenzus folytán illuzóriussá vált.

A világháború alatt a magyar nép harci géniusza csodákat művelt. A magyar katona önbizalma, tájékozódóképessége, bátorsága, kötelességtudása, a nemzet világháborús mérlegének legértékesebb tétele.

Míg a nemzet értékes, nemzet és hazatudatos része a harctereken emberfeletti küzdelmet vívott, a pártoskodások, a politikai életnek mérgezett légköréből fakadó viták a parlamentben tovább folytak. A korrump választások következtében gyenge minőségű parlament nem volt képes betölteni feladatait. A politikusok ellenálló képessége egyre gyengül és erősödik az utca hangulatának befolyása. Az utca viszont azoké, akiket az eddigi politikai rendszer földalatti, titkos szervezkedésre szorított, a szabadkőműveség és a szociáldemokráciáé.

A polgári és katonai közigazgatás nélküli a céltudatos együttműködést biztosító összhangot, mert a politikai neveléstől megfosztott tisztikar a közigazgatásban tájékozatlan, a katonapolitikai ismereteket nélkülöző, nagyrészt soha katonai szolgálatot nem teljesített politikusok és közigazgatási veze-

tők pedig nem tudnak a háború nagy munkaközösségébe beleilleszkedni.

A liberális gondolat és politikai rendszer magyarországi még jobban eltorzított formája matematikai következetességgel vezette a nemzetet az összeomlás felé.

A háborús összeomlás és a trianoni sors vállalása után semmisem lett volna fontosabb, mint a nemzet egységének megteremtése, a társadalom szociális átrégezése az osztályharcok kiküszöbölésével.

A nemzeti gondolatok érvényesítése meg is indult, az első titkosan választott nemzetgyűlés a nemzet akaratát fejezte ki. Az általa alkotott 110 törvény szolgált alapul az állam tekintélyének helyreállításához, a közbiztonság és a fegyelem megszilárdításához és a szociális feladatok megoldásának megindításához. A földreform stb. azonban a feudálkapitalizmus, az eddig uralkodott nagybirtokos, nagytőkés társaság uralmának megdöntéséhez vezetett volna. A nagytőke ipari és nagybirtok mezőgazdasági monopóliumai ingadozóban voltak és ezért haszonélvezőik nagyszabású rohamot indítottak a titkos választás útján létrejött parlament ellen. Ennek a törekvésnek készséges eszköze és zseniális végrehajtója volt Bethlen István miniszterelnök, aki jól látta, hogy csak egy saját ízlés szerint összeállított parlament segítségével folytathatja a háború előtti rendszert.

Ezért az új választójogi törvényjavaslatot oly későn nyújtotta be, hogy annak letárgyalását a kormánypárt vezérszónokai könnyen megobstruálták. A második nemzetgyűlés tehát kormányrendelet alapján választott tagokból alakult meg és a 245 képviselő közül 199-nek a választása nyílt szavazással történt. A közigazgatás és a régi módszerek meghozták a kívánt többséget, megindulhatott a bethleni konszolidáció, mely a zsidóságnak soha nem ismert mérvű térfoglalásához, az ország liberális gazdaságpolitikáján át pedig a dolgozók további kiuzsorázásához vezetett.

A nemzet hosszú időre kiesett az európai fejlődéséből és csak Gömbös Gyula fellépése indította el újból az 1920-ban lefektetett nemzeti, népi irányú megújulás gondolatát. Gömbös Gyula azonban minden jószándéka ellenére is már a hatalmi érdekek oly szövetségével találta magát szembe, hogy ő, aki 1920-ban a legélesebb antiszemita álláspontot képviselte, miniszterelnök korában kényszerült „álláspontját revidálni a zsidókérdésben.”

Gömbös meghalt, de a nemzet mind erősebben szállt szembe a nemzeti érdekeket fenyegető zsidó liberális világnézet és gazdasági rendszerrel, amely a közhangulat nyomására egymásután kénytelen hatalmi pozícióit egymásután feladni.

II. RÉSZ:
A MARXIZMUS. MARX ELŐDEI.

Sokan lesznek, akik már fenti cím miatt is akadékoskodni fognak. Szándékos a szocialista, szociáldemokrata, bolsevista stb. megnevezések helyett a fenti gyűjtőcím; használata.

Nem világnézeti ellenfelünk ugyanis pl. a helyes szocialista gondolkodása, hiszen a nemzeti szocializmus részben szintén a szocializmus gyökereiből táplálkozik. A szociáldemokrácia megjelölése azért nem felel meg a célnak, mert ez a Kari Marx által megindított világfelforgató rendszernek csak egy részét jelenti. A bolsevizinus ismét csak egy része a marxizmusnak.

Nekünk azonban arra van szükségünk, hogy minden formájában mindenütt fel tudjuk ismerni a vörös zsidó mótelyt. Ezért vissza kell mennünk Marx korához, megismerni azt az egész gondolatrendszert, mely azóta az egész világon elterjedt és annyi kárt okozott.

Már Marx fellépése előtt is voltak szocialisták, akiket a tudományos világ utópista szocialisták néven foglal össze. Ezek fellépése az angol ipari és francia szociális forradalom következménye volt. A mindjobban

fokozódó társadalmi ellentétek, a nyomasztó igazságtalanságok hatása alatt, új, igazságosabb világrendet akartak kiépíteni. Hiányos ismereteik folytán az általános világboldogítás ködös eszméin alig jutottak túl, de azért mindegyikük hozátett valamit a leendő új gazdasági rend kialakuló arculatához. Owen az angol gyáros, vagy Louis Blanc a francia munkás egyaránt a magántulajdon eltörlésével foglalkoznak és ebben megegyeznek a „tudományom szocializmus“ címen összefoglalt marxi tanításokkal. Mégis egy világ választja el az utópista szocialistákat Marxoktól, mert míg az utópisták azért harcolnak a szocializmusért, mert követeléseiket helyesnek és észszerűnek találják, addig Marx tanai szerint a gazdasági fejlődés iránya elháríthatatlan szükségszerűséggel a szocializmus megvalósulásához vezet.

A marx-i tanításban tehát hiányzik az erkölcsi elem, mely a saját igazságába vetett hitből fakad.

I. Fejezet.

MARX ÉS RENDSZERE.

1. §. MARX TANAINAK ISMERTETÉSE.

Marx Károly zsidó szülőktől született 1818-ban. Eredetileg filozófusnak készült, Hegel-nek volt a tanítványa. Hegel hatásának nyomait a marxi filozófia ero.-en magán viseli. Berlinben szeretett volna egyetemi tanár lenni, de éppen eszméi miatt nem választották meg. Mindjobban szembekerül az uralkodó felfogással és ezért kénytelen Németországból menekülni. Páris, Brüsszel, majd London lesznek életének állomásai. Fokozódó nyomorúságban él és kerül mind szorosabb összeköttetésbe a proletáriátussal. Ilyen körülmények közt fogalmazta meg tanításait hűséges segítőtársával, az ugyan-csak zsidó Engels Friggyessel és Lasalle Ferdinánddal együtt. A bosszúvágyó zsidó alaptermészet a sikertelenségek sorozatán át még inkább eltelik gyűlölettel a fennálló társadalmi rend ellen és ezért a saját egyéniségén és fajtája világszemléletén át alakítja ki az új társadalmi rend képét.

Azokat az elméleteket, amelyek Marx és Engels írásaiban egy határozott világfel-fogás egészévé olvadnak össze, négy cso-portra oszthatjuk:

Az első Marx filozófiája. Ez a marxi elméletek leggyengébb része. Tanítása leg-nagyobbrészt nem elméleti és korának német materiaalistáit követi. Azt tartja, hogy isme-reteink kizárólag a tapasztalásból származ-nak. Minden létezőt anyagnak tekint, még a szellemet is az anyag termékének tartja. A mileu elmélet túlzó alkalmazása következ-tében az emberi akaratot csupán a körülmé-nyek, a társadalmi viszonyok visszfényének tekinti és ezért az egyéniség teremtő tevé-kenysége számára nem enged teret.

Filozófiáját teljes anyagelvűség mellett az emberiség fejlődésének mechanikus ellen-téteken alapuló magyarázata jellemzi. Az egyik társadalmi rendszer teljes kifejlődése és csődje után kerül sor az ellentétes rend-szerre, melyre ugyanez a sors vár, míg csak a munkásosztály uralma be nem következik.

Legsötétebb oldala a marxi filozófiának az erkölcstana. Álláspontja a legteljesebb amoralizmus. Erkölcstanában jut kifejezésre legjobban a zsidó szellem, mert Marx szerint a dolgokat csak a szükségszerűség szem-pontjából kell vizsgálnunk; értékelés, er-kölcsei és lelki szempontok itt szerepet nem kapnak. Az erkölcs szerinte a gazdasági álla-

pot pusztá reflexe és ezért minden cselekvés mértéke a haszon, — az, hogy a cselekvés milyen gazdasági előnnyel járt.

Társadalombölcészeti tanai elméletében a főhelyet foglalják el. Alapjában, véve a materiális és determinista filozófia folyománya. -

Szerinte a társadalmi élet is szigorú természettörvények uralmának van alávetve. Nincs tehát a társadalmi életben sem cselekvési szabadság, hanem minden a mechanikusan bekövetkező okozati események függvénye.

ő a törvényszerűségek meghatározását abban látja, hogy a társadalmi és emberi élet minden eseménye tulajdonképpen a gazdasági élettől függ. Ez a tanítás Marx elméletének legfontosabb része, amelyet a történelmi materializmus néven szoktak emlegetni. Marx szerint a gazdasági viszonyok „szükségszerű, az ember akaratától független viszonyok“, és a gazdálkodás szerinte tisztán anyagi tevékenység. Ezek szerint az ember élete az anyagi jellegű gazdasági tevékenységtől függ.

A gazdasági erők a történelemben viszont az osztályharc útján hatnak. Ez az elmélet már önmagával kerül ellentétbe, mert egyik helyen a társadalmi törvények kikezrelhetetlen okszerűségét hirdeti, itt meg osz-

tályharcról beszél, mint a történelem mozgató erejéről.

Közgazdasági rendszere sem egyéb, mint a fenti materialista és osztályharcos elvek alkalmazása, az akkor fennálló kapitalisztikus társadalmi rendre. Közgazdaság elméleteinek négy sarkpontja van.'

Az első a többlet-értékelmélet, mely a tőke keletkezését igyekszik megmagyarázni. Szerinte a munkás többlet termel munkájával, mint amennyit létfenntartási költségeihez igazodó munkabére gyanánt megkap, s az így keletkezett értéktöbblet tőke gyanánt az üzemtulajdonos zsebébe vándorol. Tehát a tőke keletkezésének kizárólagos oka a munka.

A többletérték elmélet alapján lezármaztatott tőke további sorsának megítélésénél már alkalmazza a „kikerülhetetlen gazdasági törvények“ alább ismertetett elméletét. Azt mondja a továbbiakban: A tőke a munkások fokozódó gépi termelése folytán mindig jobban növekszik, miközben a munkások helyzete változatlan marad. A tőke halmozódása (akkumulációja) a tőke koncentrációhoz vezet, azaz a tőke egyre kevesebb és kevesebb kézben halmozódik fel.

Ugyanekkor a gépi erők alkalmazása mind több és több munkástól veszi el a munkaalkalmat. Ennek folytán a munkásosztály nyomorúsága állandóan fokozódik, míg végül elviselhetetlen lesz. Azért a termelés időn-

ként válságba kerül s a nagy ellentétek folytán előálló válságok a kapitalista termelést végül is kikerülhetetlenül katasztrófába fogják sodorni. Ekkor az elnyomorodott proletár osztály kiveszi a tőkésék kezéből a termelőeszközöket és kötülajdonná nyilvánítja.

Ebből a szükségszerűen bekövetkező folyamatból áll tehát elő a szocialista gazdasági rend. A termelő eszközök kollektivizálása mellett megteremtik a termelésnek teljesen egységes, központi szervezetét, ezzel megszüntetik a többlet értéktermelést és a kizsákmányolást. Így a napi munkaórák számának leszállítása mellett is mindenki bőségesen részesülhet a végtelenül produktív termelés mesés hozadékában.

Politikai tanai részben az államnak, részben pedig az osztályharc megvívásának gyakorlatával foglalkoznak. Szerinte az állam is gazdasági tényezők eredménye. Osztályállam, mely eszköz az uralkodó osztályok kezében az alsó osztály gazdasági kizsákmányolásának politikai eszközökkel való végrehajtására. A proletár osztálynak tehát a politikai hatalom megszerzésére kell törekednie, hogy a szocialista rendet bevezethesse. Az államhatalom megszervezésével a kapitalista osztályállam helyére a proletáriátus osztályállama, forradalmi diktatúrája lép. Ez is csak átmenet azonban, mert a ma-

gántulajdon megszüntetésével az osztályképződés alapjai is megszűnnek, végül maga az állam is elhal. A kollektív gazdaság első fázisát, a termelő eszközök köztulajdoni mivoltát fel fogja váltani a teljes kommunizmus, melyben a használati javak magántulajdoni mivolta, a magánjog minden maradványa eltűnik.

E végcélért való küzdelem gyakorlati formája az osztályharc és a forradalom. Ez a két eszköz a proletár osztály nemzetközi szolidaritására alapozva, a nemzeti tagozódásra való tekintet nélkül kerül használatba. Az osztályharcot és a forradalmat azért tartja fontosnak, mert ez a szükségszerű fejlődést előmozdítja. Mindez már önmagának mond ellent, mert ha valami szükségszerűen bekövetkező, azt nem lehet siettetni, s ha valamit siettetni lehet, akkor az nem szükségszerűen bekövetkező.

Ez a látszólag logikusan egymásba kapcsolódó rendszer már filozófiai és logikai hibák tömkelegét rejt magában. Az azóta eltelt idő sok elv gyakorlati alkalmazásának hibáit is feltárta. Végül az egész rendszeren ott van az örök zsidó szellemének a keresztény világfelfogással ellentétes bélyege.

2. §. A MARXISMUS BÍRÁLATA

A rendszer logikai hibái. Az anyagra építi fel világszemléletét, de az anyag szerinte ellentétek logikai folyamán halad át. A logikai folyamat a szellem terméke, tehát az anyag mindenhatósága esetén logikáról nem beszélhetünk. Az elnyomóródsági elmélet nem egyeztethető össze az osztályöntudat kifejlődésével, mert a nyomorúság éppen elnyomja az öntudatot, nem pedig elősegíti. A kapitalista termelés anarchiáját akarja a szocializmus után megszüntetni, de ugyanekkor az állam végcéljává az anarchiát, az államnélküliséget teszi. A jelent pesszimiztikusan ítéli meg, a jövőt rózsaszínben látja. Gyakorlati politikai útmutatásokat ad, amikor előbb fatalizmust hirdet, kikerülhetetlen szükségességről beszél.

A logikai ellentmondásoknál sokkal hatalmasabbak azonban tévedései. Az első és legalapvetőbb nem is tévedése, hanem-a zsidó mivoltából fakadó szándékosan hamis beállítás, az emberi élet teljesen anyagelvű szemlélete, s a teremtő Istennel való minden kapcsolat megtagadása. Az anyag, az anyagiasság eluralkodása jellemző vonása már a liberalizmus gondolatvilágának is, de a lélek és a szellem jogainak, létének oly merev tagadása csak az aranyborjút imádó ötezeréves

nemzetből származó zsidó agyából születhetett meg.

Ugyanez a zsidó szemlélet vezetett filozófiájának amoralizmusához, mely a szükség-szerűt, a hasznosat egyenlővé tette az értékessel és tagadásba vett ezenkívül minden egyéb értékejt. A-jellem, a becsület, a tisztesség, a tudás a zsidó szemében eddig sem volt érték, de a marxi filozófia az első, mely tudományos rendszerében az erkölcs minden létjogosultságát tagadja. Ez a világszemlélet vezetett a bolsevizmus istentelenségéhez és a nemi erkölcs teljes felbomlásához.

Az ember akaratszabadságának megszűnését jelenti a kikerülhetetlen természeti és társadalmi törvényekről szóló tanítása. Ez is teljes ellentéte a keresztény tanításnak, mely az emberi akarat szabadságát hirdeti. Közélebb áll a keleti fatalizmushoz, mert az élet elkerülhetetlen eseményeinek folyamataiba vetett hit kiöli az ember alkotókedvét, ha a teremtő energiák feszülése a sors kikerülhetetlen akaratán úgysis megbukik.

Ez lett az oka annak, hogy mikor a szovjetrendszerben a marxi tanok gyakorlati alkalmazására került a sor, a termelés fokozása helyett a munkakedv csökkenése, a nagyszerű tudományos alkotások helyett csupán lélek^télén embergép lett az eredmény, mely fatalismusában vadul harcol, de építeni, szebb, jobb jövőért dolgozni nem képes. Nem fél

a haláltól, mert a sors kikerülhetetlen, de nem érdemes dolgozni sem, mert aminek a társadalmi törvényszerűségek szerint jönnie kell, az amúgyis el fog jönni.

Az alapvető tévedések között talán a legnagyobb, hogy a marxi tanok az egyéniség társadalomformáló erejét figyelmen kívül hagyták. A teljesen kollektív szerveztű gazdálkodás, államkormányzat mind elhanyagolja az egyéniséget. Pedig az egyéniség helyes kifejtése az emberi haladás egyik legfőbb lendítőereje. Azzal, hogy a magántulajdont teljesen kikapcsolja, megszünteti, az a többletmunka vesztí értékét, amelyet éppen az átlagnál tehetségesebb emberek fejtettek ki, saját érvényesülésük elősegítésére. Az egyéniségnek a liberalizmus által semmiben nem korlátozott érvényesüléséből megszülető plutokrata rendszer ellen akarja Marx a magántulajdon teljes megszűnését szegezni. Ez az egyik végletből a másikba esés azonban a vajúdo kérdéseket nem oldja meg, sőt legalább ugyanakkora, ha nem nagyobb károkat okoz a társadalmi életben, mint a liberálkapitalista rendszer.

Az egyén a közösség alkotó eleme és ha az egyéniséget elhanyagoljuk, a közösség fejlődési lehetősége szűnik meg. Ebből azonban nem az következik, hogy a minden emberben megtalálható korlátlan önzésnek szabad teret adjunk. Az egyéniség helyes beépítése a kö-

zösségi életrendszerbe, az egyén alkotókedvének, munkaerejének felhasználása, méltó jutalmazása, az egyéniség túltengő érvényesülésének korlátozásával adják az egyedüli helyes megoldást.

További hatalmas elméleti és gyakorlati tévedése a marxi rendszernek, hogy a kapitalizmus ellen hirdet harcot, de végső fokon államkapitalizmust valósít meg.

Mindenki tudja, aki valaha gazdasági szervezési kérdésekkel foglalkozott, hogy mennél nagyobb egy üzem, annál inkább fontosak a szervezési, vezetési kérdések, annál inkább alkalmazandók a modern mammutüzemek szervezéstechnikai módszerei. Ha tehát Marx a termelőeszközök köztulajdonbavételét sürgeti, ez annyit jelent, hogy az eddigi kisebb-nagyobb üzemek, kapitalista jellegű nagyvállalkozók helyét egyetlen munkaadó, s egyetlen organizáció, az állam fogja elfoglalni. Állami mammutkapitalizmus keletkezik tehát, amely kénytelen a kapitalista szervezési módszerekkel dolgozni, de a kapitalista rendszer előnyei nélkül.

Míthogy az üzemtulajdonos a közösség, az üzem vezetői bármilyen teljesítményt mutatnak is fel, maguknak ebből haszna nincs, az üzemvezetés egyetlen szankciója a büntetés, tehát az egyéni tehetségen, kezdeményezésen és felelősségen nyugvó kapitalista-termelést felváltja a kezdeményezés kocká-

zatától féltő államhivatalnok, akinek egyetlen célja a büntetést kikerülni, a felelősséget elhárítani. Az államkapitalizmus gazdasági eredményei az egyéni haszon, tehetség és a kapitalista szervezés technikai módszérének hiánya miatt nemhogy fokozott produktívású lesz, — amint azt Marx száz évvel ezelőtt elképzelte, — hanem a termelési eredmények állandó csökkenéséhez vezet.

Általános jólétet elérni csak a több termelés, a több jószág helyes szétosztása útján lehet. Ha a termelés csökken, az élethez szükséges javak fogynak, bármilyen, elosztási vezeték is be, a közösség életszínvonala állandóan süllyedni fog.

Az a gigantikus kísérlet, mely az elméletileg is helytelen marxi elvekre egy államot épített — szemléltetően igazolja, hogy ezen elvek a gyakorlatban nem jólétet, hanem irtózatot nyomort, nem haladást, hanem visszaesést, nem örök társadalmi békét, hanem az elvadult emberállat féktelen harcát hozták a teremtő, alkotó emberiség ellen.

A következő alapvető hiba, Marx zsidó faji származásában és talmudi erkölcsében gyökerezik. Nevezetesen az osztályharc és a proletáriátus nemzetközi mivolta. A zsidóság önmagán kívül senkivel sem akar összefogni, nincs tehát értelme, hogy oly elveket hirdessen, melyek az építő megértést, a társadalom összes tagjainak együttműködését szolgálják.

A keresztény erkölcstannak az emberi szere-
tőire alapozott tanai helyett tehát a külön-
böző érdekközösségek, az osztályok egymás
elleni harcát hirdeti.

Az osztályok közül kiválasztja azt, ame-
lyik abban a korban aránylag legjobban szer-
vezhető és igen elnyomott, — a munkásosz-
tályt — s azután ezt teszi meg elveinek hor-
dozójává. Ugyanezzel a joggal a földműves,
vagy hivatalnok osztályt is kiválaszthatta
volna. Neki azonban a lényeg, az egyes
társadalmi osztályok egymás elleni harcának
megindítása volt, hogy a bekövetkező felfor-
dulás esetén az egyetlen határozott érdek-
csoport, a minden nemzetben és minden osz-
tályban egyformán megtalálható zsidóság
kerüljön az élre.

A zsidóság szempontjából feleslegesnek
tekintett építő megértés politikája helyett
tehát a talmudi gyűlöletet hirdették, azt az
osztályharcot, melynek első feladata a rom-
bolás, a kapitalista társadalom által terem-
tett értékek merev tagadása és elpusztítása.

Hogy az osztályharc sikerebb legyen,
tagadásba kellett venni a természetes közös-
ségi kapcsok jelentőségét. A vér, föld és
sors, amely ezer éveken át egyéneket néppé,
nemzetté, állammá formált, a marxi ideológia
szerint jelentőségüket elvesztették, hogy
egyedüli összetartó kapocs a munkásosztály
érdekközössége legyen, mely országhatárok

felett is összefűzi őket. Ennek a nemzetközi munkásosztálynak el kell szakadnia hazától, családtól, nemzettől, mert csak így tudja sikeresen megvívni harcát a kiszákmányolás ellen.

A marxi elméletek közül az idő legjobban az elnyomorodási elméletet cáfolta meg. A marxi teória szerint, — mely az emberi elme építő tevékenységét sehose akarja elismerni, — a gépek versenye a munkaalkalmak csökkenéséhez vezet, a fokozódó gépesítés mindig több és több munkás kenyerét veszi el, ami végül az egész munkásosztály végső nyomorúságához vezet.

A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy a technikai civilizáció terjedésével nemcsak a gépek száma szaporodik, hanem új és új munkaalkalmak születnek. Az emberiség igényei fokozódnak, új szellemi és anyagi szükségletek keletkeznek.

Száz évvel ezelőtt a fürdőszoba még fényűzés volt, ma már közszükséglet. A csatornázás, vízvezeték, villamos, vasút, rádió ma már természetes kiegészítői a modern közösségi életnek. A technikai haladás tehát éppen ellenkezőleg, helyes felhasználás esetén nem nyomort, hanem jólétet teremt és soha nem sejtett lehetőségeket rejt magában az emberiség nagy tömegei életfeltételeinek megjavítására.

A marxi elméletnek ezek csak a legkiri-

vóbb hibái. Az elméletek egyrészét az élet nagyrészt már megcáfolta, másrészük pedig önmagába rejti ellentmondását.

Ezekre az elméletekre pártokat, működő szervezeteket építettek fel, névszerint a szociáldemokrata pártot és az orosz bolsevista államot. Ezek részben azt hirdették, hogy még nem teljesen a marxi elvek alapján állnak, részben pedig világboldogítást hirdetnek. Ajánlatos tehát ezeket is közvetlen szemügyre venni, hogy világosan lássuk, a marxi elvek gyakorlati alkalmazását, másrészt pedig a hirdetett, színváltóságok összefüggését az elméleti előzményekkel. ,

Második fejezet.

A SZOCIÁLDEMOKRÁCIA ÉS A SZINDIKALIZMUS.

3. §. A SZOCIÁLDEMOKRÁCIA

A szociáldemokráciában a szocializmusért és a proletárosztály felszabadításáért vívott küzdelem egyesül a demokráciáért, a politikai jogok egyenlőségéért vívott küzdelemmel.

A szociáldemokráciában tehát Marx politikai jellegű tanításai kerülnek előtérbe. A forradalmi szociáldemokrata párt beilleszkedik a mai kapitalista állam kertéibe és céljai elérésének leghatékonyabb eszközéül az általános választójogot és a parlamenti sikereket tekinti. Első célkitűzése tehát a választójog kiszélesítése, hogy a proletáriátus minél nagyobb tömegei juthassanak szavazójoghoz.

Ez a célkitűzés tulajdonképpen a szociáldemokrácia másik zsidó apostolától ered.

A szociáldemokraták egész a legutóbbi időkig maguk sem tagadták, hogy teljesen

a marxi elvek alapján állanak, s a szociáldemokrata párt csupán átmenet, harci eszköz, mely a hatalom megszerzése után proletár állammá, kommunizmussá alakul át. A szociáldemokrácia valójában tehát tiszta marxizmus, annak hatalomelőtti gyakorlati formájában. Csak az igazság elkendőzésére szolgál mindaz az érvelés, mely a szociáldemokráciát mint a marxi tanoktól s a kommunizmustól különálló valamit akarja feltüntetni.

Igazolja ezen megállapításunk helyességét az is, hogy az úgynevezett ortodox szociáldemokraták, élükön Kau'tsky Károllyal, mindenben ragaszkodni kívántak Marx tanításaihoz. Ha pedig vannak, akik orthodox marxisták, akkor az egész szociáldemokrácia is tulajdonképpen marxizmus. Később egyesek revízió alá vették Marx tanításait és belátták Marx számos tévedését. Bernstein Ede már elveti a teljes és kizárólagos anyagelevőség és elismeri az eszmék, ideálok létjogosultságát.

Az erkölcsi álláspont, az értékelés szükségességét is hangsúlyozza, és belátja, hogy a gazdasági elméletek közül is számosat meghaladott az idő. Szerinte a szocializmust csak igen fejlett gazdasági viszonyok mellett lehet megvalósítani és ezért idő előtt az erőszakos forradalmi átalakítás kísérlete célhoz nem vezethet. Szerinte tehát a fokozatos fejlődés útját kell választani és a munkásosztály hely-

zetének szociális reformtörvények útján leendő javítására kell törekedni.

Ezzel a revizionista iránnyal a szociáldemokrácia forradalmi lendületéből erősen veszít és kezdetét veszi az az elszíntelenedést folyamat, amely lassan a polgári pártok közé sodorja a szociáldemokraták egy részét.

A lendület hiánya és a revizionizmus hatása alatt a szociáldemokrácia, úgy is mint a marxizmus hatalom előtti politikája nem lassítani, hanem gyorsítani kívánja a forradalmi ütemet. Ez és még néhány elméleti árnyalati különbség alakítja ki a marxizmusból a szindikalizmust.

4. §. A SZINDIKALIZMUS

A szindikalista irány főképviseelője Sorel már tudni sem akar az államról. Az állami uralomnak minden formáját, így a proletárdiktatúrát is elveti. Elítéli a politikai szocializmust, a szociáldemokráciát, mely belehelyezkedve a mai állam kereteibe, a burzsoá osztállyal kompromisszumokra lép és így megrontja a munkásmozgalom tisztaságát, forradalmi szellemét.

A marxi tanítások közül elsősorban az osztályharcot fogadja el. Azt mondja, hogy a proletáriátus osztályküzdelmének legfőbb alapja az a szervezet legyen, mely osztályjellegét a legtisztábban megőrizte, — szak-

szervezet (syndicat), melyhez csak a bérmunkások tartozhatnak. A szakszervezeteknek tartózkodniuk kell minden politikai küzdelemtől és követeléseiknek direkt akcióval kell érvényt szerezniök.

A direkt akció eszközei: antimilitarista propaganda, utcai demonstrációk, szabotázs, bojkott, különösen pedig a sztrájk.

Alapvető dogmájuk az úgynevezett katasztrófa elmélet, amely szerint az általános forradalmi sztrájk után a társadalom élete teljesen megáll, s a szakszervezetek a csődbejutott régi termelési rend felbontásával, forradalom útján birtokba veszik az összes termelő eszközöket. A forradalmi út hangsúlyozásában erősen eltér a szociáldemokrata árnyalattól és átmenetet képez a bolsevizmus felé. Ez az átmenet még erősebb, ha tekintetbe vesszük, hogy a szindikalizmus egyáltalán nem demokratikus jellegű és éppen tevékeny jellegének, akcióképességének megőrzése végett nem a lomha, nagy tömegek, hanem az energikus kisebbség megszervezésére fekteti a fősúlyt.

Szerintük a forradalom általában a tömegek ellen kezdődik és csak az öntudatos kisebbségben van meg az erő s a belátás ahhoz, hogy az egész emberiség nevében cselekedjenek. Így tehát a kisebbségi elven és a direkt akción épülő szindikalista szocializmus szinte előkészíti a talajt a marxizmus harmadik vál-

faja, a bolsevizmus számára. Érdekes megemlíteni, hogy a szindikalista gondolkodás filozófiai alapjait nyújtó Henry Bergson párisi filozófus, szintén zsidó volt.

Az a marxi szervezkedés tehát, mely a hatalmon kívüli állapotban tevékenykedik, közös vonásként a szakszervezetet választja formájául. A szociáldemokrata és a szindikalista szervezetek súlypontja mindenütt a szakszervezeteken van. Azok a visszaélések, amelyeket a korlátlan liberalizmusból fakadó kapitalista önzés létrehozott, természetes ellenhatásképpen szakszervezeteket hoztak létre. Amíg az állam a dolgozókat nem védte megfelelőképpen, addig azok önvédelemre voltak kénytelenek berendezkedni. Minthogy bizonyos eredményeket sikerült kicsikarni, jóléti szervezeteket létrehozni, mind inkább növekvő befolyásra tettek szert. A munkaközvetítés és kollektív szerződések kötése pedig szinte monopolhelyzetbe juttatta a szakszervezeteket. A világnézeti párt szervezete pusztán kényszerközösség lett. Szakszervezeti taggá kell lennie mindenkinek, aki munkához akart jutni, tekintet nélkül arra, hogy a marxi tanításokkal egyet értett, vagy nem. És amikor az idő és a felébredt emberi gondolkodás Marx tanait már túlhaladta, a szociáldemokrata pártok és az őket fentartó szakszervezetek továbbra is fennmaradtak, mert a gazdasági érdekvédelmet és

munkapiacot csak az új kötelességeit felismerő állam pótolhatta volna. Ahol ez nem történt meg, ott a szakszervezetek gazdasági kényszerűségből fennmaradtak és ez elegendő erőt adott a szociáldemokrata pártnak is, hogy a kommunista gondolat megvalósításaért vívott harcában tovább tevékenykedjék.

A szakszervezetek gazdasági jellegű tevékenysége az egyetlen létalapja ma már a különböző országokban működő szociáldemokrata pártoknak, de mindaddig, amíg a gazdasági érdekvédelem nemzeti közösségi litem meg nem valósul, addig lehetetlen a munkáságnak a szociáldemokrata pártok égisze alatt működő nemzetközi szakszervezetekből való teljes eltávolítása.

Harmadik fejezet. A BOLSEVIZMUS

5. §. A BOLSEVISTA TANOK.

A bolsevizmus tulajdonképpen nem egyéb, mint hamisítatlan marxizmus. Bizonyos rokonságot mutat a szindikalizmussal. A bolsevizmus elmélete, amelyet különösen Lenin és Bucharin fejtettek ki, azzal a sajátossággal rendelkezik, hogy míg Marx-nál a társadalombölcseleti felfogás a rendszer gerince, addig itt a politikai elméleteken van a hangsúly. A marxizmus épületének ebben a legkevésbé kiépített oldalszárnyában helyezkedik el, a marxi gondolatmenetnek ezt a részleteiben többé-kevésbé hiányos és befejezetlen részét igyekszik teljesen kiépíteni és továbbfejleszteni.

A szindikalizmussal megegyezik abban, hogy Marx politikai elméletei közül is elsősorban az osztályharc elméletet helyezi saját tanításának és gyakorlatának központjába. A merev osztályharc alapján állva, természetesen antidemokratikus lesz, mert elutasítja a politikai jogok egyenlőségét. A

proletárosztály kiváltságos helyzetet foglal el az államban. Abban is megegyezik a szindikalizmussal, hogy a kisebbségek szerepének fontosságát hangsúlyozza a forradalomban.

„A proletárpárt hivatása az, hogy a munkások többsége hangulatának ellenszegüljön és a proletáriátus érdekeit mindenek ellenére képviselje... a párt arra való, hogy a tömegek előtt járjon és utat mutasson nekik.“ (A III. Internationale 1920. aug. II. moszkvai kongresszusán megállapított irányelvek.) Ez a felfogás igen könnyen a saját osztályhoz tartozók politikai és egyéb jogfosztásához, később a legszarnokibb autokráciához vezet. így érthető, hogy az elméleti megalapozás a gyakorlatban végül ahhoz a szovjet államhoz vezetett, amely az erőszakot, a terrort, a zsarnokságot valósággal államfenntartó rendszerré tette.

Míg azonban a szindikalizmus a kapitalista osztályállam összetörése után azonnal rá akar térni az államnélküli anarchikus társadalmi rendre, a bolsevizanus hű marad Marx tanításaihoz. Szerintük a kapitalista pokolból csak a proletár osztályállam, a proletárdiktatúra tisztító tüzén át juthatnak az államnélküli kommunista paradicsomba.

Ennek a proletár osztályállamnak berendezése a szovjettanácsköztársaság. A Szovjet-állam politikai berendezését érdemes köze-

lebről megismerni, hogy lássuk, mit hoz a marxi elvek alkalmazása a gyakorlatban.

6. § A SZOVJETALKOTMÁNY,

A Szovjetek alkotmánya és közigazgatási rendszere látszólag a világ legdemokratikusabb és legmodernebb alkotmánya és közigazgatása.

Papíron demokratikus, mert az óriási birodalom alkotmányát maga a nép alkotta. Ha egy, eddig ebbe az államszövetségbe nem tartozó külállain be akar lépni a Szovjetek kötelékébe, kizárólag a nép határoz a felvételtől; ha egy már bentlévő tagállam az idők folyamán boldogulását más politikai kötelékben óhajtja keresni, az államszövetségből bármikor kiléphet; az alkotmány alapján az államszövetség közigazgatási működését úgy vette igénybe a maga részére, ahogy éppen jónak látta.

El lehet képzelni ennél mélyebb demokratizmust? Ez az igazi önrendelkezési jog!

A hiba egyedül az, hogy mindez csak papíron van így! Mert a valóság egy kissé mást mutat.

Az alkotmányt ugyanis Sztálin maga szerkesztette- A legutolsót 1936-ban. Annak lényegi felépítésébe senkinek sem volt beleszólása. Mondják, hogy még tanácsot adni

sem engedett magának. És maga is magyarázza'

Az egyes külállamoknak a Szovjetunióba való önkéntes belépésével mindenki tisztában van. Élénken emlékezünk meg Finn-Karélia, Moldva és a Balti-államok „önkéntes csatlakozására.“

„A Szocialista Tanácsköztársaságok Szövetsége a munkások és a parasztok állama. Minden hatalom a város és a falu dolgozóinak kezében van.

A termelőeszközök köztulajdonban vannak; magántulajdon nincs és az embernek ember által való kizsákmányolása lehetetlen.

A szocialista tulajdon kétféle formában mutatkozik, nevezetesen:

a) állami tulajdon, másszóval általános néptulajdon, vagy

b) szövetkezeti és kollektív tulajdon, másszóval szövetkezeti egyesületek tulajdona vagy kollektív gazdaságok tulajdona formájában.

A föld, a föld méhe, a vizek, az erdők, a gyárak, a bányák, mindenféle szállítóeszköz, a bankok, a távíró, a távbeszélő, a rádió, az állam által szervezett mezőgazdasági nagyüzemek, az úgynevezett szovhozok, a gép- és traktorállomások, a lakóházak állami tulajdonban, azaz néptulajdonban vannak-

A szövetkezeti és kollektív szervezetek vállalatainak élő- és holt felszerelése, elő-

állított termékei, épületei, ezeknek a szervezeteknek köztulajdona. A föld maga nem a szövetkezetek magántulajdona, de használátára örökös jogot élveznek.

Kis magángazdaság, egyéni gazdálkodás lehetséges olyan parasztok és iparosok számára, akik minden munkát maguk végeznek el és idegen munkaerőt nem zsákmányolnak ki.

A munkából eredő jövedelem és megtakarítás, a saját célt szolgáló lakóház, szükségleti és kényelmi cikkek magántulajdonnak számítanak.

A munka mindenkinek kötelessége, viszont munkára mindenkinek joga van. A munkáért olyan díjazás jár, amely megfelel a végzett munka mennyiségének és minőségének.

Főelv: Aki nem dolgozik, az ne egyék!

A polgároknak joguk van pihenésre. Ezt a 7 órás munkaidő, valamint a fizetési szabadság, úgyszintén az üdülőházak és a szanatóriumok széles hálózata biztosítja.

Joguk van továbbá a polgároknak aggkori, vagy keresetképtelenség, valamint betegség esetén anyagi ellátásra, ingyenes orvosi segélyre és gyógyfürdőre. Joguk van a művelődésre. Ezt biztosítja, hogy az iskoláztatás (a felsőfokú is) ingyenes.

A nő teljesen egyenjogú a férfivel gazdasági, társadalmi, politikai és egyéb téren.

Mindenkinek egyenlő jogai vannak nemzetiségre és fajra való tekintet nélkül. Vallásának gyakorlása mindenkinek elismert joga. Biztosítva van a szólásszabadság, a sajtószabadság, a gyülekezés, az utcai felvonulások és tüntetések szabadsága. A társadalmi szervezetekben való tömörülést senki sem gátolhatja meg.

A Szovjetunió polgárainak személye sérthetetlen. Senki sem tartóztatható le bírósági határozat vagy ügyészi jóváhagyás nélkül. (127. §.)

A polgárok lakásának sérthetlenségét és a levéltitkot a törvény védi. (128. §.; mindkettőt szóról-szóra idéztem.)

A választás általános, egyenlő, közvetlen és titkos.

Választójoga van és megválasztható, aki 18. életévét betöltötte. Minden polgár választó és választható, tekintet nélkül faji és nemzeti hovatartozandóságára, vallására, képzettségi fokára, lakóhelyére, származására, vagyoni helyzetére és „múltbeli tevékenységére.“ A nők a férfiakkal egyenlő elbírálásban részesülnek. A vörös hadsereg polgárai választók és választhatók. A megválasztottak (a küldöttek) a választók többségének határozata alapján, bármikor visszahívhatók.“

A fentiek lennének a szovjet-alkotmány főbb rendelkezései.

Valóban, ha a munkaidő csak napi 7 órát

tenne ki, gyöngyélete lenne a szovjetmunkásnak, különösen, ha az üdülőházak meséje is igaz lenne. A valóság azonban az, hogy 10—12 órát is kell dolgoznia, üdülőbe való utalásban pedig legfeljebb minden tízezredik munkás részesül. Az is csak azért, hogy legyen, aki ilyeneket szemtől-szembe látott.

Aggkori biztosítás? Nincs is rá szükség, mert a Szovjetunióban öreg ember nincsen. Ha addig véletlenül ki nem íródott volna, elpusztul a nehéz munka és a gyöngye ételmezés következtében. Minden idegennek azonnal feltűnik, hogy ötven éven felüli férfit nem lát. Ha a bolsevisták statisztikája becsületesen lenne összeállítva, úgy az idősebb kategóriák abban nem szerepelhetnének.

Azt mondják, hogy a felső oktatás is ingyenes. Szó sincs róla. Rengeteg tandíjat kell fizetni. Még a középiskolákban is.

A nő teljesen egyenjogú a férfivel. Hát ez igaz. Látni nőket már teljesen eldurvulva olyan foglalkozásokban, hogy az ember nem is tudja megkülönböztetni, férfivel vagy nővel áll-e szemben? Például sok közöttük utca-seprő, soffőr, kovács, lakatos, kőműves, csatornatisztító, stb. Erre az egyenlőségre ugyan ne legyenek büszkék!

A vallásgyakorlat szabad. Csak a vallások papjait gyilkolják le, templomát gyújtják fel. Egyébként teljesen szabad.

Szólásszabadság, sajtószabadság? Igenis

van, de csak addig, amíg az ő rendszerüket dicsőítik. Próbáljon valaki ezzel ellenkezőt mondani vagy írni!

A polgárok személye sérthetetlen, bírói végzés nélkül senkit sem lehet letartóztatni. Ezen már maga a GPU. is nevet. Valóban ennél tréfásabb mondatot nem lehetett volna az „alkotmányba“ beiktatni; azonban egy kis humorért nem mennek a szomszédba.

7. §. A SZOVJET ÁLLAMIGAZGATÁS.

Az orosz államigazgatást a legszélsőségesebb központosítás jellemzi. Ennek egyenes következménye, hogy a felelősséget senki sem meri vállalni, és hogy minden öntevékenységet kiölt az emberekből.

A legjelentéktelenebb ügy is 10—15 vagy még ennél is több fórum elé kerül. Mindenki hozzászól, véleményt nyilvánít, de senki sem határoz. A döntéstől mindenki fél és azt kikerüli, mert csak így van meg a lehetősége, hogyha valami nem jól sikerül, ne ő, hanem egy másik legyen a hibás. Akinek olyan szerencséje van, hogy ő lett „a másik“, az a bűnbak, azt kíméletlenül felelősségre vonják, és alaposan megbüntetik.

A Szocialista Tanácsköztársaságok Szövetsége, röviden a Szovjetunió, az 1936- évi alkotmány szerint 11 egyenrangú „Tanácsköztársaságából“ alakult meg. Orosz rövidi-

tése: SSSR = Szojusz Szovjetliszkih Szocialiszticeszkih Reszpublik.

A német-orosz háború kitörése előtt 16 tagállama volt, mert az 1939. év óta „önként” csatlakoztak hozzá: Karélia, majd Besszarábia és végül a balti államok.

Az államszövetség a hatalmat az államigazgatás legfelsőbb szervei útján gyakorolja. Ezek a központi kormányzati szervek a következők:

A Szövetségi Tanács körülbelül az első kamarának felel meg. Képviselőinek száma 569, akiket a Szovjetunió egész lakossága (kb. 90 millió választó) választ.

A Nemzetiségi Tanács a második kamara. Képviselőinek száma 574; ezeket a 16 szövetséges köztársaság választja.

A Szövetségi Tanács és a Nemzetiségi Tanács együttes üléséből alakul a Szovjetunió Legfelső Tanácsa. Ez egy nagy nemzetgyűlésnek tekinthető, amely két egyenjogú és egyenlő rangú szervezet összevonása által jön létre. Tagjainak száma 1143.

A Szovjetunió Legfelső Tanácsa az Unió állami hatalmának főtényezője és egyedüli törvényhozó testületé. A két előbb említett szervezet, amelyből alakul külön-külön is ülésezik és mind a kettőnek törvénykezdeményező joga van.

A Legfelső Tanács munkáját a Legfelső Tanács Elnöksége irányítja.

Az Elnökséget a két kamara együttesen választja. Van egy elnöke, jelenleg Kalinin, alelnöke, 1 titkára és 31 választott tagja, az utóbbiak között van Sztálin is.

Az Elnökség hatásköre: a törvények előterjesztése, választások elrendelése, a népbiztosok felmentése és kinevezése, kegyelmet gyakorol, kitüntetések ad, kinevezi a hadsereg és a haditengerészet magasabb parancsnokait, kihirdeti a hadiállapotot, ratifikálja az államok közötti szerződéseket, kinevezi a szovjet-követeket, fogadja az idegen országok követeit, elrendeli a mozgósítást, de csak abban az esetben, ha a Szovjetuniót megtámadták (pl. a finn háborúban!). Megbízata 4 évre, illetőleg az új Legfelső Tanács megalakulásáig szól. Az államhatalom főszervének tekinthető.

A Népbiztosok Tanácsa (Szovnarkom Sovjet Narodnih Komiszarov) kibővített minisztertanács, amelynek elnöke jelenleg maga Sztálin. Eddig mindig távol tartotta magát attól, hogy formailag is részt vegyen a kormányban és csak 1941 május 6-án vette át a kormányelnökséget; egyszóval közvetlenül a Szovjetuniónak háborúbalépése előtt, amidőn Jugoszlávia összeomlása után a feszültség Németország és a Szovjetunió között mind nyomasztóbbá vált.

A Népbiztosok Tanácsa az államhatalom legfelső végrehajtó és rendelkező szerve.

Törvényerejű rendeleteket és intézkedéseket ad ki és ellenőrzi a törvények végrehajtását, megállapítja az évi újoncjutalékot és irányítja a véderő kiképzését.

A Szovjetuniónak liáborúbalépése elolt 33 népbiztosság állott fenn, élén egy-egy népbiztossal.

A Politbüro (Politicseszkoje Bjuro = Politikai Iroda) szerény elnevezése alatt a legfontosabb állami szerv húzódik meg, amely diktálja az ország, illetőleg a kormány béli és külpolitikájának irányát. Ez az igazi kormány, minden teljhatalommal felruházva. Minden ügy történik, ahogyan ez jónak látja. Elnöke; a kommunista párt főtitkára, jelenleg Sztálin.

A Politbüro, az összorosz Kommunista pártra * támaszkodik, amelynek kb. 3 millió tagja van, külső, de valódi hatalmát azonban a GPU. adja meg.

A Szovjetunió Legfelső Tanácsának hatáskörébe tartoznak az Unió képviselte nemzetközi téren, szerződések megkötése más államokkal és azok megerősítése, a háború és a béke kérdései, az Unió alkotmánya rendelkezéseinek végrehajtása, a végrehajtás ellenőrzése és biztosítása. Az egyes szövetséges köztársaságok határainak megváltoztatása, ilyen javaslatok jóváhagyása, az Unió védelmének és fegyveres erőinek megszervezése, az állami monopólium alapján álló külkeres-

kedelem irányítása, az állam belső biztonságának védelme, az Unió népgazdasági terveinek megállapítása, az Unió egységes állami költségvetésének, valamint a szövetséges államok országos és helyi költségvetésének javára befolyó adók és jövedelmek jóváhagyása, a szövetségi jelentőségű bankok, ipari és mezőgazdasági intézmények és vállalatok, valamint kereskedelmi vállalatok igazgatása, a szállítás, a távíró, a távbeszélő és a rádió igazgatása, a pénz- és hitelrendszer vezetése, kölcsönök felvétele és nyújtása, a földhasználat, valamint a föld természeti kincsei, az erdők és vizek használata irányelveinek megállapítása, a közoktatás, a közegészségügy irányelvei, a népgazdasági nyilvántartás egységes rendszerének megszervezése, a munkaügyi törvényhozás alapelveinek megállapítása, a bírászkodásra és a bírósági eljárásra vonatkozó törvényhozás, a büntető és polgári törvénykönyv szerkesztése, a szövetségi állampolgárság törvényes szabályozása, a külföldiek jogainak szabályozása, valamint a szövetségi kegyelmi rendeletek kibocsájtása.

A fent felsorolt és a Szovjetunió központi hatáskörébe utalt ügyeken kívül minden szövetséges köztársaság önállóan gyakorolja az államhatalmat saját területén. Minden szövetséges köztársaságnak megvan a maga külön alkotmánya, amely számol az illető köztársaság sajátos viszonyaival és amely a

Szovjetunió alkotmányával teljesen összhangban épült fel.

A Szovjetunió törvényei az összes szövetséges köztársaságok területén egyformán hatályosak.

Az állampolgárság az egész Unióba?i egységes.

A törvényhozó hatalmat az egész Szovjetunióban a Szovjetunió Legfelső Tanácsa gyakorolja. Ez megalakítja az Unió kormányát, vagyis a Szövetséges Köztársaság Népbiztosainak Tanácsát.

A népbiztosságok, amelyek általában a mi minisztériumainknak felelnek meg, vagy össz-szövetségi népbiztosságok, vagy szövetségi és országos népbiztosságok.⁴

Az össz-szövetségi népbiztosságok a kormányzati ügyeket a Szovjetunió egész területén vagy közvetlenül vagy az általuk kinevezett szervek útján intézik.

A szövetségi és országos népbiztosságok ügkörüket a szövetséges köztársaságok azonos nevű népbiztosságai útján látják el.

Az össz-szövetségi népbiztóságok: honvédelmi, lőszeripari, hadfelszerelésipari, külügyi, kereskedelmi, vasútügyi, állami pénzkezelési és kiadást ellenőrző, postaügyi, tengerhajózási, folyamhajózási, nehézipari, olajipari népbiztosság.

A belügyi népbiztosságot csak az 1941. évben választották ketté: a) állambiztossági-

vá, amely tulajdonképpen a GPU.-t jelenti,
 b) belügyi népbiztossággá, amely általában a többi belügyeket intézi.

Az állami pénzkezelési és kiadást ellenőrző népbiztosság körülbelül megfelel a mi állami számvevőszékünknek. Nagy szükség volt rá, mert az egyes népbiztosságok pénzkezelését senki sem ellenőrizte. Gazdálkodtak is, ahogy csak tetszett nekik.

A szövetséges köztársaságok államkormányzati szervei.

Minden szövetséges köztársaságban a legfelső államhatalom végrehajtó és rendelkező szerve a „Szövetséges Köztársaság Népbiztosainak Tanácsa“. Ez a kormány. Ez felelős a Szovjetunió Legfelső Tanácsának.

Ez a kormány is adhat ki rendeleteket a Szovjetunió kormányának rendeletei és határozatai alapján és azokkal összhangban, valamint ellenőrzi a törvények végrehajtását.

A szövetséges köztársasági kormányt az illető köztársaság legfelsőbb tanácsa, vagyis parlamentje alakítja meg.

A szövetséges köztársaságokban kétféle népbiztosság működik: szövetségi és országos és országos népbiztosságok.

A szövetségi és országos népbiztosságok alá vannak rendelve az illető szövetséges köztársaság népbiztosai tanácsának, de egyúttal a szovjetunió megfelelő népbiztosságának is.

Ezzel szemben az országos népbiztosságok csak az illető köztársaság népbiztosai tanácsának vannak alárendelve.

Az autonóm köztársaságok (ASSR = avtonomnaja reszpublika) az egyes szövetséges köztársaságokon belül állanak fenn, főleg fajilag és nyelvileg egymástól teljesen távol álló nagyobb nemzetiségek részére szervezve. Ezeknek is külön helyi alkotmányuk van, amely tekintetbe veszi az illető autonóm köztársaság sajátos viszonyait. Felépítésében teljes mértékben alkalmazkodik az illető szövetséges köztársaság kormányához.

Ezeknek is van legfelsőbb tanácsuk, parlamentjük, és a Népbiztosok Tanácsa, vagyis a kormány ezekben is a már ismertetett elvek alapján működik.

Helyi közigazgatási szervek.

A helyi szervezeteket a tartományokban, a kerületekben, a városokban és a községekben, a legkisebb lakott helyen is, a dolgozók küldötteinek tanácsai képviselik. Ezek az ún. helyi szovjetek.

A helyi szovjetek vezetik az alájuk rendelt kormányzati szervek tevékenységét, biztosítják az állami rend védelmét, a törvények megtartását és a polgárok jogainak védelmét. Végzik a helyi gazdasági és kulturális szer-

vező munkát és megállapítják a helyi költségvetést.

A helyi szovjetek végrehajtó és rendelkező szervei az általuk választott végrehajtó bizottságok, amelyek az elnökből, ennek helyetteseiből és a tagokból állanak.

Kisebb községekben a helyi szovjetek végrehajtó szervei a falusi szovjet által megválasztott elnök és ennek helyettesei. Ezek az őket megválasztó helyi szovjeteknek közvetlenül vannak alárendelve.

Ha valakit egyszer valamilyen tisztségre megválasztanak, akár a legkisebb községben is, az többet nem akarja eredeti foglalkozását folytatni, örökre tisztviselőnek érzi magát.

A szovjet államigazgatás látszólag igen rendes és észszerű.

Azonban minden közigazgatás annyit ér, amennyit a közigazgatási szolgálatot ellátó egyének. A jó szervezés sem ér semmit, ha az emberek nem tudják tartalommal megtölteni. Semmi eredményt nem mutat fel egy tisztviselő, ha nem tud élni a ráruházott hatalommal, de még többet árt, ha a hatalommal visszaél. Pedig rendszerint főleg ezt teszik a szovjetben megválasztottak.

A kerületek főnökeinek hatásköre megfelel a mi főispánunkénak. Ezek sokszor értelmes, képzett emberek mégse tudnak produktálni, mert két bizalmi mindig a nyakukon

ült, noha ők maguk is legtöbbször a kommunista, párt tagjai. Minden szót félve ejtenek ki és folyton a bizalmiak aicát kémlelik, hogy vájjon azoknak mi a véleménye. Pedig azoknak állampolgárságról, okmányról és hasonlóról semmilyen véleményük sem lehet, lévén az egyik autószerelő, a másik esetleg egy kolchoz nyugalmazott kocsisa.

A közigazgatásban rengeteg a tisztviselő, főnök, titkár, bizalmi és egyéb elnevezéssel. Mindegyiknek kell valamit csinálnia, nehogy a helye feleslegessé váljék, azért tevékenykednek; mindent túladminisztrálnak és végredeményben semmi sem halad előre.

8. §. A GPU.

Minden államban van politikai rendőrség. Számbelileg az egyikben gyengébb, a másikban erősebb.

Tisztán az állam belső élete szempontjából, nagysága általában véve attól függ, hogy az állam vezetését irányító eszme mennyire uralja a polgárság egyes rétegeit, vagy más szóval ezek a rétegek milyen mértékben teszik magukévá az irányító eszmét.

Ha a vezető gondolattal mindenki rejtett szándék nélkül egyetért, jobban mondván egyetértene, mert teljes egyetértés tartósan elképzelhetetlen, úgy egyáltalában nem lenne szükség politikai rendőrségre.

Rendesen a politikai rendőrség feladatának nagyságával egyenes arányban állanak a többi rendőrségi feladatok is.

A Szovjetunió nyilvánvalóan parancsurain. Olyan egyeduralkodó, mint a régi ázsiai szultánok hatalma.

Minél nagyobb a gondolatszabadság, azoknak az érett elemeknek a gondolatszabadsága, melyeknek megnyilvánulásától az állam nemzeti létét féltetni nem kell, annál kisebb létszámban tartható a politikai rendőrség.

A GPU. a fő támasza. Jelszó: a kommunista eszmék védelme. Valóság: Sztálin hatalmának biztosítása. Eszköz: válogatás nélkül, minden.

A külföld szélteben-lioszában még mindig a GPU megjelölést használja, holott ezt a Szovjetunióban már régen nem szabad kiéjteni. Túlságosan rossz a híre!

Kezdetben volt a Csk., vagyis a Cseka. Csrezvicsajnaja Komisszija, magyarul: különleges bizottság. Ezután jött a GPU, Goszudarsztvennoje Politiceszkoje Upravljenije, magyarul: Állami politikai közigazgatás. A legújabb, 1936 óta divatos megjelölés: NKVP, Narodnik Komisszárját Vnutrennich Djel, magyarul: a belügyek népbizottsága. Ez azonban csak kívülről ilyen jámbor dolog, mert tartalmilag egészen mást jelent. Cseka, GPU. vagy NKDV ugyanaz. Az inget cserélték, de

a lényeg maradt. Mind a három kifejezés a titkos rendőrséget, az államot az államban, a végtelen terrort, Sztálin hatalmát jelenti.

Azt szokták mondani, hogy a világ két legjobban megszervezett testületé a szabadkőművesség és a földolajkonzern. Mind-egyiken túltesz azonban a GPU. Bár az előbbiek is mentesek minden erkölcsi gátlástól, és szinte korlátlan anyagi eszközök állnak rendelkezésükre, a GPU-val nem vetekedhetnek. A GPU anyagi eszközei kimeríthetetlenek és azokkal nem is takarékosodik. Munkatársa minden Oroszországban élő ember. Mindenki feljelent valakit. Aki előbb tesz feljelentést, annak van igaza, mert az a tény, hogy előbb látott jónak valamit a felsőbbtség tudomására hozni, máris bizonyító erővel bír. A később jövő azáltal, hogy elkésett, máris vádlott és el van ítélve. Ezért fél egyik ember a másiktól, ezért nincsenek jóbarátok, ezért nincs őszinteség, csak gyanakvás, titkolózás.

A GPU hatalma nem nyugszik írott törvényeken, hanem az indulatokon. Ezért is veszélyes, mert ténykedéseit senki sem kérheti számon.

Sokan csodálkoztak és csodálkoznak azon, hogy a mai súlyos megrázkódtatások közepette a Szovjetunióban még mindig nem tört ki a forradalom. Ennek oka az, hogy jóformán még mielőtt valakinek az agyában megszületnék, hogy elégedetlenséget szítson,

még mielőtt ezt kimondta volna, a GPU-nak feltétlenül tudomására jut.

A Szovjetunióban egyszerűen nincsen, aki forradalmat csináljon. Ott még sokkal kisebb dolgot sem tórnek el, ami az állam képelt vagy valóságos érdekeit sérti.

A belbiztonsági közigazgatás élén a Szovjetunió belügyi népbiztossága áll. Ez, amint ők magukat kifejezik: össz-Szövetségi Szerv, vszeszojuznij, népbiztosság, vagyis minisztérium. Az egyes szövetséges köztársaságokban szintén vannak köztársasági belügyi népbiztosságok. Az utóbbiak azonban alárendelt szervei az NKVD-nek.

A birodalmi belügyi népbiztosság legfontosabb szerve:

a) GUGB = Glavnoje Upravljenje Goszudarsztvennoj Bezasznoszti = állambiztonsági főigazgatás.

b) GUPVO = Glavnoje Upravljenje Pogranicsnoj(i) Vnutrenoj Oohrani = határ és belterületi főigazgatás.

Az első az igazi GPU.

A belbiztonsági szolgálat területi beosztása a katonai körletek határaihoz igazodik.

A rendőri közigazgatás végrehajtására a belügyi népbiztosság az alábbi karhatalmi szervezetek fölött rendelkezik:

1. GPU-csapatok.
2. milica és az ú. n.
3. oszodmil szervezet felett.

A GPU csapatai tisztára katonailag vannak megszervezve és bár a békebeli alkalmazás tekintetében a belügyi népbiztosság hatásköre alá tartoznak, kiképzés, határőrizet és háborús alkalmazásuk szempontjából teljes mértékben a hadügyi népbiztosság rendelkezik velük. Legmagasabb kötelékük a dandár, amelyhez a helyi viszonyok szerint motorizált zászlóaljok, lovas testek, tüzérség, kerékpáros alakulatok, páncéljáróműves csapatok és legújabbban repülők is tartoznak.

A GPU tisztikara és legénysége tagjainak kiegészítése általában ugyanúgy történik, mint a hadseregénél, de a kiválogatásra rendkívül nagy súlyt helyeznek. Egyenruhájuk, rendfokozati elnevezésük, jelvényeik ugyanazok, mint a hadseregben. Elsősorban mindegyiknek párttagnak kell lennie. Aki nem tagja a pártnak, az felvételre már nem jöhet tekintetbe.

Olyan vasfegyelmet tartanak közöttük, mint amilyen Nagy Frigyes gárdájában volt. A legkisebb mulasztásért igen szigorú, esetleg halálbüntetés jár. Ez érthető is, mert ők a kommunista állam tartópillérei. Szolgálatuk legtöbbször igen kemény és terhes s csak kivételesen kényelmes. Mégis mindenki ide törekszik, mert nagy a tekintély, nagy a befolyás, jók az illetmények és rendes az ellátás.

A GPU-csapatok feladatuk szerint két részből állanak.

a) A GPU-határőrség feladata a Szovjetunió határainak katonai, politikai és vám-szempontról való őrizete. Ereje kb. 20 dandár.

b) A belbiztonsági GPU-csapatok feladata az ország belsejében a biztonsági szolgálat ellátása; részleteiben: a politikai és az igazságszolgáltatási rendőri szolgálat, a kémelhárítás, valamint a politikai karhatalmi szolgálat. Erejük körülbelül 20 dandár.

Háború esetén a GPU mozgósít és új alakulatokat is állít fel.

A fent részletezett alakulatokba nincs beleértve a GPU titkos rendőrsége. Pedig ez a GPU krémje. Hogy tagjainak száma mennyi, ezt senki sem tudja. Mindenesetre annyi, hogy mindenhová a kívánatosnál több jut belőlük. Marcona, kemény és igen bátor külsejű alakok. Egyébként igen könnyű nekik bátornak lenni, mert pisztolyuk csakis nekik van!

A munkások és parasztok rendőrsége, az ú. n. milica tisztán közigazgatási szerepet tölt be és minden köztársaságban a községig meg van szervezve. Gyalogos, lovas, kerékpáros, motorkerékpáros rendőrökből és csapatszállító-osztagokból áll.

A milica látja el a városokban az utcai, a fő országútvonalakon a forgalmi, egészségügyi stb. rendőri szolgálatot, eléggé kezdetleges módon.

A milíciát a GPU-val szemben észrevehetőleg elhanyagolják. Emberei gyengén vannak fizetve, tekintélyük csekély.

Egy-egy forgalmasabb moszkvai utcakereszteződésnél 8—10 milicista rendőr is ácsorog. Ezek közül egy a lámpákkal játszik, a többi fel-alá sétálva beszélget, a járókelők azt tehetik tőlük, amit éppen akarnak. Mindenki úgy megy keresztül az úttesten, ahogy akar. Ha közben elgázolja az autó vagy a villamos, az az ő baja. Baleset pedig sűrűn előfordul, mert Moszkva főútcáin töméntelen ember közlekedik.

A milícia emberei, szemben a GPU tagjaival, jámbor, jóindulatú emberek, akik a kérdezősködéésre készségesen megadnák a feleletet, ha tudnák. De nem tudják az ártatlanok, mert egészen gyengén vannak kiképezve. Ha az ember Moszkvában nem éppen a Kreml vagy a legfőbb útvonalak iránya után érdeklődik, hanem valamilyen kisebb utcát keres és véletlenül térkép nincs nála (enélkül pedig egy lépést sem szabad tenni), úgy 10—15 rendőrt is megkérdezhet, amíg elfogadható feleletet kap. Akkor sem bizonyos, hogy jó irányba igazították.

Az oszodmil a rendőrség önkéntes segítő-társainak egyesülete. Ez a hangzatos név magyarul a besúgók hadseregét jelenti. Számuk hozzáértők becslése szerint legfeljebb 350 ezret tesz ki. Nem tudtam megállapítani, hogy

ebben a számban bennfoglaltatik-e minden házbizalmi, emeletbizalmi, lakásbizalmi, gyár, üzem, műhely, terem stb. bizalmi. Általános jellemzőként nyugodtan mondhatjuk, hogy ahol két ember van, azok közül az egyik bizalmi.

Azt mindenesetre elérte a szovjeturalom, hogy minden ember úgy fél a másiktól, hogy egyáltalában nem mer beszélni. Ha nem beszél, nem jelenthetik fel, ha mond valamit, kicsavarják az értelmét s máris kész a baj.

9. §. A BOLSEVISTA SZOVJETALLAM BÍRÁLATA.

Ez a szovjet államrendszer végső fokon az egymás fölé rendelt tanácsok egész gúláját mutatja a helyi szovjettől kezdve a legfelső államtanácsig. A gyakorlatban mégis az derül ki, hogy Szovjetország tulajdonképpen egyetlen személy zsarnoki önkényuralma alatt áll. Szándékosan építették fel ezt a látzatdemokráciát, mert igen jól tudták, hogy annak bonyolultsága végül is néhány határozott egén tetszés szerinti uralmához vezet.

Maga Lenin állapítja meg egy helyen, hogy „határozottan nincsen elvi ellentét a szovjet- (azaz szocialista) demokrácia és az egyes személyek diktátori hatalmának alkalmazása között.“

Nem helyezkednek tehát nyíltan és világosan a vezérelv és az egyéni ügyintézés

alapjára, hanem a demokratikus elvet viszik végig egész a legalsó közösségi tagozatig. Ennek következménye, hogy a cselekvési készséget, „gyorsaságot és határozottságot, kezdeményező erőt és felelősségérzetet“ kiölik a vezetőkől, magát az államigazgatást pedig lassúvá és tehetetlenné teszik. Minden ügyben sok ember és sokféle fórum dönt, nincs tehát az elkövetett hibának gazdája. Ha mégis megcsípnek nagy nehezen valakit, azt kíméletlenül megbüntetik, tehát alamu-szivá és sunyivá nevelik embereiket, másrészt pedig egy egészen hihetetlen mérvű ellenőrzési rendszert kell bevezetniük. Az egész világon közismert ma már az a szovjet rendszer, amelyben minden második ember kém, besúgó, ellenőr. Minthogy így az ellenőrök minőségi kiválasztása lehetetlen, megbízhatósága erősen lecsökken, tehát nincs mód e feljelentések valódiságának megállapítására. Annak van igaza tehát, aki az első feljelentést megteszi.

Ennek a vélt államvezetési rendszernek következménye, hogy a Szovjet-Unió a rémület, a terror és a gyanakvás országa lett. Ezért fagyott le az arcokról a mosoly, ezért lettek az emberek szótlanná, mindenkivel szemben bizalmatlanokká.

A bizonytalanságnak ebben a marxi világban egyetlen elem érzi otthon magát, amelynek évezredek óta a bizonytalanság, a

zavar lételeme, a zsidó. Kifinomult alkalmazkodóképessége, erkölcsi gátlásoktól mentes természete, kitűnően illeszkedik bele a szovjetrendszerbe. Könnyen kiismeri magát a bonyolult rendszerben és a lehetőségeket kihasználva, lassan mindenhova beül, ahol a szovjetállamot igazgatják. A bonyolult demokráciának ez a rendszere kiválóan alkalmas arra, hogy egyes irányítók, értelmi szerzők a háttérben meghúzódhassanak, a felelőségtől mentesüljenek.

Így érthető, hogy végül is Szovjetországban még inkább mint a többi áldemokrata országokban, papíralkotmány és papírkormány mögött kialakult egy másik uralkodó érdekcsoport, amely a valóságban vezeti az országot.

A fent ismertetett és papíron tetszetős alkotmány mögött a valóságban egy véreskező kisebbség uralma áll, a bolsevista párt-szervezeté. A bizalmiak befolyása nagyobb, mint a valóságos ügyintézőké, és hatalmuk még a hadseregre is kiterjed. A párt vezetői és vámszedői, a bizalmiak és politikai megbízottak jórészt zsidók. Ahogy tehát a kapitalista rendszer és a liberális világ zsidó pénzdiktatúrát teremtett, ugyanúgy a marxi elvek gyakorlati alkalmazása egy más eszközzel dolgozó, de ugyanolyan, sőt még embertelenebb zsidó vezetést, zsidó uralmat hozott létre.

Mindezekből megállapítható, hogy a világnézeti rendszerek nagy hibái között is a legnagyobb az, hogy nem ismerték fel a zsidókérdés jelentőségét. S ahol a zsidókérdést elhanyagolták, a zsidókat életlehetőséghez juttatták, ott a különböző rendszerek hátán bejutott abba a hatalomba, amellyel amóta a világ-világ, élni sohasem tudott, amellyel a népek között mindig csak kétségbeesést és nyomort teremtett.

Az itt ismertetett két világnézeti ellenfelünknel is nagyobb, minthogy velük sokban azonos, de tőlük mégis különböző — a zsidóság. Ezt a kérdést foglaljuk össze majd az utolsó részben.

A marxizmus befejező részeként, mintegy szemléltetésképpen a marxizmus magyarországi bűneit ismertetjük.

Negyedik fejezet.

A MARXIZMUS MAGYAKORSZÁGI BŰNELI.

Marx Károly híres kommunista kiáltványa 1848. év elején jelent meg és gyorsan terjedt el egész Európában.

1848 évében már Pesten is megalakult az első Kommunista Kör, melynek tagjai Birányi Ákos Köztársasági Káté-ját terjesztették. Hangjuk szélsőségesen forradalmi volt. — Ugyanilyen hangot használ Táncsics Mihály „Munkások Újságja“ című lapja. Táncsics további irataiban „Kik a vörös republikánusok és mit akarnak“ és „Mi a szocializmus és mi a kommunizmus“ cím alatt az ország egész berendezkedésének felfordítását követelte. Az 1848 márciusában kiszabadított Táncsicsot eszméi miatt Kossuth nemsokára ismét le akarja záratni, később kétszer is lecsukják, mígnem 1860-ban 15 évre ítélik és csak 1867-ben szabadul ki. Elnöke lesz a Pesti Központi Általános Munkásegyletnek.

1869-ben a pozsonyi szocialista nagygyűlésen már felolvassák az első szocialista programot. Ekkor már a papi rend eltörlését, a hadsereg megszüntetését stb. követelték.

Szaklapok indulnak, sztrájkokat rendeznek, már „Komunista Riadó“ címmel versel közölnek. A zsidó munkásvezérek veszik át a vezetést és a mozgalmat mindjobban nemzetközi alapra helyezik. Az 1880-as újabb programul már a vallást is magánüggé nyilvánítja, a hadsereget eltörölné, megszüntetné a magántulajdont. Itt tehát már teljesen kommunista célkitűzések szerepelnek.

A parlament és az ország akkori vezetői azonban nem akarták észrevenni a fenyegető veszedelmet és közigazgatási úton próbálták a mozgalomnak gátat vetni. Természetesen minden letartóztatás csak az eszme mártírjainak számát növelte és újabb lökést adott a szocialista mozgalomnak.

Eszmeileg a szocialista mozgalmat ellen-súlyozni nem tudták, és inkább engedtek. 1890-ben jóváhagyták a Szociáldemokrata Párt megalakulását és ettől kezdve óriási lépésekkel halad előre a marxizmus hazánkban.

Az új párt meghirdetett programja már a legkíméletlenebb osztályharc alapjára helyezkedik.

Az első szociáldemokrata pártgyűlésen a felszólalók $\frac{3}{4}$ része már zsidó volt.

1895-ben a Népszava hetilapból napilappá alakul át. Sztrájk-sztrájkot követ. 1894-ben Hódmezővásárhelyen már a földmunkásságot véres összeütközésbe kergetik a hatóságokkal.

Kiutasítás, börtönök, lapbetiltások mitsem használnak. Újabb lapok indulnak, újabb külföldi zsidó agitátorok lepik el az országot.

A munkabérek alacsonysága, a szociális kérdések megoldatlansága, a földkérdés rendezetlen volta kitűnő talaja volt mindennemű elégedetlenségnek. Ezt a marxisták alaposan ki is használták, de sohasem a köz, a nemzet, hanem mindig a saját érdekükben.

A zsidók által szerkesztett marxista sajtó 1900 elején már 1 napilappal, 5 hetilappal, meg 4 egyéb politikai lappal és 24 kéthetenként, vagy havont a.meg jel enő szaklappal rendelkezett. Ezek közül pl. és Építőmunkások szaklapja több, mint 20000 példányban jelent meg.

Ha Európában munkásösszejövetel van, onnét a Magyarországot képviselő zsidó el nem marad. Mindenütt a legocsmányabb módon szidalmazták a magyar viszonyokat és ássák alá Magyarország külpolitikai hitelét.

Egyesztási és egyéb gazdasági szövetségeket alapítanak, amelyeknek munkásságát napjainkban leplezték le.

Így írnak: „Ha igaz az, hogy az orosz-japán háború idején oroszok imádkoztak a japán győzelemért, nekünk bizony szintén okunk volt attól remegni, hogy a magyar urak nemzeti vívmány politikája sikerülhet.“

Az ellentétek kimélyítésének politikáját oly sikerrel folytatják, hogy a háború kitéré-

sekor a magyar munkásság szinte idegen testként él a nemzetben és vak gyűlölettel viseltetik az uralkodó osztályok iránt. A háborús politikával szemben pacifisták és a nemzet létét jelentő küzdelemben itthon mindjobban aláássák a győzelemhez szükséges erők összefogását.

Az 1903. évi pártgyűlés programja: & teljes osztályharc, a magántulajdon eltörlése, a nemzetközi munkásosztály, a faji, vallás-különbségek eltörlése, az állandó hadsereg eltörlése, a vallás magánüggé nyilvánítása, az iskolaügy államosítása, a válások megkönnyítése.

A teljes marxi program tehát semmiben sem különbözik a később megvalósított kommunista elgondolásoktól, de a szociáldemokrata pártban működő egyének is nagyrészt ugyanazok, akik a későbbi kommunizmust vezetik.

A fenti programot ma is töretlenül képviselik, legfeljebb más mázt kentek romboló munkájukra.

Minden eszközt felhasználnak, hogy a fennálló társadalmi rendet megdöntsék és a legcsekélyebb tekintettel sincsenek arra, hogy a nemzet élet-halál harcát vívja. A Népszava dicsóítja az 1912-ben Tisza István-ra rálövő merénylőt, majd 1918. okt. 31-én Tisza gyilkosai a Népszava két vezető munkatársának felbújtására és kíséretében indulnak útra.

Feneketlenül uszítanak a vallás ellen, röpiratokat adnak ki, melyben a keresztény egyházból való kilépésre oktatják ki az elvtársakat és a felekezetenélküliséget dicsérik. A röpiratok szerzői természetesen szintén zsidók.

1912-es pártgyűlésen ott van a felszólalók közt Kim Béla is. A háború alatt a magyar proletárság kiküldöttei a stockholmi szociáldemokrata kongresszuson orosz kiküldöttekkel tárgyalnak, s a magyar munkásságot zsidók képviselik. Az 1918-as Népszava naptára nyíltan Lenint dicsőíti, külön agitációs osztály dolgozza meg a haditengerészet matrózait és nyílt lázadásra szólítják őket. Negyedmillió ember szünteti be 1917-ben Tisza bukásának ünneplésekor a munkát és tüntet. A frontokon elkeseredett harc folyik, itthon pedig a marxista zsidók lelkiismeretlenül lázítanak. 1918 nyarán tömegsztrájkot rendeznek és a háborúnak marxista forradalom által való befejezését sürgetik. Göndör Ferenc, azelőtt Krausz Náthán már nyíltan a katonaszökevényeket dicsőíti, már nem késik soká az októberi forradalom és Károlyi Mihály szociáldemokratákból alakít kormányt.

A szociáldemokrata kormány természetesen csak átmenet a marxista program végöss megvalósítása érdekében. Tagjai többen vannak, akik később mint népbiztosok szerepelnek.

A cégért átfestik és lesz belőle hamisítatlan bolsevizmus. A szociáldemokrata kormány természetesen képtelen volt bármit is beváltani nagyhangú ígéreteiből és ezért a még hangosabb ígéretők felé fordult. Az építő tervek és építő szellem, építő agyú egyének nélküli kommunisták sem mentek természetesen semmire. Útjukat zsidó gyáva-ságból fakadó terror, rombolás jellemzi, de a felmerült problémákat megoldani, s a nemzetet új utakra vezetni nem képesek.

Gyilkosság-gyilkosság után, fosztogató, rombolások és a nemzet ellenálló képességének odáig való lezüllesztése következett, hogy Árpád népének fővárosában bocskoros román katonák ellenállás nélkül vonulhattak be. Idáig juttatta nemzetünket a marxizmus.

A kommunizmus bukása után újra átfestik a cégért s az ismét szociáldemokratává vedlett elvtársak alakítanak kormányt és a jobban kompromittáltakat Peidl meg Peyer miniszter urak, különvonaton szöktetik ki az országból. Bukásuk után Friedrich megszállja a szakszervezeteket, de 1919. aug. 24-én újból megalakul a Szociáldemokrata Párt. 1922-ben már 24 képviselőjük van. A frankhamisítási ügy jóindulatú magyarjait a külföld felé elárulják. 1928-ban a leventemozgalom ellen izgatnak. 1929-ben a jobboldali egyetemi ifjúságot barbározzák le, mert a numerus claususért harcol. Programja

változatlanul a nemzetköziség és zsidó vezetőitől csak az utolsó 3 év kényszere alatt válik meg látszólag. Ma ismét cégtáblát mázolnak és nemzeti színeket öltenek, de azok, akik a marxizmus világszemléletét megismerték tudják, hogy a marxi szocialista tannok alapján építő munkaközösség sohasem alakulhat ki.

III. RÉSZ.
A SZABADKŐMŰVESSÉG
ÉS ZSIDÓSÁG.

Első fejezet.

A SZABADKŐMŰVESSÉG.

Bár a szabadkőművesség jelentősége erősen csökkent a megújított nacionalista államokban, mégis szükséges, hogy legalább alapvonalaiban ismertessük azt a szervezete-t, amely több évszázadom át az egész világon nagyjelentőségű volt és hazánkban is sok bajt okozott.

A szabadkőművesség eredete a középkor-ba nyúlik vissza. Keletkezésének idejét pon-tosan nem lehet megállapítani. Legvalószí-nűbb, hogy első alakja a középkor szerzetes-rendei által a templomok építésére alkalmazott kőművesek, kőfaragók társasága. Ezek a szerzetesek felavatásának szertartásait vették mintául tagjaik felvételénél és innen erednek a ma már misztikusnak látszó sza-badkőműves szertartások.

Ezekből a XIII. századi Németország-ban nagy kőfaragó szövetkezet alakult, ame-lyet páholyoknak neveztek. Később hasonló pá-holyok alakultak más országokban, így An-gliában is. Az építő páholyok a technikai haladással egyidejűleg hanyatlásnak indulnak-

A hanyatló céhek, hogy tekintélyüket megtarthassák, jónevű, befolyásos személyiségeket kapcsolnak be érdekkörükbe. Ezek a tulajdonképpen tiszteletbeli kőművesek kapták később a „szabadkőműves” címet. A céhek bomlásával az igazi kőművesek mindinkább elszélednek s a XVII. században már találni olyan páholyokat, amelyeknek egyetlen kőműves tagja sem, volt. Az ily módon átalakult páholyokban, a kor divatja szerint a humanisztikus, bölcselkedő elemek kezdenek tér hódítani és a kőműveseg egészen külsőséggé vált.

Angliában nyernek első alakot és szervezetet ezek az új páholyok, melyeknek már bölcséleti és politikai céljaik vannak. Új alakjukban gyorsan terjednek és a század végén már Pesten is megalakul az első páholy. Az az új, felvilágosodott szellem, mely ez időben uralomra jutott, nagyon kedvezett a páholyok fejlődésének. A páholyok vallásellenes, nemzetközi, humanista, célkitűzései ebben az időben ellenzésre nem találtak.

A katolikus egyház volt az, mely korán felismerte a szabadkőműves szervezkedésben rejlő veszedelmet. Már 1738-tól kezdve üldözik a szabadkőművességet, de a mindjobban terjedő felvilágosodás oly mértékben kedvez a páholy munkának, hogy az Egyház tevékenysége nem vezethet döntő sikerre. A francia forradalom erői is titkosan szervezkednek

s a jakobinusok clubja központja Európa ilyen mozgalmainak. Magyarországon a Martinovics-féle összeesküvés leleplezése egy időre megbénítja a páholyok működését, amelyek új életre csak a kiegyezés után élednek.

1886-ban egyesülnek a Magyarországon működő páholyok „Magyarországi Szimbolikus Szabadkőműves Nagypáholy“ címmel. A páholyok jóváhagyott alapszabályok mellett működnek mindaddig, míg tevékenységüket 1920. májusában a belügyminiszter meg nem tiltja. Attól fogva különböző fedőszervek leple alatt folytatták nemzethontó és erkölcsrontó tevékenységüket. (Ingyentej egyesület. Fröbel, Növédő egyesület, stb.) Tevékenységük folytatásának számos bizonyítéka található „Palatinus József: Szabadkőművesek bűnei“ c. munkájában.

Olaszországban 1920-ban, Németországban a nemzeti szocializmus uralomra jutása után mindennemű szabadkőműves tevékenységet betiltottak, elfojtottak. Az új demokráta országokban azonban ma is szabadon működnek és virágzanak.

Megalakulásuk óta folytatott tevékenységük lényege a következőkben foglalható össze: különböző humanista jelszavak alatt, mint „általános emberszeretetet, lelkiismereti szabadság“ stb. tulajdonképpen mindig a fennálló társadalmi és erkölcsi rend ellen küzdenek, hogy a meg bomlasztott keretek

közt saját „világszervezetük hatalmi érdekeit szolgálhassák.

Tevékenységük több, élszázad óta határozottan vallásellenes, határozottan nemzetellenes, hiszen egy nemzetközi szervezet uralmát szolgálják és határozottan államellenes, mert a különböző szabadságeszmék örve alatt, mindenféle közösségi korlátozást elvetnek saját reguláikon kívül.

A szabadkőművesség, hogy a megbomlott társadalmi és erkölcsi rendben könnyebben érvényesüljön, szigorú tagfelvétellel, ajánlások, próba- és próbaidő megszorítással, azután pedig fogadalom és egyéb kapcsokkal szinte elválaszthatatlanul kapcsolja szervezetehez tagjait.

Misztikus szertartások közben folyik a felvétel és a páholymunka. Palatínus könyvéből idézem a leírást: Az előkészítő fülke fele fekete, benne kis fekete asztal, azon emberi koponya, egy korsó víz, darab kenyér, egy kitömött kakas, homokóra, a felavatandó végrendeletének blankettája, írószerek, egy szék és oldalt egy csontváz. A fekete falon fehérre festett emberi koponya a keresztbetett csontokkal és sok jelmondat, mely a halálra figyelmeztet. A vakolás, a mestermunka a következő körülmények közt folyik. Hosszú téglajány alakú helyiség, emberi koponyák és csontokkal díszített feketeleplek falak, középen fekete koporsó, azon két szembenálló

emberi koponya és előtte egy fekete lepellel letakart emberi csontváz. A koporsó körül három hatalmas kandeláber, a negyedik helyén a páholy zászlaja áll. Kétoldalt hosszú sorokban katedrálisra emlékeztető zsöllyeülések, mindegyik elé egyenes kard leszúrva. A bejáratnál szemközt baldochinós elnöki, illetve főmesteri emelvény, előtte az oltár, vagyis egy háromszegletű asztal, azon a biblia, szögmérő, körző, kard, az alkotmány, az elnöki kalapács és ismét egy koponya. Mellette a lionoráciorok díszhelye, kényelmes, díszes zsöllyék. A főmester feje felett a kettős háromszögből alkotott hatágú csillag, a Dávid pajzsa, a zsidó mogendoved. A bejárat mellett Salamon temploma két oszlopának mintájára készült két felcicomázott oszlop, orgona és kandeláberek. Bőrkötények, fehér keztyűk, feketeselyemálarc, világoskék szalagon lógó páholyjeivények, melyeknek alakjánál dominál a hatszögű Dávidcsillag.

Nehéz magyarázatot találni arra, hogy felvilágosodott, felnőtt emberek, diplomások, egyetemi tanárok hogyan tudtak ilyen ostoba, naív szertartásokon résztvenni, azokat komolyan venni. Hogy azonban ez mégis megtörtént, az annak a bizonyítéka, hogy a múlt században már erősen megalapozott szabadkőművesség tagjainak oly előnyöket biztosított, hogy azért érdemes volt vállalni, még a neveltség látszatát is.

A különböző szertartások, fogadalmak, összejövetelök oly erős szervezetté tették ezt a titkos társaságot, hogy tagjai a legfontosabb közösségi munkahelyeket foglalhatták el és innen irányíthatták a további bomlasztó tevékenységet. Egyes országokban már oly nagy volt a hatalmuk, hogy egy miszter bevallása szerint még egy szolgát sem volt képes a hárompontos testvérek jóváhagyása nélkül áthelyezni.

Természetes, hogy mennél nagyobb befolyásra tettek szert a társadalom különböző rétegeiben, a törtetőök, az elvnelküli akarnokok annál nagyobb számban csatlakoztak hozzájuk. Kiepült tehát egy oly érdekszövetség, mely sok helyen lassan állam lett az államban és a törvények védelme alatt folytatta az állam és az erkölcs elleni küzdelmet.

A szabadkőműves társaságok legnagyobb veszedelme azonban abban rejlik, hogy a szervezkedés módja és a célkitűzések kiválóan alkalmasak voltak a zsidó világoralmi aknamunka számára. A zsidók behatoltak ide is tehát éppen úgy, ahogy a marxista mozgalmak vezetését kézrekaparintották és azok működését a saját, mindenekfeletti érdekeik szerint irányították. i

A mindenkori zsidó érdekek a szabadkőműves szervezeteken keresztül hatékony támogatásba részesültek és ha csak a magyarországi szabadkőműves mozgalmat figyeljük

meg, csodálatos összhang nyomaira lelhetünk.

A kapitalista zsidó együtt vakol a szocialista, sőt kommunista zsidóval, misem természetesebb, hogy a külső politikai életben is a kapitalista zsidó jól megegyezett a nép bőréen a szociáldemokrata munkásvezérrel, majd később a kommunista zsidó népbiztosok nem bántották vezérigazgató páholytársaikat.

A páholyok az utolsó évszázadban a zsidó világhatalmi törekvések legfőbb szervezetévé váltak, amely egyformán támogatta a különböző politikai pártok kebelében egyazon zsidó érdekekért küzdő faj és páholytestvére- >

két. S a nemzsidó páholytagok nem vették észre, hogy ők csak eszközök, megelégedtek a szabadkőműves összeköttetésekből nekik is csurranó-cseppenő hasznokkal, népük, nemze' tük sorsával pedig nem törődtek.

Az utolsó fejezetben példák felsorolásával fogjuk igazolni, hogy a múlt és jelen minden politikai és világmozgalma mögött tulajdonképpen az örök zsidó rejtőzik. A liberálisizmus, marxizmus és szabadkőművesség minden veszedelménél nagyobb, nemzetek egészségének legfőbb akadálya a mindenütt jelenlevő, mindenféle köntösben megtalálható, mégis mindig egyforma, örök zsidó.

Második fejezet.

A ZSIDÓSÁG.

A zsidókérdés az utóbbi évek rendszeres nemzetiszocialista kutatómunkájának eredményeképpen ma már az érdeklődés központjában áll és egyikévé vált az új alapvető kérdéseinek. Fontos tehát, hogy az új világ harcosa é kérdésben is teljes fegyverzettel felszerelve foglalhasson állást.

Mennél jobban nyomult előre és terjedt el a győzelmes nemzetiszocializmus, annál több adat és esemény világított reá a zsidókérdés óriási társadalmi és politikai fontosságára. Néhány éve még csak egy volt a megoldandó kérdések között, ma azonban már világosan látjuk, hogy a zsidókérdés gyökeres rendezése nélkül nem foghatunk hozzá a nemzet, a magyar birodalom és Európa újjáépítéséhez.

A nemzeti társadalmak testében örökös fertőzés a zsidóság, amelyet fájdalom és lázcsillapítókkal leküzdeni nem lehet. Gyökerelesen kell tehát gyógyítanunk, mert az egészséges, gátlás nélküli vérkeringés csak ezután indulhat meg.

Hogy részletesen és alaposan megismerhessük a zsidókérdést, először magával a zsidóság mibenlétével és jelentőségével kell tisztában lennünk.

Mi a zsidóság? Faj, vallás, felekezet, nép, népcsoport? Miért vagyunk ilyen vagy olyan állásponton? Milyen a zsidóság helyzete a világban és hazánkban? Erre a kérdés komplexumra négy pontban fogunk válaszolni. Az első eldönti majd azt a kérdést; faj vagy vallás vagy mindkettő-e a zsidóság és milyen következményei vannak faji jellegének. A másodikban a zsidóság valláserkölcsi és világnézeti jelentőségével foglalkozunk; a harmadikban a világzsidósággal; a negyedikben pedig a magyarországi zsidókérdéssel.

1. §. A ZSIDÓSÁG MINT FAJ.

Ahhoz, hogy a zsidóság faji jelentőségét megismerhessük, először magára a fajkérdésre kell rövid pillantást vetnünk.

Mi a faj jelentősége az egyén és a közösség életében? Mi az élet célja, értelme? Erre valláserkölcsi, illetve világnézeti és természettudományi szempontból felelhetünk. A két válasz végső következménye azonban ugyanaz marad. A valláserkölcs szempontjából az ember és az élet célja harc útján elért tökéletesedés az Isten felé. A nemzetiszocialista világnézet válasza: a közösség célja a mind-

inkább tökéletesedő emberi társadalom. A természettudomány pedig a létezés célját az ön és fajfenntartásban jelöli meg. A fajfenntartás csak pillanatnyi célokat szolgál, a fajfenntartás a teremtés nagy művének folytatása. Az új és új nemzedékek tulajdonképpen a halhatatlan, örök faj nemzeti létét jelentik, amelynek természettudományos szolgálata a faj javítását, nemesítését, tökéletesítését s ezzel a metafizikai célokkal való egyesítést eredményezi. A létezés célja tehát szellemi, erkölcsi és fizikai síkon nem egyéb, mint a halhatatlan fajta továbbvitelének szolgálata.

Isten és a természet nem egyedekkel számol. Egyedek ezreit, százezreit rostálja ki, hogy egy-egy fajta életképességét megteremtse, a faj fennmaradásának jövőjét biztosítsa, tökéletesítésének szolgálata tehát a létezés egyik legfőbb parancsa.

Mindezek ismeretében világos, hogy ennek a nagyjelentőségű kérdésnek mikénti kezelésétől sokban függ a közösség jövője. A fajtudomány, a fajbiológia fiatal tudományág, ezért tehát megállapításaival óvatosan kell bánnunk. Itt csak azokat a megállapításokat érintem, amelyek ma már vitán felül állanak.

A fajtudomány első alapigazsága, hoiry a faj az illető vidék természeti viszonyainak, földrajzi körülményeinek és az ott élő népek történeti sorsának évezredek során kialakult eredménye. A faj tehát a valamikor egységes

fiziológiai típusú embernek a föld és sors által kiformált és évezredek óta kialakult változata. A fajok éppen azért nem állandóak és a népek is alá vannak vetve a változásnak, fejlődésnek. A folyamat azonban oly lassú, hogy nemzedékek sora szükséges egy-egy változás létrejöttéhez.

A második alapigazság az, hogy az így kialakult faji tulajdonságok bizonyos mértékig öröklődnek.

Öröklődnek a külsődleges, testi sajátosságok, a hajszín, arcbőr, alak, testalkat, csontrendszer, koponyaalkat stb. De ugyanígy öröklődnek bizonyos lelki tulajdonságok is.

A faji tulajdonságok átvitele nemzedék ről-nemzedékre nem szorul bizonyításra. Az átöröklésnek köszönhető, hogy fajok, népek' egyáltalán léteznek.

Az a csírasejt, amelyből az emberi test csodálatos gépezete születik, már magában hordozza mindazon tulajdonságokat, lehetőségeket, amelyek a későbbi emberben kifejlődnek.

A tudománynak még- nem sikerült azt tisztáznia, hogy mik azok a módszerek, amelyek mellett a jó, egészséges tulajdonságokkal bíró fajták további fejlődését teljes bizonyossággal biztosítani lehet. Rendelkezőnk azonban már bizonyos tapasztalatokkal, amelyekkel ennek ellenkezőjét, a fajta romlását

megakadályozni képesek vagyunk vagy amelyek legalább is valószínűsítik az egészséges fejlődés lehetőségét.

Bizonyos az, hogy a faji különbségek a vér alkotóelemeinek különbségében jelentkeznek. A különböző emberfajták vére négy nagy csoportra osztható. Ezek a vércsoportok egymástól annyira elütő elemeket tartalmaznak, hogy összevegyülésük a szervezet fizikai egyensúlyának felborulását idézheti elő és legtöbbször elő is idézi.

Ez gyakorlatban annyit jelent, hogy egyes, össze nem illő vércsoportokhoz tartozó egyének házasságából származó gyermek csenevész, lelkileg, testileg nyomorék lesz, sőt a vérkülönbség a magzatot kihordó anya egészségét is aláássa, koraszülést, különböző bajokat idézhet elő. A vércsoportok különbségének jelentősége miatt vérátömlesztésre sem lehet bárkinek a vérért használni, hanem csak olyan egyénét, akinek a vére r<jkon a megmentendő egyénével.

A tudomány mai állása mellett már teljes bizonyossággal megállapítható, hogy mely vércsoportok keveredése káros és melyeké ajánlatos.

Bennünket ezúttal csak a zsidófajta és a hazánkban megtalálható középeurópai fajták keveredési lehetőségeinek következményei érdekelnek.

A zsidófajta fővérelemei (Méhely profesz-

szór megállapításai) oly vércsoportokhoz tartoznak, amelyek más fajtákban egyáltalán nem vagy csak más kombinációkban foglaltatnak. Ez az oka annak, hogy a zsidó fajta Közép és Északeurópa valamennyi fajtájának, népének idegen és a velük való vérbeli összeköttetésre alkalmatlan.

Ez a megállapítás áll a magyarságnak hazánkban megtalálható valamennyi típusára, sőt a Kárpát-medencében élő összes népekre. Ezért a zsidó magyar házasságából mindig csak diszharmonikus korcsok születnek, akik ráadásul túlnyomórésztben sémita, armenoid vagy néger jellegűek, mert a zsidó vérelemek átörökítő ereje oly nagy, hogy elnyomja az egyéb fajelomeket.

A zsidó fajta önmagában véve is fajélet-tani korcsnak tekinthető, mert a benne rejlő keleti, sémita, néger stb. vérelemeken kívül még az összes gazdanépek vérét is befogadta. Vére tehát a legteljesebb keveredés képét mutatja, amelyben azonban uralkodnak az ősi zsidó faj elemek.

A nyomorékok, bénák, idegbajosok, hisztériások tömege, amely a kevertvérű s ezek közt elsősorban a magyar-zsidó házasságokból születik, legyen oly tilalomfa, amely minden gyermeke és nemzete jövőjére gondoló magyart a zsidó vérkeveredéstől elrettent. Ha a zsidóság erkölcsi és szellemi tulajdonságai nem lennének ugyanilyen idegenek, akkor is elegendő volna ez, hogy a zsidósággal min-

dennemű vérkeveredéstől elzárkózzunk. S minthogy a törvényes tilalmakat át lehet hágni, így a Miatyánk szavaihoz kell visszatérnünk. Hogy a zsidók „ne vigyenek bennünket a kísértésbe, meg kell szabadulnunk a gonosztól.“

Az egyetlen végleges út tehát a zsidóság elkülönítése, kitelepítése.

2. §. A ZSIDÓSÁG VILÁGNÉZETE.

Első pillanatra talán furcsán hat ez a megjelölés, de a valóságban megállja a helyét. Mert igenis a zsidóságnak van világnézete, ha a világnézetet a maga eredeti értelmében vesszük. A világnézet végeredményben az az álláspont, amelyet az egyén az élet nagy kérdéseivel szemben elfoglal. Mi a létezés célja, értelme, mi a viszonyom a többi emberekhez, a társadalomhoz, stb. stb.

Ha így tekintjük a világnézetet, akkor be kell látnunk, hogy a zsidóságnak igenis van világnézete éspedig évezredek óta változatlan, s mindig érvényesülést kereső világnézete. ;

Ez a világnézet az emberiségre nézve még károsabb, még több veszedelmet jelent, mint amennyi a zsidó fajiságban rejlik. Több veszedelmet, mert míg az emberiség ösztönös elzárkózása bizonyos védelmet jelent a fajkeveredés szempontjából, addig a világnézetből

fakadó szellemi, erkölcsi és gazdasági térfoglalásnak a sok jóhiszemű, öntudatlan egyénen keresztül nincs különösebb akadálya.

A zsidó gondolkodás, világnézet két forrásból táplálkozik. Az egyik a zsidóság vallása, a másik a zsidóság sorsa. Annyira összeforrott a zsidó fajta sorsával, hogy az idők folyamán a fajta szükségletei, a fajta fennmaradását szolgáló szabályok átkerültek a vallás kereteibe. Minthogy a zsidóság történelme során igen sokat volt idegen népek uralma alatt, nem alkotott államot és ezért népi társadalmának együttélési szabályait törvényi úton nem juttathatta érvényre. Az állami törvények helyett tehát vallási törvényeket alkotott.

Ezeknek a vallási törvényeknek sorában azonban a gazdasági rendszabályoktól az egészségügyi előírásokig minden helyet foglal, s ez a mi transzcendentális, erkölcsi és lelki síkú vallási szemléletünk számára érthetetlen jelenség. Ezek az állami létet pótolni hivatott törvények az évezredek során beolvadtak a többi közé és kialakították azt a zsidó vallást, amely a fajta létevel szorosan összefügg. Éppen ennek a következtében azonban a zsidó faji vallás léte és vele együtt az ezt érvényesítő zsidóság a legnagyobb veszedelem minden társadalmi együttélés, minden állami lét számára.

Miért! Mert az a zsidóság, amely vallá-

sának parancsait, erkölcsanát, gondolkodás-módját magában hordozza, mindenféle állami törvénnyel feloldhatatlan ellentétben áll. Meg vannak a maga külön törvényei, a maga külön erkölcsana és részére a kenyéradó ország szabályai, törvényei számára csupán technikai, de nem lelkiismereti korlátot képeznek.

Ebből a mélyenfekvő felismerésből világosan megérthető, hogy a zsidók közt miért fordul elő oly nagy százalékszámban az intellektuális bűnöző és miért ők az elsők, akik valamely törvényalkotás fogyatékoságát felismerve, elsőként használták ki a hézagokozta lehetőségeket visszaélésre.

A faji vallás segítségével ők államot alkotnak az államban, s minthogy amíg kisebbségben vannak, romboló ösztöneik nagy haszonszerzésre nyújtanak lehetőséget, kifele sok felületesen gondolkodóban az a meggyőződés keletkezik, hogy a zsidók milyen ügyesek, élelmesek. De a valóságban mi a helyzet?

Egy példa hozzásegít a megértéshez. Képzeljünk el egy társadalmat, mely a keresztény erkölcs alapján él. Az emberek nem lopnak, nem csalnak, komoly építőmunkával keresik a kenyerüket. A társadalom létalapja a hit, egymás megbecsülése, a kölcsönös bizalom. Most bekerül ide olyan valaki, akinek erkölcsanában ilyen gátlások nincsenek, aki

a vagyonszerzés érdekében minden eszközt jónak talál. A sok jóhiszemű ember előtt ismeretlen ez a gondolkodásmód, tehát benne is éppúgy megbíznak és csak a csalódások hosszú sorozata döbbsenti rá a társadalmat arra, hogy a csalók, tolvajok ellen intézményesen kell védekeznie. Kérdem én, ügyesebb-e ez az ember a sok százezer dolgozónál, mert keresztény erkölcsüket, jóhiszeműségüket kihasználva, őket vagyonukból kifosztotta.

A válasz csak „nem“ lehet! Ez a helyzet a zsidósággal is. A keresztény erkölcsű gazdanépeket egy világ választja el annak a zsidó erkölcsnek a megértésétől, mely a maga faji hatalmának, létének biztosítása érdekében csak a zsidófajútól való lopást, csak a zsidó megcsalását, megölését tiltja, de mindezt megengedi, sőt dicsérendő erénynek tartja. A zsidóval szemben követik el.

A nemzsidót, a gójt megcsalni, meglopni nem bűn, sőt dicséretre méltó ügyesség, mondja a Talmud több helyen.

Mi következik ebből az életszemléletből⁹ Az, hogy a zsidó a közösségi élet harcában oly előnnyel indul, amit behozni lehetetlen. A közösségi fegyelem, a közösségi korlátok vállalása a nemzsidó fajú részére természetes kötelesség. Ezt a zsidó magára nézve nem ismeri el és ebből származik, hogy a zsidó-fajú kisebbség minden országban könnyen

fosztotta ki a nemzsidó gazdanépet. Ez a tévhódítás oda vezetett, hogy egy bizonyos idő után a gazdanép számára tűrhetlenné vált a fosztogatás. A híres zsidó „okosság” azonban itt bizonyította be, hogy valójában nem egyéb korlátlan kapzsiságnál és a keresztény értelemben vett lelkiismeretlen rablásnál. Ha a zsidó valóban okos, politikus természete lett volna, fel kellett volna ismernie azt, hogy mikor kell működésének határt szabni, mikor fenyeget az elégedetlenség kitöréssel, mikor lenne jó tehát megállni és megelégedve a szerzett javak megtartásával, más országban új vadászterület után nézni.

A zsidó okosság azonban erre nem képes. Mohóságában határt nem ismer, ezért évezredekem keresztül megismétlődően mindig eljut odáig, hogy a gazdanép erőszakos úton rázza le magáról, megszerzett javait elveszi és orszagából kiűzi. A világtörténelem számos zsidóüldözésről tud és mindegyik előzménye ez a fenti folyamat.

A sorozatosan megismétlődő zsidóüldözések, kitelepítések folytán a sors arra kényszerítette őket, hogy egyik orszagból a másikba vándoroljanak és hazát sohase találjanak. Ennélfogva oly foglalkozási ágakhoz közeledtek leginkább, amely gyors vagyonszerzéshez vezet, nincs túlságosan helyhezkötve és könnyen mozgósítható javak szerzésével van egybekötve.

A földdel való foglalkozás mindig nacionalista jellegű volt, helyhezkööttséggel és a vagyon megmozdíthatatlanságával járt. Az ipar különösen az elmúlt századokban szintén nagyobbára nacionalista jellegű, a kézművesség helyhez és céhhez kötött foglalkozás volt. Maradt tehát a zsidók részére a kereskedelem, a pénzüzetekkel mint könnyen hozható, kis helyen elférő gyakori helyváltoztatást igénylő és még a régi viszonyokhoz mérten is nagy mértékben internacionális jellegű foglalkozás.

Ez mint egyetlen megfelelő foglalkozási ág, évszázadokon keresztül szinte hozzánőtt a zsidóság történelméhez és hozzáalakult sajátos erkölcsiéhez. így történhetett aztán, hogy a kölcsönös hatások következtében a sors kényszerűsége folytán a zsidóságból kereskedőnép lett, nemzedékről-nemzedékre folytatva ezt a mesterséget, végül is szinte faji-tulajdonsággá vált a kalmárszellem.

Ez náluk azért is ment könnyen, mert a zsidóság ainúgysem ismerte az ideális lelkületet, gondolkodása az aranyborjú, a mammon körül forogván, egyetlen értékmérőnek a hasznot, egyetlen jónak a pénzt tartotta. Ezért maradtak meg kalmárnak akkor is, amikor már valahol jobban ment a sorsuk és orvosá, ügyvéddé, stb. lettek. Az anyagias gondolkodás, a mindenből haszonszerzés, ötlecsinálás éppúgy jellemzi a zsidó orvos,

ügyvéd vagy újságíró tevékenységét, mint magát a zsidó kereskedőt.

Ez azután párosul a faji vallásukból magukkal hozott erkölccsel, „csalj, lopj, csak rajt ne fogjanak.“ A zsidót nem, de a nem-zsidót nyugodtan meglóphatod és előttünk áll az a zsidó szellemiség, mely áthatotta minden ezen országokat, ahol a zsidóság helyet kapott.

Ha mélyére tekintünk a fent előadottaknak, világos lesz, hogy a zsidósággal szemben nem segít az eddig hangoztatott jelszavak nagy része. Nem lehetünk sohasé versenyképesek a zsidó élelmességgel, ha csak nem akarunk ugyanolyan erkölcstelenek lenni. De még ez se vezetne eredményre. Ha az egész társadalmat áthatja ez a zsidó szellemiség, akkor egyszercsak mindenki csalni, lopni fog s végül nem fog akadni egyetlen jóhiszemű dolgozó sem, akitől lopni, akit megcsalni lehetne. A társadalmi rend felbomlik és következik az az anarchia, mely a zsidóságot, önmagára maradva, saját erkölcseire hagyatkozva, önálló államalkotásra képtelenné tette.

Az a zsidó szorgalom, melyre annyit hivatkoznak, s amelyet a zsidóság boldogulásának forrásaként jelölnek meg, a valóságban nincs. A paraszt éjt napot eggyétévő munkájánál többet senki sem dolgozik. A munka erdménye azonban mindenütt a zsidó vagy a zsidószellemű kalmárok kezébe ke-

rül, ahol a társadalmat, az államvezetést nem hatja át a dolgozók munkájának, a termelő alkotásnak feltétlen megbecsülése, s ahol erről intézményesen nem gondoskodnak.

Végeredményben azonban sem a zsidó módszerek átvétele sem a zsidóság elleni törvényes úton történő védekezés nem nyújtának gyökeres orvoslást a társadalmat megfertőző zsidó szellemiség ellen. A teljes elkülönítésnek oly nagy akadályai vannak, hogy végleges eredményre a nem zsidófajú keresztény szellemű társadalmak alkotóerejének teljes és végleges felszabadulására csak akkor számíthatunk, ha a zsidót az árjafajú keresztény közösségből kitelepítjük.

Minthogy vérségileg a zsidófaj Közép- és Északkeurópa valamennyi népének idegen, úgy a zsidó faji vallásból és Krisztus átkaként beteljesedő zsidó sorsból fakadó zsidó világnézet, zsidó szellemiség is teljesen idegen minden nemzsidó fajú, keresztény erkölcsöt élő ember számára.

A nemzetiszocialista világnézet volt az, amely felismerte, hogy milyen végzetes veszélyt hord magában az a zsidóság, mely állam az államban és ezzel esküdt ellensége minden államnak, természetes barátja minden romboló forradalomnak, s hogy milyen végzetes veszély a keresztény gondolkodáson épülő erkölcsi rend számára, melynek megbomlását, az egyének megrontását a

világuralomra törekvő fajta küldetészerű céljának tartja.

3. §. A ZSIDÓSÁG A VILÁG ELLENSEGE.

A címben foglalt állítás ténybeli igazolása magában a zsidó vallásban, s annak szent könyveiben található. Az a hit, hogy a zsidóság Isten választott népe, s ezzel joga van az összes többi — szerintük az egy igaz Istentől távolálló — népek feletti uralkodására, a forrása annak az évezredes törekvésnek, mely a zsidóságot a mindenkori világhatalom megszerzésére ösztönzi.

Hogy ez a törekvés a valóságban is megnyilatkozik, s számos forradalmon keresztül egész a mai időkig mindenféle alkalmat megragadott ennek a célnak elérésére, arra egy kis történeti visszapillantás elég bizonyíték lesz..

A római szenátus már jóval Krisztus születése előtt is kénytelen volt a zsidósággal foglalkozni, mert idegen erkölcsök, törvényeik, rombolólag hatottak a római népre. Ki is tiltották őket többször a városból, de a tilalom végrehajtása úgylátszik elmaradt, mert nevükkel a történelem folyamán minduntalan találkozunk.

Pompeius Magnus (Kr. e. 106—48.) ázsiai sikeres hadjáratai után tömegesen kerültek a zsidók mint rabszolgák Rómába,

akiket azután az ősrégi faji összetartás alapján az ott élő zsidók nyomban összevásároltak és szabaddá tettek, így szaporítva a római polgárok számát. Julius Caesárt már uralomrajutása előtt (jól bevált szimatjuk szerint) pénzzel és egyébbel támogatták, aki uralomrajutása után kiváltságok nyújtásával meghálálta a zsidók támogatását. Meggyilkolását a zsidók megsiratták, ímezszagatták ruháikat, úgy gyászolták tehát, mintha zsidó lett volna.

A zsidók ezalatt Palesztinában előkészületet tettek egy világforradalom kirobbantására, mellyel a római birodalom lerombolását és a zsidó világuralom megteremtését tűzték ki célul. Egész Palesztinában megkezdődött a pusztítás és gyilkolás. A keresztény próféták hiába prédikáltak és küzdöttek a zsidók ellen, nem tudták a forradalom kitörését megakadályozni és Kr. u. 66-ban egész Palesztina lángokban állott. A római őrseget körülvették és lemészárolták. Ha egy római, görög, vagy keresztény került a kezükbe, azonnal megölték. Ebben az időben írja Tacitus a nagy római történész: „A Kelet megmozdult és Juda a világuralomra tört“.

Néro császár átlátja a római birodalom végzetes veszedelmét. Syria helytartóját, a római Caius Castius Gallust küldi Juda ellen, majd legnagyobb hadvezérét, Flavius Ves-

pasianust bízza meg Jeruzsálem visszafoglalásával. Közben azonban Nérót meggyilkolták, mire Vespasianus a Rómában kitört polgárháborúnak úgy vetett véget, hogy hadával visszatér, bevonul Rómába és császárrá kiáltatja ki magát. Ezután fiát, Titust küldi Jeruzsálem leveretésére. Hónapokig tartó körülfűrés és a legvéresebb harcok után vonultak be a rómaiak a várba, melyet 600.000 zsidó védett. Jeruzsálem teljesen leromboltatott és vele beteljesedett Krisztus Urunk jóslata „Kő kövön nem marad”¹¹.

Néró császár kezdetben antiszemita volt, első minisztere Búrrus a zsidókat Görögországban minden joguktól megfosztotta, hogy mégis uralkodása alatt olyan szörnyű keresztény üldözés volt, annak oka zsidó hitre tért felesége Poppea volt, ki a legszörnyűbb rágalomokkal igyekezett Nérót a keresztények ellen hangolni. Így amikor 64-ben Rómát felgyújtották, Poppea utasítására Nérót küldöttség kereste fel, mely követelte az összes keresztények kipusztítását. Ez a legszörnyűbb kínzások mellett meg is történt és a zsidók kik maguk voltak a tűz okozói, kárörvendve figyelték az általuk gyűlölt gójok kiirtását.

Ebben az időben írja egy keresztény hitre áttért római filozófus a következőket: „Ti zsidók gyűlöltök minket. Népetek papjai elérték azt, hogy Krisztus neve az egész

világon megszenteltetett és meggyaláztatott. Ti mindenkit megátoktok zsinagógáitokban, aki Krisztusban hisz. Nem mindig van hatalmatok, hogy minket megöljete. De valahányszor ennek birtokában voltatok, ezt mindig megtettétek. Ti vagytok azon rágalmak terjesztői, melyek szerint a keresztények istentelen, csúf, utálatos tettek elkövetői. Kezeiteket állandóan gonosztettek elkövetésére nyújtjátok ki. Arról is gondoskodtok, hogy a keresztényeket ne csak tulajdonaikból, hanem a világból is kiforgassátok. Nem engednétek meg egyetlen egy kereszténynek sem, hogy éljen!“ Titus az első zsidóvilágforradalom után diadalmasan vonult be Rómába. Nagy hibát követett el azonban azzal, hogy több mint—egy millió rabszolgát hozott magával Palesztinából. Ezeket a római rabszolgakereskedők összevásárolták (kivétel nélkül zsidók) és felszabadítván római polgárrá tették. Ezek gyorsan megtanulták a rómaiak nyelvét, befészkelődtek a patríciuscsaládokba, mint nevelők, házi orvosok, színészek és így irányították, destruálták a római közvéleményt. Legnagyobb rombolók a zsidó hittérítők és filozófusok voltak. Destruálták, romboltak, erkölcstelenítettek, nevetségessé tették a római vallást, hősök iránti tiszteletet. Seneca meg is jegyezte: „A legyőzöttek a győzőkre erőszakolták törvényeiket.“

Még egyszer Kr. u. 116-ban megkísérelte a zsidóság a római birodalom megbuktatását és Syriában, Palesztinában, Cyprusban és Északafrikában többszázezer nemzsidót öltek meg. A görög történész Cassius, a felkelésről így ír: „A zsidók megették a mártírhálállal agyonkínzottak húsát. Bekenték magukat a megöltek vérével. Az áldozatok beleit maguk köré csavarták és magukra öltötték a halottak bőrét. Trajanus óriási erőfeszítéssel úrrá lett ezen a második zsidó világforradalmon, de a parázs a hamu alatt tovább égett és 15 év múlva, 131-ben az egész Római Birodalom területén kitört a zsidó forradalom, mely megreszketette a hatalmas államot. Egy Bar Kochba (csillagok fia) nevű zsidóvezér szervezte meg az egész felkelést. A világ összes zsinagógáiban kihirdették az új zsidó világbirodalom megszületését. Bar Kochba a legkegyetlenebb eszközökkel irtotta a keresztényeket. Justinian erről a következőket írja: „A zsidók bennünk keresztényekben halálos ellenségüket látják. És kínoznak és gyilkolnak minket, amikor csak alkalmuk van erre. A zsidóháborúban Bar Kochba kizárólag keresztényeket hurcoltatott a legszörnyűbb mártírhálálba. „Hadrián császár végül Julius Severus hadvezérével egyetemben legyőzte a zsidókat. Bar Kochba is halálát lelte az utolsó csatában, míg Ben Akiba rabit lefejez-

ték. Az erkölcsében destruált, vallásától megfosztott és a hősi erényeket a zsidó tanítók kigúnyolása folytán; semmibevevő római birodalom azonban új ellenségeinek már nem tudott sokáig ellenállni. A gótok, germánok támadásai megtörték Róma hatalmát.

A zsidók a rómái birodalom bukása után már nem találtak elegendő üzleti lehetőséget és így észak felé vándoroltak, ahol a germánság új földeket szántott fel, új városokat alapított. Ezekbe férkőztek be először óvatosan, majd később mindig nagyobb számban.

Magyarországon már az Árpádok korában ott találjuk őket és, hogy már akkor milyen káros befolyásuk volt, abból látszott, hogy az 1077 évi szabolcsi zsinat a legszigorúbb büntetéseket szabta ki a zsidó fajgyalázás ellen. Az 1279 évben tartott budai zsinat elhatározta, hogy a zsidó vegyesházasságokban és konkubinátusban élő egyéneket tűzhalállal büntetik. De Európa többi országaiban is hasonló védekezésű rendszabályokkal találkozunk az e'gyház részéről. így a bécsi zsinat 1267-ben a következőképpen 'döntött: „Ha egy zsidó érintkezést folytat egy keresztény nővel, szigorú börtönbüntetéssel büntessék. A keresztény nő a városból kikorbácsolandó és soha többé lhaza nem bocsátandó.

III. Ince pápa 1216-ban a következőket

rendeli el: „Némely vidéken a ruha különbsége különbözteti meg a keresztényeket a zsidóktól, illetőleg a szaracénusoktól, másutt pedig teljes a zavar, semmi különbség nincs közöttük. Így van azután, hogy keresztények zsidó- illetőleg szaracénus nőkkel, avagy zsidók- illetőleg szaracénusok keresztény nőkkel együtt élnek. Hogy azonban a tiltott összekeveredésnek ezt a kihágását tévedésre való hivatkozással többé ne mentgethessék, elhatároztuk, hogy mindkét nembeli zsidókat T— zsidó, aki keresztény vidéken él, nyilvánosság előtt a ruházat milyenségével különböztessék meg más néptől.⁴⁴ Ezen rendelkezés alapján a zsinatok elrendelték, hogy a zsidó férfiak sárga foltot viseljenek, melynek úgy a mellén, imint a háton ott kellett lennie, a zsidó nőknek pedig kötelességük volt a hegyes kalapot az úgynevezett kornéliát viselni. Ezzel a viselettel azután a zsidók a keresztény polgárok figyelmét felhívták magukra, azokat elővigyázatra készítették, akár üzleti, akár egyéb szándékkal közeledtek feléjük. A cseléd tartást illetőleg I. Gergely pápa 600 körül a következőket rendelte el: „Ne engedjék meg egyetlen zsidónak sem, hogy keresztényt mint szolgát vagy mint cselédlányt hatalmában tartson. Minden keresztény, aki hasonló helyzetben van, azonnal bocsáttassék szabadlábra.“ III. Sándor pápa pedig hasonló rendelkezések mellett ki

is közösi tette azokat, akik zsidókkal egy fedél alatt laktak. Ilyen irányban döntött V. Miklós pápa 1450-ben és még elrendelte, hogy a zsidók nem tarthatnak keresztény dajkákat, de egyáltalán semmiféle keresztény, alkalma-
 | · zottali^Keresztények nekik sem szombatkor, sem zsidó “ünnepe n tüzet nem gyűjthatnak, nekik nem főzhetnek, de semmiféle szolgálá-
 I tót neon teljesíthetnek. Ezek mind súlyos és rendkívül .szigorú intézkedések, de^ súlyosak, nagyon komolyak lehetnek azon indítóokok, jj melyek a pápákat és zsinatokat ezek kibocsátására készítették. Magyarországon nemcsak az egyház, hanem a magyar királyok, is szigorú törvényeket hoztak úgy a zsidó faj-
 j gyalázás, mint a zsith^csalás, uzsora és egyéb üzérkedés ellen. A liberalizmps hatására 1840. évben V. Ferdinánd engedte először meg a zsidóknak, hogy az ország bármely részében lakhassanak, gyárat is állíthassanak, kereskedést és mesterséget is űzhessenek. — 1895-ben született meg az ú. n. recepciós törvény, melyben az izraelita vallás bevett valásnak nyilvánították. A liberalizmussal telített magyar nemzet 1867-ben és 1895-ben a magyarországi zsidóságnak önként adta meg a legteljesebb állampolgári jogokat. A mai világháborúnak is a zsidóság az oka. Ily módon akarják világuralmukat megteremteni. A West Dienst című német folyóirat ezzel kapcsolatban a következőket írja: A zsidó-

ság már évek óta uszította a demokráciákat a nemzetiszocialista és zsidóellenes Németország ellen. Minden eszközt felhasználta, hogy kirobbantsa a Németország elleni háborút. Az évek óta folytatott nagyszabású és tervszerű sajtókampány révén, a rádión keresztül a Németország ellen irányuló propaganda filmekkel és számtalan gyűlésen dolgozta meg a népeket csak azért, hogy gyűlölt ellenségét a nemzetiszocialista Németországot más népek segítségével háborúban győztesse le.

A zsidóság tudjuk, — célját el is érte és a népnek egyrésze, mint a zsidóság idegenlégióáriusa fegyvert fogott a zsidóellenes Németország és a vele szövetséges hatalmak ellen.

A világ minden részében óriási örömmel, szinte diadalmámorban fogadta a zsidóság a hadüzenet hírét. Különösen nagy volt az öröm pl. Palesztinában, ahol mint a „L'Avenir Juif“ című zsidólap 1939. szept. 9-iki számában jelentette, Anglia hadüzenetekor a zsidók lelkesedése nem ismert határt, úgyhogy végül is a zsidó rendőrök a zsidótömegek biztatására és újjongása közben leszakították a német konzulátus épületéről a horogkeresztes zászlót.

A zsidók azt remélték, hogy a Németország elleni háború révén vissza szerezhetik Közép-Európában elvesztett összes gazda-

sági pozícióikat. Ezért már 1939. szeptember 13-án a következő utasítást adta ki a „Centralblaad Israeliten in Nederland” című zsidólap a zsidóságnak: „Minden zsidónak segíteni kell a világ közellenségének kiirtásában. Ez a közellenség Németország.”

A legújabb idők nlozgalmai, a liberális világnézet által elősegített kapitalista térfoglalás és ezen keresztül egyes demokrata országoknak teljesen uralmuk alá hajtása már annyiszor került megvilágításra, hogy különösebb ismertetésre nem szorul. A kapitalista országok kormányai mögött mind ott lapulnak a zsidó bankárok, gyárosok. A kapitalista Franciaország Rotschildjai, a kapitalista Anglia zsidó pénztiiágnásai és a kapitalista Amerika Morgenthau-i, Baruch-jai és újságfejedelmei a zsidó uralomnak legékesebb bizonyítékai. \

De ugyanakkor a másik oldalon is azt látjuk, hogy a bolsevizmus vörös leple alatt zsidók menetelnek a világuralom felé. Felesleges neveket felsorolni a bolsevista Oroszország zsidó többségű vezetésére, ma már ezeket az adatokat mindenki ismeri. Nekünk magyaroknak azonban a bolsevizmus zsidó világuralmi álarc mivoltára még ennyi bizonyíték sem kell, mert saját hazánkban éltük, át a zsidó csőcselék kommunista rémuralmát.

De a zsidók lapulnak a nemrég még oly hatalmas szabadkőműves szervezetek sorai-

ban is. Palatínus József munkája a legszebb bizonyítéka annak, hogy a magyarországi zsidóság mennyire kisajátította magának a szabadkőműves mozgalmat.

Minden eszköz és minden mozgalom jó volt számukra, amely a nemzeti közösséget megbomlaszthatta és saját nemzetközi jellegű szervezeteik kiépülését elősegítette. Erre a munkára már bevált recepttel rendelkeztek. A gazdasági hatalom megszervezése, ahol liberalizmus volt, a politikai vezetés a forradalmi mozgalmakban. Mindkettő esetén feltétlen kézbevétele a sajtónak, színháznak, könyvkiadásnak, szóval a közvélemény irányítás összes eszközeinek.

Azt, hogy a zsidóság világhatalomra tör, azt felesleges tagadni. Még a legújabb korban is fényesen bizonyítja ezt a berni perben szereplő és sok helyen ismertetett „Cion bölcseinek jegyzőkönyve“, amely a világhatalom megszerzésének módozatait tárgyalja. Hiába I tagadja ennek valóságát a világ zsidósága, saját vallomásukat és fajukat le nem tagadhatják.

Faj vallásuk pedig önmagukat emeli a világ többi népei fölé, egyetlen igaz Isten választott népévé, melyhez képest az összes nemzsidók alacsonyabbrendűek. Mérföldtlen gőgjük, mellyel az összes nemzsidókat lenézik, „buta goj“-nak tartják, minden írásnál nagyobb bizonyíték mellett, hogy a zsidó

a világon mindenütt zsidó marad, és mint ilyen ellensége az összes nemzsidó népeknek.

Ezeknek az elfogultságtól mentes, tudományos felismeréseknek alapján tette a nemzetiszocializmus világnézeti harcának egyik alapjává a zsidóságtól való teljes megszabadulást.

Amikor tehát az új világ kialakulásának harcait figyeljük, sőt abba esetleg magunk is résztveszünk, ajánlatos a zsidósággal szembeni álláspontunkat a fentiek figyelembevételével kialakítani.

4. §. A ZSIDÓSÁG MAGYARORSZÁGI BŰNEI.

Mindnyájunk előtt ismeretesek azok a részletek, melyek a zsidóságnak a magyarországi kommunizmusban való részvételével kapcsolatosak. Nem titok az sem, hogy a liberál-kapitalista rendszer tulajdonképpeni haszonélvezői a zsidók és éppen a zsidóság által irányított magyarországi liberalizmusnak köszönhető az a hihetetlen mérvű gazdasági és szellemi elzsidósodás, mely már elnyeléssel fenyegette az egész országot. Hogy a kommunizmus magyarországi vezetőin kívül a szociáldemokrata párt is majdnem kizárólag zsidó vezetés alatt állott, azt Fiala Ferenc „Vörös kalapács“ c. munkájából bárki könnyen megállapíthatja. A szociálde-

mokraták csak a legutolsó években kezdtek magukra venni nemzsidó külszínt.

A magyarországi szabadkőművesség teljes elzsidósodásának világos bizonyítékai Palatínus József könyvében találhatóak.

Mindezekből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ahol világnézeti és szervezetbeli ellenfeleinket keressük mindenféle cégér alatt végül is a zsidó lapul meg. Ez az igazság, amely végeredményben világviszonylatban sok más országra is érvényes, fokozottabban áll Magyarországra. Ezen közismert tények feleslegessé teszik, hogy ezzel a kérdéssel részletesen foglalkozzunk. Ha részletezni akarnánk, akkor az egész könyv kicsi lenne a zsidó bűnök felsorolására.

Ezért annak igazolására, hogy még milyen megdöbbenően nagyméretű küzdelem vár ránk a zsidókérdéssel kapcsolatban, néhány adatot állítok csak ide Kovács Alajosnak, az állami Statisztikai Hivatal volt vezetőjének idevonatkozó művéből.

Amikor ezeket az adatokat nézzük, figyelembe kell vennünk azt, hogy az adatok jórésze az 1930-as népszámlálás idejéből valók, amikor még a zsidóságot csak vallási alapon számolták össze, tehát a kitértek és a kevertvérűekről adat még rendelkezésre nem állt.

Ezért a közölt számokat, arányokat 10—15%-al magasabbra vehetjük. Különösen az

értelmiségi foglalkozásoknál és a vagyono-
sabb osztálynál, mert itt a kitérés az átlag-
zsidókénál is sokkal nagyobb volt.

Az a tény, hogy Magyarország népessé-
gének 5 %-a zsidó volt a trianoni országban,
önmagában még nem volna elviselhetetlen. A
zsidóság elhelyezkedése a társadalom külön-
böző rétegeiben már sokkal jobban jelzi a
veszedelem nagyságát. Mindazonáltal a fenti
arányt is Európában csak 3 ország múlja fe-
lül. Ehhez még hozzá számítandó a kevere-
dés és kitértek, tehát nyugodtan hat száza-
lékről beszélhetünk.

Az ország fővárosában már oly megdöb-
bentöpn magas a zsidók száma, hogy bélyegü-
ket az egész város magán viseli, s ezen ke-
resztül az egész ország élete. 1930-ban Bu-
dapest lakosságának 20.3 % a volt zsidó, te-
hát minden ötödik ember. A keveredés is itt
a legerősebb, amelynek figyelembe vételével
minden negyedik személy zsidónak számítana.
Minthogy a továbbiakban kitűnik majd, hogy
a zsidóság főleg a felső és középosztályban
helyezkedett el, ez a szám elsősorban közép-
osztályunk fertőzésében jutott szerephez.
Úgyhogy aligha túlozunk, ha azt állítjuk,
hogy ma minden második, harmadik keresz-
tény magyar középosztálybeli családban van
zsidó rokonság, zsidó vérbeütés. Minthogy az
ország vezető rétegeit mégiscsak az értel-
miség szolgáltatja, az értelmiség, a középsz-

tály elképesztő mérvű elzsidósodásában, lelki és faji fertőzöttségében bontakozik ki teljes mértékben az a szörnyű veszedelem, mely a magyarságot fenyegette és ma is fenyegeti.

A zsidóság aránya egyébként a kultúrcentrumot képező városokban mindenütt felülmúlja az országos arányszámot, míg falun jóval alatta iparad.

A zsidóság Magyarországon is legnagyobb részt a kereskedelmi és hiteléletben helyezkedik el. A zsidó vallásnak 1930-ban ebben a foglalkozási ágban 40 %-os képviselete volt. Ha hozzávesszük a kitértek, a kevertvérűek számát, akkor láthatjuk, hogy a kereskedelmi és hitelélet⁴teljesen, zsidó volt.

A nyugdíjasok, tőkepénzesek csoportjában 9.1 % zsidó van. A nyugdíjas közszolgálati alkalmazottak teszik ki ennek a csoportnak nagyobbik részét, viszont ezek közt kevés zsidó van. Világos tehát, hogy a nagyobb vagyoni .erőt képviselő tőkés és háztulajdonos csoportba viszont a zsidók többségben vannak. Az értelmiségi foglalkozásoknál, a közszolgálat és szabadfoglalkozás csoportjában 8.9% az arány. Ha itt figyelembe vesszük, hogy a közszolgálatban kevés a zsidó, viszont a .másikban nagyszámban vannak, a tulajdonképpeni szabadértelmiség számára (orvos, ügyvéd, mérnök) már a zsidók arányszáma sokkal magasabb. Így érthető pl., hogy az 1930-os, tehát a vallási és nem faji alapon

összeállított statisztika szerint, az ügyvédeknek 49.2 %-a zsidó. Ehhez a fajlag zsidókat hozzászámítva kb. 10%-kal, kiviláglik, hogy az ügyvédi kar elzsidósodása milyen félelmetes méretet öltött. Az orvosok 34.4%-a zsidó, de a magánorvosok közül 54.5 % a zsidó. A magánmérnökök 30.4%-a zsidó. Mindkét arányszám 10 %-kal nyugodtan emelhető.

Az irodalom, sajtó és a művészet szinte zsidó birodalommá alakult. Az újságírók 31.7 %-a zsidó, a zeneművészek 28.9 %-a, a színészek 24.1 %-a, az írók 24.7 %-a zsidó. Itt igen sok félzsidó és kitért volt, de hatalmuk és befolyásuk a fenti statisztikával még így is alig mérhető. Ha visszagondolunk arra az időre, amikor a budapesti napilapok, négyötöd része állt zsidó vezetés alatt, a pesti színházak a zsidó Molnár Ferenc. Szomori Dezső, Lengyel Menyhért, Földes Imre, Indig Ottó, Fodor László stb. szinte kivétel nélkül zsidó írók darabját játszották, és a közönség Darvas Lilik, Gál Rancifekák, Alpár Gitták etb. végtelen sorának tapsolt, akkor egész nagyságában előttünk áll a magyar szellemi élet liihetetlen elzsidósodása, amely majdnem lelki és szellemi nemzethalálhoz vezetett.

A kereskedelmi vállalatok, nagyipari vállalatok évtizedeken át fordított numerus clausust alkalmaztak, a bankok pedig szinte num. nullust igyekeztek a nem zsidók tekintében megvalósítani. A nagyvállalatok

51.3 %-a zsidó, s ez a szám még nem teljes, mert a részvénytöbbség sok helyen nem állapítható meg. Még ezeket a számokat is emelni kell a szokásos 10%-kal, s akkor helyenként előttünk áll a kép, mely szerint a magyar gazdasági élet egyes ágai a zsidóság kizárólagos érdekerületét képezték.

A vállalatok alkalmazottainak 50—70%-a zsidó. Helyenként még a műszaki tisztviselők is zsidók. A bankok és biztosítóknál az arányszám közelebb van a hetvenhez, mint a 60-lioz, de pár helyen a 70%-ot is meghaladja.

Az önálló kereskedők 58.6 %-a zsidó, az önálló iparosok közt 32.9%.

A magyar élet bármelyik területét is figyeljük tehát, tényként állapítható meg, hogy a huszonnegyedik órában indult meg az a folyamat, amely nemzetünknek a zsidó befolyás alóli mentesítését szolgálja. A zsidókérdés végleges megoldására nézve azonban tudnunk kell mindazt, amit a fentiekben ismertettünk, mert csak az alapelvek helyes ismerete tesz képessé arra, hogy a zsidókérdést nem tüneti jelenségnek tekintsük, hanem azt teljes erkölcsi és faji jelentőségében áttekinthessük.

TARTALOM.

ELŐSZÓ 5. oldal.

I. RÉSZ.

A LIBERALIZMUS.

I. FEJEZET.....10. old.

A LIBERÁLIS VILÁGNÉZET.

1. §. *A világnézet lényege és hirdetői.* Mi a világ' nóziet lényege?, A felvilágosodás filozófusai és a liberalizmus. Rousseau és társai. Szabadság, Egyenlő' sóg | és Testvériség.

2. §. *Feudalizmus és rabszolgaság.* A rabszol- gaság mint fizikai kényszer. A kezdetleges földművé' lés, mint a szooiáli^viszonyok oka. A földbirtok, mint a gazdasági hatalom egyetlen forrása.

3. §. *A gőzgép és a liberalizmus.* A gőzgép, mint a világioTraxlalom igazi oka. A szociális lehetőségek megváltozása. A gőzgép elindítja a liberalizmust világhódító útjára.

4. §. *A liberalizmus is a népi erők.* A szociális forradalom. A francia forradalom.

5. §. *A liberális világnézet bírálata.* Az egyéniség szerepe. A korlátlan szabadság káros következményei. A liberális állam önellenmondások sorozata. A de- mokrácia és parlamentarizmus alapvető tévedésen alapul. A legnagyobb hiba, a zsidóság felszabadítása

II. FEJEZET

A KAPITALIZMUS.

6. §. *Az anyagelűség, mint a kapitalizmus életrendszere.* A technikai, gondolat áldásainak elsifckasztása. A liberális gazdaság kialakulása.

7 §. *A kapitalista gazdasági rend kialakulása.* A tőke (keletkezése. A' lilitől jelentőségének növekedése.

8. §. *A kamat szerepe a gazdasági életben. A kamat lényege. A kamat szerepe a hiteléletben. A kamatszedés, mint a liberális gazdasági hatalom kulcsa.*

i. §. *Az aranyfedezet és a jegybankok.* Értékforrás-e az arany. A papírpénz keletkezése. Az aranyfedezet fikciója. Az aranyfedezetes pénz, 'mint az angol-zsidó gazdasági' világalom biztosítéka. A jegybankok és az aranyfedezet. A kis államok aranyfedezetes pénze, mint a gazdasági rabszolgaság oka.

III. FEJEZET71 63. old.

A LIBERALIZMUS MAGYARORSZÁGI BŰNEI.

10. §. 1848 utáni liberális gazdaság kezdete. A magyarság gazdasági járatlansága. A liberális egyenlőség zsidófelszabadításának következményei. A gazdaságilag járatlan - magyarság és a zsidó beözönlő. A zsidó kapitalizmus és a nemzetközi arisztokrácia nagybirtokos erdeijeinek szövetsége. Az eltorzított parlamentáris demokrácia. Az összeomlás utáni megújulás és a nemzeti megújulás bethleni liberális átfarmálása. ... -

II. RÉSZ.

MARXIZMUS.

A marxizmus és Marx elődei.

I. FEJEZET

MARX ÉS RENDSZERE.

1. §. *Marx tanainak ismertetése.* Marx élete. Marx filozófiája, anyagelvűsége, erkölcsnélküliség. Társadalombölcselete, az akaratszabadság hiánya, az osztályharc. Közgazdasági rendszere, a többletérték elmélet, a katasztrófaelmélet, az elnyomóródsági elmélet. Politikai tanai, osztályállam, proletárdiktatúra.

2. §. *A marxizmus bírálata.* A logikai hibák. Az anyagelvűség zsidó történelmi tévedés. Az egyéniség elhanyagolásának (következményei. Az államkapitalizmus. Nemzetköziség. Az elnyomóródsági elméletre az idő cáfolt rá.

II. FEJEZET93. old.

A SZOCIÁLDEMOKRÁCIA ÉS A SZINDIKALIZMUS.

3. §. *A szociáldemokrácia.* Iamisértatlan marxizmus a hatalom előtti állapotban. Csupán átmenet a proletárdiktatúra felé. A revizionista irány.

4. §. *A szindikalizmus.* Sorel. A szakma szervezetek jelentősége. A direkt akció. Sztrájk. Bojkott. Szabotázs.

III. FEJEZET 99. old.

A BOLSEVIZMUS

5. §. *A bolsevista tanok.* Szintén marxizmus. A politikai marxizmus kifejlésztéséből alakult ki. Rokkonások a szindikalizmussal. Kisebbség és bolsevizmus.

6. §. *A szovjet alkotmány.* Papíron demokratikus. A végletekig kifejleszti a választási rendszert. A magántulajdon megszüntetése. A nők egyenjogúsítása. A szovjetállam a valóságban.

7. §. *A szovjet államigazgatás.* Irtózatos bürokrácia. Mindent központosítanak. A felelősség hiánya. A különböző tanácsok gúljaja. A Legfelsőbb Szovjet Tanács hatásköre. A Politbüro. A népbiztosságok. A szövetséges köztársaságok! szervezete. A helyi szervezetek.

8. §. *A G. P. U.* A politikai rendőrség aránya a vezetésbe vetett bizalomhoz. A G. P. U. a tulajdonképpeni szovjethatalom. A zsarnokság legfőbb eszköze. A G. P. U. szervezete. A terror, mint állam vezetési eszköz. Mindenki besúgó. Egy néplélek halála. Meghalt az orosz mosoly.

9. §. *A bolsevista szovjetállam bírálata.* Államkapitalizmus. Túltengő demokrácia, amelynek végeredménye a legszarnokibb diktatúra. A szovjet ée a zsidóság. A jogbizonytalanság a zsidóság életeleme.

IV. FEJEZET 126. old.

A MARXIZMUS MAGYARORSZÁGI BŰNEI.

A marxizmus kezdetei. A szociáldemokrata párt megalakulása. A Párt működése és programja a világháború előtt. Minden vezető zsidó. Uszítás haza és vallás ellen. Kun Béla és társai a szoc. dem. pártban. Hatalomra jutás. Egyesülés a komunistákkal. Kommunizmus Magyarországon. Viszakozz! Nem hiszünk már nekik!

III. RÉSZ. '
 SZABADKÖMŰVESSÉG ÉS ZSIDÓSÁG.

I. FEJEZET 135. old.

A SZABADKÖMŰVESSÉG.

A szabadkőművesség eredete. A páholyok mai formája Angliában alakult ki. Célkitűzései. Nemzetköziség, állam és vallás ellenesség. Szertartásaik. Szervezetüiki. A zsidóság tér foglalása a szabadkőműves páholyokban. A szabadkőművesség, mint a zsidó • világalom eszköze.

II. FEJEZET 142. old.

A ZSIDÓSÁG — MI A ZSIDÓKÉRDÉS?

1. §. *A zsidóság mint faj.* A fajkérdés jelentősége. Az átöröklés. Külső tulajdonságok!. Lelki és szellemi tulajdonságok. A vér szerepe a faji átöröklésben. A vércsoportok. A zsidóvág és magyar vér. Zsidóvér és árja (közép és észak európai) fajok. A helytelen vérkeveredés nemzetgyilkosság. A zsidóság fajidegen mivolta. Teljes elzárkózás.

2. §. *A zsidóság világnézete.* A faji vallás jelentősége. Vallási törvények helyettesítik az állami törvényeket. Egészségügyi és közgazdasági tanok a zsidó vallásban. Állam az államban. Külön ehkölcs, külön törvények. A zsidó gátlásnélküliség jelentősége. A zsidó sors fajta formáló jelentősége. A zsidóság hogyan lett kereskedőnőp. Az anyagéivűség és a Ikailmárszellem. A kalmárszellem átöröklése. A zsidószellem a legfélelmesebb fertőzés. A zsidó élelinesség. A zsidó szorgalom. Ne tanuljunk a zsidótól! Egyetlen megoldás a zsidóság teljes elkülöní-

tése, kitelepítése. A nemzetiszocializmus érdemei a zsidóveszély felismerésében.

3. §. *A zsidóság a világ ellensége.* Zsidóvilágforradalmak a rómaiak alatt. Bar Koeliba szerepe. Kereszténység és zsidóság kiirthatott» n ellentéte. A zsidókérdés a középkorban. Hazai törvényeink a zsidóság ellen. Az emancipáció. A zsidók a világháború okai. Minden állam és nemzetbomlasztás mögött a zsidók állanak. A zsidók a kapitalizmusban, a marxizmusban, a bolsevizmusban, és a szabadkőművességben. Isten választott népének állítólagos viláгурalmi küldetése.

4. §. A zsidóság Magyarországi bűnei. A liberalizmusban, a marxizmusban és a kommunizmusban. Számok a zsidóságról. Kiigazítás a vallási, alapon összeállított statisztikához. A zsidóság a magyarság legnagyobb veszedelme. Nem küzdhetünk elég alaposan a zsidóság ellen.